

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

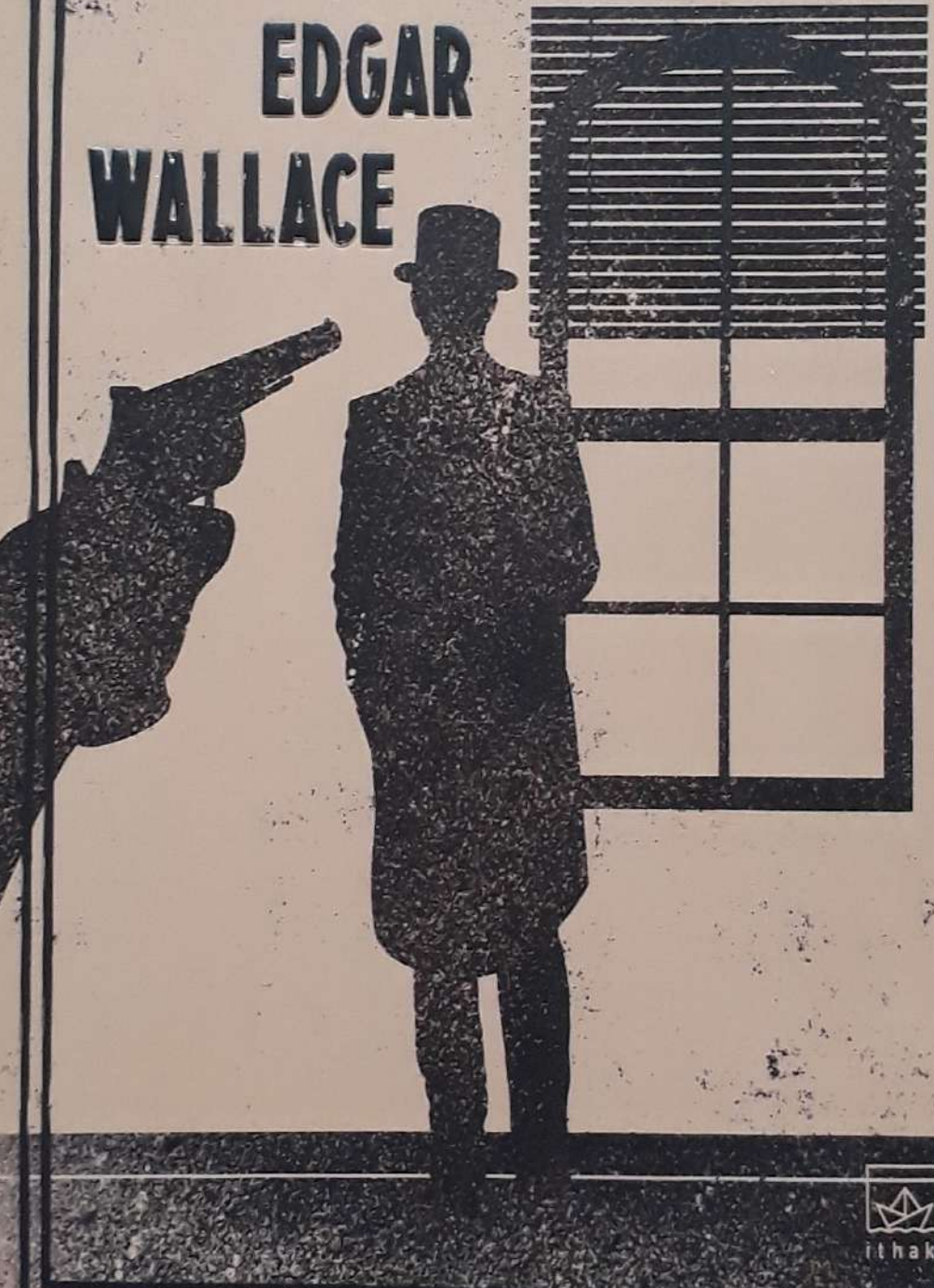

13 NUMARALI

ODA

EDGAR

WALLACE

ÇEVİREN: SEDA ÇINGAY MELLOR

"Edgar Wallace'ın 13 Numaralı Oda romanında profesyonel dolandırıcılar çok, kahraman bile onlardan biri."

—THE SPECTATOR

Hapisten yeni çıkan Johnny Gray, eski dostu Peter Kane'i ziyaret ettiğinde o günün nice kötü olaya gebe olduğunu bilmemektedir. Kane ile karanlık bir geçmişi paylaşan polis katili Emanuel Legge de kendisini ziyaret etmek için tam o günü, kızının düğün gününü seçmiştir. Johnny Gray bir öfke kasırgası içinde, Kane'in biricik kızını emanet ettiği yeni kocası Binbaşı Floyd'un en uğursuz türden bir dolandırıcı olduğunu öğrenecektir. Yine de bu entrikaya dahil olan herkes, J. G. Reeder isimli bir dedektifin nefesini enselerinde hissedecektir.

1924'te yayımlanan 13 Numaralı Oda, polisiyenin unutulmazlarından J. G. Reeder serisinin ilk kitabı.

EDGAR WALLACE: 1875'te doğdu. Yirmi bir yaşında orduya katıldı. Savaş muhabiri olarak çalıştı. Gazeteciliğin yanında suç romanları ve tiyatro oyunları kaleme aldı. 170'ten fazla roman, 900'den fazla öykü yayımladı. Kendi eserlerinden uyarlanan 160 filmin dışında King Kong'un senaryosuna da katkıda bulundu. Kitapları her zaman çoksatanlar arasında olsa da 1932'de öldüğünde borç batağı içindeydi. İşçi sınıfından gelen ilk suç yazardır.

13 Numaralı Oda
Edgar Wallace

Orjinal Adı
Room 13

İthaki Yayınları - 2401
Gölge - 9

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Yankı Enki
Yayıma Hazırlayan: Merve Çay
Düzeltili: Emirhan Burak Aydın
Kapak Tasarım: Hamdi Akçay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın
1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-143-8

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Seda Çingay Mellor, 2023
© İthaki, 2023

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucelli@gmail.com

Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EDGAR WALLACE

13 NUMARALI ODA

Çeviren
Seda Çingay Mellor

1

Nemrut suratlı taş kemerin üstüne “PARCERE SUBJECTIS” sözleri kazınmıştı. Johnny Gray buz gibi havadan etkilenerек ve can yoldaşlarının argosunu kullanarak bu lafı “Soğuk Mallar” olarak çevirdi. Alıntının esas anlamı “mazlumu esirgeyin ve kibirliyi ezin” idi ve bu onun için bir şey ifade etmiyordu çünkü ne esirgenmiş ne de ezilmişti.

Lal Morgon’la ikisi, her gün arabaya koşulmuş olarak ağır bir el arabasını dik yokuştan yukarı çekiyor ve kapıyı bekleyen kızıl sakallı gardiyanın anahtarını cilalı, büyük kilide sokarak kapıları açmasını her gün boş gözlerle seyrediyorlardı. Ondan sonra başında silahlı bir gardiyan bulunan, arkasından da yine silahlı bir gardiyan gelen küçük grup kapıdan giriyor ve kapı kapanıyordu.

Aynı grup saat dörtte kemerli geçitten geri dönüyor, kapı açılıp el arabası içeri kabul edilene kadar bekliyordu.

Her bina korkunç bir biçimde tanıdıktı. Dartmoor fırtınalarına karşı ziftle kaplanmış dar “salonlar,” alçak tavanlı ofis, gazhane, ambara benzeyen kocaman çamaşırhane, tarih öncesinden kalmış kadar eski fırın, delik deşik asfalt kaplı avlu, gardiyanların oturacağı yerler yükseltilmiş olan uzun, fırçalanarak temizlenmiş sıralarla dolu, zevksiz dekore edilmiş çir-

* Vergilius’un Aeneis eserinden alıntı. Tamamı “Parcere subiectis et debellare superbos.” —çn.

kin kilise... Ve nihayet özgürlük neşesine kavuşmuş ve çalışmaktan kurtulmuş müebbetliklerin yattığı mezarlık.

Johnny Gray bir bahar sabahı çalışma grubuyla birlikte çıktı kapıdan. Bir baraka inşa ediyorlardı, Johnny de duvarcının çırağı olma sorumluluğunu üstlenmişti. İşi seviyordu çünkü böyle işlerde daha rahat sohbet edilebiliyordu, ayrıca Lal Morgon'ın Büyük Kalpazan hakkında söyleyeceği her kelimayı duymak istiyordu.

Görevli gardiyan çuvalla örtülmüş bir tuğla yığınının üstüne otururken, “Bugün pek konuşmuyorsunuz,” dedi.

“Hayır, efendim,” diye cevap verdi Lal.

Ellilerinde, buruşuk suratlı bir müebbet mahkûmuydu ve hiçbir hırsı yoktu. Bir kere daha “kodese atılacak” kadar uzun yaşamak dışında.

Bir tuğlayı rahat bir tavırla yerine yerleştirirken, “Soygun olmaz, Gray,” dedi. “Adam vurmak da olmaz. İhtiyar Legge o yüzden tıkıldı deliğe. Örümcek Kral diye başka bir at çıkarmak da olmaz. Sen de o yüzden deliktesin.”

Johnny sakın bir tavırla, “ben Örümcek Kral diye başka at çıkarmaktan içeri tıkılmadım,” dedi. “Onu parkura götürdüğümde son anda değiştirildiğini, aslında başka bir at olduğunu bilmiyordum. Beni faka bastırmak için Örümcek Kral'a çamur attılar. Şikâyet etmek için söylemiyorum.”

Lal yatıştırıcı bir sesle, “Masum olduğunu biliyorum. Herkes masum zaten,” dedi. “Şu kodesteki tek suçlu benim. Müdür de öyle diyor. ‘Morgon,’ diyor bana, ‘Kader kurbanı olmayan bir suçluyla tanışmak içime su serpiyor. Kodesteki herkes kader kurbanı.’”

Johnny daha fazla üstelemedi. Üstelemesinin bir gereği yoktu. Söz konusu gerçek, tartışmaya açık değildi. Büyük at yarışı üçkâğıtlarıyla ilgili her şeyi biliyordu ve “son anda değiştirilmiş” atları destekleyen adamlarla işbirliği yapmıştı. Mahkûm edildiği üç yıllık ağır hapis cezasını temyize götür-

meden, şikâyet etmeden kabullenmişti ama bunun sebebi söz konusu suçu işlemiş olması değildi. Çok geçerli başka bir mazereti vardı.

İhtiyar Lal ilgisizce, “Suçu üstüne yıktılarsa enayiliğine doyma,” dedi. “Enayiler bunun içindir işte, üstlerine suç yıkılır. Yaşlı Kane ne dedi bu işe?”

Johnny, “Bay Kane’i görmedim,” diye kestirip attı.

Lal tatmin dolu bir sesle, “O da senin enayi olduğunu düşünürdü,” dedi. “Bir tuğla ver, Gray, çeneni de kapat. Meraklı taze geliyor.” Aslında “meraklı taze” diğer gardiyanlardan daha mütecessis değildi. Yanlarına gelirken copunun ucu cebinden görünüyor, yıpranmış kayış belinden sallanıyordu. “Gevezelik yok,” dedi düşünmeden.

Lal alçakgönüllülükle, “Yalnızca tuğla istemiştım, efendim,” diye cevap verdi. “Bu tuğlalar geçen seferkiler kadar iyi değil.”

Gardiyan yarım bir tuğlayı profesyonel ve memnuniyetsiz bir gözle inceleyerek, “Fark ettim,” dedi.

Hayranlık ve huşunun tam dozunda bir karışımıyla, “Fark edersiniz tabii, efendim,” dedi dalkavuk. Gardiyan gittikten sonra da, “Bu şaşı canavar, tuğlayla gaz sobasını bile birbirinden ayıramaz,” diye ekledi. Sesi sakindi. “İhtiyar Legge bu radayken onu bir güzel adam etmişti. İki günde bir Legge’ye mektup taşırdı. Ama tabii İhtiyar Legge’nin cukkası sağladı. Peter Kane’le ikisi Orsonic’in kasasını uçurdular ve bir milyon dolarla tıydüler. Kane’i hiç yakalayamadılar ama Legge kolay lokmaydı. Aynasızın birini vurup müebbet yedi.”

Johnny, Legge’nin yaşam öyküsünü belki yüz kere dinlemişti ama Lal Morgon, hayatının öyle bir evresindeydi ki anlattığı her hikâye ona yeni görünüyordu.

Çenesi düşük duvarcı, “O yüzden Peter’dan nefret eder,” diye anlattı. “O yüzden genç Legge’yle ikisi Peter’ı yakalayacaklar. Genç Legge de yamandır ha! Taş çatlasa otuz yaşında

daha ama dünyanın en büyük kalpazanı. Hem de ne kalpazan, bilsen. Onun bastığı paraları uzmanlar görünce kafaları karışıyor, gerçek İngiliz Merkez Bankası banknotlarından ayıramıyorlar. Polis de, gizli servis de senelerdir peşinde ama hep avuçlarını yaladılar.”

Hava sıcaktı. Lal kırmızı-mavi çizgili iş ceketini çıkardı. Ekibin geri kalanı gibi o da üstünde solgun bir ok bulunan lekeli, kısa paçalı, sarı bir pantolon giyyordu. Baldırlarında düğmeli sarı tozluklar vardı. İnce mavi çizgili beyaz gömleği sağlam pamuklu kumaştandı, başına da mahkûmiyet süresini gösteren gizemli harflerle süslü bir kasket geçirmişti. Bir hafta sonra bu harf uygulaması kaldırılınca Lal Morgon bayağı kederlendi. Rütbelerinden mahrum bırakılmış bir asker gibi hissediyordu kendisini.

Lal, bir parça harcı tembel bir dokunuşla düzeltirken, sorudan çok bir beyanda bulunurmuş gibi bir tonla, “Genç Jeff’le tanışmadın, ha?” diye sordu.

Johnny, “Gördüm ama tanışmadım,” diye cevap verdi hâşince. Ses tonundaki bir şey, yaşlı mahkûmun başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

“Beni gammazlayan oydu,” diye açıkladı Johnny. Lal şaşkınlığını başını öne eğerek gösterdi. Hareketi gülünç denecek derecede selamı andırıyordu.

“Sebebini bilmiyorum, tek bildiğim beni gammazladığı,” dedi Johnny. “At değişikliğini ayarlayan oydu, beni atı parkura çıkarmaya ikna etti, sonra da gidip öttü. O zamana kadar Örümcek Kral olduğu iddia edilen atın güzelce kamufle edilmiş Boy Saunders olduğundan haberim yoktu.”

Şoka uğramış hâldeki Lal, “Ötmek rezil bir hareket,” dedi. Huzursuzlanmıştı. “Üstelik de Emmanuel Legge’nin oğlu ha! Neden yaptı peki? Paralarla falan mı gördün onu?”

Johnny başını salladı.

“Neden yaptı bilmiyorum. Peter Kane’den nefret ettiği doğ-

ruysa, intikam almak için yapmış olabilir. Benim Peter'ı sevdiğimi biliyorsa... Eh, Peter'ı severim gerçekten. Kimlerle tanış olduğuma dikkat etmem konusunda beni uyarm..."

"Biraz sus artık, olmaz mı?" Bir süre sessizlik içinde çalıştılar. Derken Lal, sakın bir çaresizlik tonuyla, "O piç kurusu günün birinde birinin asılmasına sebep olacak," dedi. "Küçük Lew Morse da onun yüzünden dayak yedi. Demircide somun anahtarıyla kafasına bir tane indirmişler. Neredeyse ölüyordu. Çok acı. Lew'a pek kimse aldırış etmedi, o da zaten ayık olmaktansa ölü olmayı tercih ettiğini söyler her zaman."

Saat dörtte çalışma grubu sıraya girerek uygun adımlarla, daha doğrusu ayaklarını sürüye sürüye hapishane kapılarına giden dar yolda ilerledi.

Parcere Subjectis

Johnny başını kaldırıp kasvetli şakaya göz kırptı ve bir an için kemerin de ona göz kırptığı sanısına kapıldı. Saat dört buçuk olduğunda hücresinin girintili kapısından girdi, sarı kapı kilidin metalik şakırtısıyla arkasından kapandı.

Büyük, tonozlu bir hücreydi. Katlanmış battaniyelerin rengi içeriye uçan bir neşe havası veriyordu. Bir köşedeki rafta bir foks teriyerin fotoğrafı vardı. Johnny'ye soru sorar gibi bakan şirin bir kafa. Maşrapasına su doldurup parmaklıklı pencereden dışarı bakarken içti. Yakında çayı gelecek, sonra da kapı on sekiz buçuk saat boyunca kilitlenecekti. On sekiz buçuk saat boyunca kendisini elinden geldiğince oyalamak zorundaydı. Işıklar yandığı sürece okuyabilirdi; masa vazifesi gören çıkıntının üstünde bir seyahat kitabı duruyordu. Veya yazı tahtasına bir şeyler karalayabilir, at ve köpek resimleri yapabilir, sonu gelmez matematik problemleriyle uğraşabilir, şiir yazabilirdi. Belki de düşünürdü. En kötüsü buydu. Hücreyi aşarak fotoğrafı aldı. Çerçeve, fazla ellenmekten gevşemişti.

Johnny, foks teriyerin kocaman gözlerine isteksizce gülümseyerek baktı.

“Mektup yazamaman ne kötü, Spot,” dedi. İnsanlar mektup yazabiliyordu, yazmışlardı da. Çerçeveyi yerine koyarken bunu düşünüyordu. Ne var ki Peter Kane bir kez bile Marney’den bahsetmemişti, Marney de şeyden beri... Çok uzun bir süreden beri yazmamıştı. Kötü bir şeyin alameti olan, aydınlatıcı, bazı yönlerden de sonucu belirleyici bir durumdu bu. Kısaca bir değinme, “Marney iyi,” ya da “Marney selam söyledi.” Hepsi o kadardı.

Bu kısa cümleler hikâyeyi açık seçik ortaya koyuyordu. Peter’ın kıza olan sevgisinin ve onun hapishane damgası yemiş biriyle evlenmemesi gerektiği konusundaki kararlılığının hikâyesiydi bu. Adamın kızına olan hayranlığı neredeyse delilik seviyesindeydi. Marney’nin mutluluğu ve geleceği her şeyden önce geliyordu, her zaman da öyle olmak zorundaydı. Johnny, Peter’ın kendisini sevdiğini sezmişti. Peter, yetişkin bir erkeğin yetişkin oğluna göstereceği muhabbeti göstermişti Johnny’ye. Bu trajik budalalığı hüküm giyip hapse düşmesine yol açmasaydı, Peter kızını Johnny’ye verecekti. Marney de dünden razıydı zaten. Johnny bir filozof edasıyla, “Olan oldu,” dedi. Sonra çay geldi, kilitler son defa vuruldu ve sessizlik çöktü. Yeniden düşünce vakti gelmişti.

Genç Legge onu neden tuzığa düşürmüştü? Adamı yalnızca bir kez görmüştü, tanışmamışlardı bile. Bu genç kalpazanı görmesi de tamamen tesadüf eseri idi. Üçkâğıda getirdiği adamın kendisini tanıdığını bilemezdi çünkü Jeff Legge pek ortalarda görünmeyen bir adamdı. İnsan onunla asla yeraltı dünyasının yarısının şişirmek, dolap çevirmek, içmek ve sevişmek için buluştuğu bilindik yerlerde karşılaşmazdı.

Kilitte bir anahtar çıkırdadı. Johnny ayağa kalktı. Hapishane papazının ziyaret akşamı olduğunu unutmuştu. “Otur, Gray.” Kapı din görevlisinin arkasından kapandı, adam Johnny’nin ya-

tağına yerleşti. Konuştuğunda, Johnny'nin kesintiye uğramış düşünce akışının ucunu yakalamış gibi sözler etmesi çok ilginçti.

“Şu Legge denen adam konusunda kafanı temizlemeni istiyorum. Oğul Legge'yi kastediyorum. Gerçek ya da hayali şeyler yüzünden garaza saplanıp kalmak iyi bir şey değildir. Mahkûmiyet sürenin sonuna geliyorsun. Hıncını ifade etme fırsatı bulacaksın. Bak Gray, seni tekrar burada görmek istemiyorum.”

Johnny Gray gülümsedi.

“Beni burada görmeyeceksin,” dedi “burada” kelimesini vurgulayarak. “Jeff Legge'ye gelince, onun hakkında pek az şey biliyorum ama epey isabetli tahminlerde bulundum. Kulığıma da çok şey geldi.”

Papaz düşünceli düşünceli başını salladı.

“Ben de biraz bir şeyler duydum. Büyük Kalpazan dedikleri adam o, değil mi? Avrupa'nın dört bir yanını sahte paraların sardığını ve polisin bu paraları dolaşıma sokan adamı yakalamadığını biliyorum tabii. Jeff Legge mi yaptı bu işi?”

Johnny cevap vermedi. Papaz hüzünle gülümsedi. “Gammazlık etmeyeceksin. On birinci emir bu, öyle değil mi?” diye sordu güleryüzle. “Galiba ketum davranamadım. Cezan ne zaman bitiyor?”

“Altı ay sonra,” diye cevap verdi Johnny. “Üzüleceğim diyemem.”

“Ne yapacaksın peki? Paran var mı?”

Mahkûmun dudakları seğirdi.

“Evet, yılda üç binlik bir gelirim var,” dedi alçak sesle. “Bu gerçek, duruşmada ortaya çıkmadı. Sebepleri malum. Hayır, peder, derdim para değil. Herhalde yolculuğa çıkmalıyım. Tüylar ürpertici geçmişimi unutturmaya çalışmamalıyım.”

Papaz gözleri ışıldayarak, “Demek adını değiştirmeyeceksin,” dedi. “Eh, yılda üç bin kazanıyorsan bir daha buraya düştüğünü düşünemiyorum.” Birdenbire hatırladı, elini cebi-

ne sokup bir mektup çıkardı. “Müdür yardımcısı verdi bunu, az daha unutuyordum. Bu sabah gelmiş.”

Mektup, mahkûmlara gelen bütün mektuplar gibi açılmıştı. Johnny ilgisiz gözlerle baktı zarfa. Beklediği gibi avukatından gelmemişti. Çarpıcı el yazısı Peter Kane’e aitti. Altı aydır ilk defa yazıyordu adam. Johnny, kapı ziyaretçisinin arkasından kapanana kadar bekledi, sonra mektubu zarftan çıkardı. Ancak birkaç satır yazılmıştı.

Sevgili Johnny,

Vereceğim haberin seni çok fazla üzmemesini umuyorum. Marney, Toronto kentinden Binbaşı Floyd’la evleniyor. Ona iyi şanslar dileyecek kadar olgun ve iyi yürekli olduğunu biliyorum. Evlendiği adam, onu çok mutlu edecek, çok iyi biri.

Johnny mektubu taş çıkıntıya koyarak on dakika boyunca elleri arkasında kavuşturulmuş hâlde dar hücresinde volta attı. Marney evleniyordu! Johnny’nin yüzü kül rengi ve gergindi, gözleri kederle koyulaşmıştı. Durdu, titreyen elleriyle maşrapasına su doldurdu, sonra maşrapayı doğuya bakan parmaklıklı pencereye doğru kaldırdı.

“İyi şanslar, Marney,” dedi boğuk bir sesle ve bir dikişte suyu bitirdi.

2

İki gün sonra Johnny müdürün odasına çağrıldı ve çok önemli haberler aldı.

“Gray, sana iyi haberlerim var. Hemen serbest bırakılacaksın. Emri biraz önce aldım.”

Johnny başını eğdi, “Teşekkür ederim, efendim,” dedi.

Bir gardiyan onu banyoya götürdü; Johnny orada soyunup bir battaniyeye sarnarak sivil giysilerinin beklediği bölmege geçti. Tuhaf bir yabancılık hissiyle giyindi ve hücreesine döndü. Gardiyan ona bir ayna, emniyetli bir tıraş makinesi uzattı, o da yıkanıp temizlendi.

Günün geri kalanı kendisine aitti. Ayrıcalıklı bir adamdı, kendini tuhaf hissetmesine yol açan giysileriyle hapishanede dolaşabilir, tanıdığı ve nefret ettiği adamların, bir yıldır kulağına beyhude şeyler fısıldayıp duran yanı deli adamların kıskanç bakışlarını üzerine çekebilirdi.

Koridorun bir ucunda öylece dururken kapı şiddetle savrularak açıldı, bir grup adam paldır küldür içeri daldı. Ortalarında ne insana ne de hayvana benzeyen, uluyan, çığlık atan, yüzü kanlı bir şey vardı. Çılgınca savrulan kolları, debelenip duran gardiyanlarca sıkı sıkı tutuluyordu.

Johnny, tecrit hücrelerine doğru giden sefil grubu seyretti.

“Fenner,” diye soludu birisi. “Deyyusun birini benzetmiş ama onu bir daha dövemezler.”

“Fenner şu on iki yıla mahkûm olmuş adam değil miydi?” diye sordu adamı hatırlayan Johnny. “Cezası yarın bitiyordu be!”

Bilgiyi veren hademe, “Ta kendisi,” dedi. “Dokuz yılda  ı-kacaktı ama ihtiyar Legge onu ispiyonladı. Ne hainlik ama. Yarından sonra ona hiçbir şey yapamazlar. Misafir yargıçlar da bir hafta daha gelmeyecek.”

Johnny vakayı hatırlıyordu. Legge, gardiyanlardan birinin adama gaddarca saldırdığına şahit olmuştu. Gardiyan o zamandan beri açıktaydı. Talihsiz Fenner  aresizlik içinde saldırıya karşılık vermiş ve ceza almıştı. Legge’nin tanıklığı cezanın ardından gelen sopadan kurtulmasını sağlayabilirdi ama Legge gardiyanlarla çok sıkı fıkıydı. Daha doğrusu gardiyanlar Legge’yle çok sıkı fıkıydı, bu da adamın “deyyusun birine” ihanet etmesini önlemişti. Böylece Fenner da hücreyi boylamıştı. Bir daha boylamayacaktı ama.

Johnny bir gece önce hücresinde uyuyamamıştı. Akklı Marney’deydi. Ona hiç g cenmemişti. Babasına da kızmıyordu. Peter Kane’in kızı için en iyi olanı yapması doğru ve haklı bir davranıştı. Yaşlı adamın kızının geleceği hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen endişeleri takıntı boyutundaydı artık. Johnny, eli yüzü düzgün Kanadalının gelişiyle Peter Kane’in     atanlık yapmak için elinden geleni ardına koymadığını tahmin ediyordu.

Johnny Gray dik yamacı son kere tırmandı. Anahtar kocaman kilitte döndü, Johnny  zg r bir adam olarak çıktı kapıdan. Kızıl sakallı baş gardiyan elini uzattı.

“İyi şanslar dilerim,” dedi kısık bir sesle. “Bir daha Alplere geleyim deme.”

Johnny, “Dağcılığı bıraktım,” diye cevap verdi.

Müdüre veda etmişti zaten, artık bu haşin hapishaneyle ilişkisini hatırlatacak tek şey, istasyona kadar onunla birlikte yürüyen gardiyandı. Trene biraz vakit vardı, Johnny de bir başka açıdan bilgi almaya çalıştı.

Gardiyan başını sallayarak, “Hayır, Jeff Legge’yi tanıımıyorum,” dedi. “İhtiyarı tanırım. Bir sene öncesine kadar buradaydı. O sırada sen de buradaydın, değil mi Gray?”

Johnny başıyla onayladı.

“Bay Jeff Legge Alplere hiç tırmanmadı o zaman?” diye sordu alayla.

“Hayır, bu hapishanede tırmanmadı. Bildiğim kadarıyla Parkhurst ya da Portland hapishanelerine de girmedim. İkisinde de bulundum. Adamların onun hakkında söyledikleri çalındı kulağıma. Kafalı biri olduğunu söylüyorlar, yani yakayı hemen ele vermez ama eninde sonunda verecektir. Hoşçakal Gray. Uslu dur.”

Johnny adamın uzattığı elini sıktı, trene bindiğinde de ipek mendilini çıkarıp hapishaneyle temasının son izlerini elinden sildi.

O öğleden sonra Paddington’a vardığında uşağı onu bekliyordu. Yanında da kayışını çekiştirip duran sarkık kulaklı bir foks teriyer vardı. Köpek, Johnny ikiliyi görmeden çok önce sahibini karşılamak için ulumaya başlamıştı bile. Bir an sonra da Johnny’nin kollarında kıvranıyor, yüzünü, kulaklarını, saçlarını yalıyor, kavuşmalarının sevincini neşeyle inleyerek gösteriyordu. Köpeği yere bırakırken Johnny’nin gözlerinde yaşlar vardı.

“Bekleyen mektuplarınız var, efendim. Akşam yemeğini evde mi yiyeceksiniz?”

Kusursuz Parker, efendisini kısa bir Monte Carlo seyahati dönüşünde karşılıyor gibiydi, o kadar duygusuzdu.

Johnny, “Evet, evde yiyeceğim,” diye cevap verdi; Parker’ın tuttuğu taksiye bindi. Spot peşinden içeri atladı.

Parker açık pencereden kasvetle, “Bagajınız yok mu, efendim?” diye sordu.

“Yok,” dedi Johnny onunkine denk bir kasvetle. “Gel de arkada benimle birlikte otur, Parker.”

Adam tereddüt etti.

“Haddimi aşmış olurum, efendim.”

“Son bir yıl dokuz ay boyunca benim kendime karşı yaptığım hadsizliklerin yanında lafı bile olmaz,” diye cevap verdi Johnny.

Taksi iç karartıcı Dismal Caddesi’ne çıktığında, haddini fazlasıyla aşmış olan Parker, “Umarım çok kötü günler geçirmediniz, efendim?” diye sordu.

Johnny güldü.

“Hoş günlerdi diyemem, Parker. Hapishaneler genellikle pek nahoş yerler oluyor.”

Parker, “Elbette, efendim,” diye onu onayladıktan sonra, “Ben hiç hapiste bulunmadım, efendim,” diye gereksiz bir açıklama yaptı.

Johnny’nin dairesi Queen’s Gate’deydi. Çalışma odasının huzurlu konforu karşısında nefesi tutuldu.

Kendisine hitap ederek yüksek sesle, “Seni budala,” dedi.

Yardıma hazır Parker, “Evet, efendim,” diye cevap verdi.

O gece Queen’s Gate’deki daireye boş yere gelen pek çok adam oldu. Bunların ilkinin kabul eden Johnny, daha sonra Parker’ı küçük yemek odasına çağırdı.

“Parker, bana anlatıldığına göre yokluğum sırasında en ağırbaşlı beyefendiler bile sinemaya gitme alışkanlığı edinmişler.”

Parker, “Evet, efendim. Sinemayı ben de seviyorum,” diye kabul etti durumu.

Johnny, “O zaman git de saat on bire kadar süren bir film bul,” dedi.

“Efendim, ne demek...”

“Bu gece evde olmanı istemiyorum demek.”

Parker’ın yüzü asıldı ama adam ses çıkarmayacak kadar iyi bir uşaktı.

“Emredersiniz, efendim,” diyerek dışarı çıktı. Bir yandan

da efendisinin ne gibi umutsuz planlar hazırladığını düşünüyordu üzgün üzgün.

Son ziyaretçi de evden çıkmak üzere on buçukta veda etti.

Johnny, sigarasının izmaritini giriş holündeki şömineye fırlatarak, “Peter’ı yarın görürüm,” dedi. “Bu düğünden hiç haberin var mı? Ne zamanmış?”

“Hayır, Yüzbaşı. Peter’ı pek tanımıyorum.”

“Damat kim?”

“Neresinden bakarsanız bakın harika biridir mutlaka. Peter akli başında adamdır, doğru dürüst insanları seçer. Duyduğuma göre damat Kanada ordusunda binbaşymış ve çok da iyi bir adammış. Peter avanakları tereyağından kıl çeker gibi kolaylıkla tespit eder...”

John Gray keskin bir sesle, “Peter asla avanak avcısı olmadı,” dedi.

“Bilmiyorum ki,” diye karşılık verdi beriki. “Her dakika yeni bir tanesi doğuyor.”

Johnny neşeyle, “Ama büyümeleri zaman alıyor, ilk hasadı da kadınlar yapıyor,” dedi.

Eve 11.15’te dönen Parker, efendisini yanmış kâğıtlarla dolu şöminenin önünde buldu.

Johnny ertesi gün öğleden sonra, öğle yemeğinin hemen ardından vardı Horsham’a. Horsham Yolu’ndan yukarı çevik adımlarla yürüyen atletik adamı gören hiç kimse, onun daha iki gün önce bir hapisane hücresinin sakini olduğunu tahmin edemezdi.

Johnny mutluluğu için son bir ümitsiz savaş vermek üzere gelmişti buraya. İşler nasıl sonuçlanacaktı, nasıl bir yaklaşım yürütmesi gerekiyordu bilmiyordu. Elinde tek bir sav vardı ama onu da kullanması mümkün değildi.

Down Sokağı’na döndüğünde iki büyük limuzinin arka arkaya park etmiş olduğunu gördü. Ne tür bir toplantı vardı acaba burada?

Manor Hill diğer banliyö komşularından uzakta duran, ciddi, kırmızı tuğlalı bir evdi. Duvarları filbahrilerle neşeleniyordu. Johnny ön kapıdan kaçınarak arkadaki büyük avluya açıldığını bildiği yan taraftaki bir yolu takip etti. Peter bu saatte o avluda güneşlenmeyi severdi.

Açıklığa çıkınca durakladı. Güzel bir hizmetçi kız, kâhya olduğu şıp diye anlaşılacak şekilde giyinmiş yaşlıca bir adamla konuşuyordu. Adamın çizgilerle dolu yüzü rahatsız bir ifadeyle buruşmuş, sağır sultanın bile duyacağı şekilde söylenen şeyleri daha iyi duymak istermiş gibi başı yana eğilmişti.

“Nasıl evlerde, ne biçim insanlarla çalıştınız bilmiyorum ama size şu kadarını söyleyeyim, sizi bir kere daha odamda, kutularımı karıştırırken yakalarsam Bay Kane’e durumu bildireceğim. Buna artık katlanmam, Bay Ford!”

Kâhya boğuk bir sesle, “Hayır, küçükhanım,” dedi.

Johnny bu kısık sesin sebebinin duygular olmadığını biliyordu. Barney gençliğinden beri kısık sesle konuşurdu. Muhtemelen beşiğinde de kısık sesle viyaklamıştı.

Kız hararetle, “Hırsızın teki olsanız da alışkanlığınız gereği bunu yapsanız anlarım,” diye devam etti. “Ama saygın bir adam gibi davranıyorsunuz. Hayatıma gizlice burnunuzu sokup her şeyi kurcalamanıza izin veremem. Anladınız mı? Vermem!”

“Hayır, küçükhanım dedi kısık sesli Barney. John Gray sahneyi eğlenerek seyrediyordu. Barney’yi çok iyi tanırdı. Peter Kane riskli alışkanlıklarından vazgeçmesinin gerekli olduğuna karar verdiğinde Barney de hayatın gölgeli yollarından elini eteğini çekmişti. Eski mahkûm, soyguncu ve profesyonel boksör olarak karanlık geçmişi, ekmeğini yediği ve dünya yüzünde kendisinden daha kötü bir kâhya olmamasına rağmen hizmetini görüyormuş gibi yaptığı adama duyduğu sevgiyle bir dereceye kadar dengeleniyordu.

Donuk altın rengi saçlı, dik ve kıvrak figürlü kız güzeldi.

O anda yüzü öfkeden kızarmıştı, koyu renk gözleri de çakmak çakmaktı. Barney'nin onun bunun işine burnunu sokma alışkanlığı olduğu su geçirmez bir gerçektir. Günahkâr günlerinin mirasıydı bu. Aynı sebepten ötürü evden ayrılan başka hizmetçiler de olmuştu. Peter uşağını adamakıllı hizaya çekmek yerine, her defasında lanetler okuyup tehditler savurmakla yetinirdi.

Kız, yaşlı adamı arkasından öylece bakar hâlde bırakarak dönüp hışımla eve girerken Johnny'yi görmemişti. Johnny arkadan Barney'ye yaklaşarak, "Tepesini attırmışsın," dedi. Barney hemen dönüp baktı, sonra da ağzı açık kaldı. "Yüce Tanrım, Johnny, ne zaman mezun oldun mektepten?" Misafir hafifçe güldü.

"Dönem dün bitti," dedi. "Peter nasıl?"

Uşak cevap vermeden önce şiddetle sümküdü, o arada gözünü misafirden hiç ayırmamıştı. Nihayet, "Ne zaman geldin?" diye sordu. Johnny eğlenerek, "Konuşmanızın sonuna yetiştim," dedi. "Barney, iflah olmazsın sen!" Barney Ford, azarlayan bir ifade takındı. "Adım çıkmış dokuza, inmez sekize," diye cevap verdi. "O kız hayat hakkında ne bilir ki? Peter'ı görmedin mi daha? Evde. Şimdi gider söylerim ona. İyi. Kızının üstüne titriyor. Kızının bastığı yerlere tapıyor resmen. İnsanın çocuklarını bu kadar sevmesi doğal değil bak. Ben benimkileri hiç bu kadar sevmedim." Ümitsizlikle başını salladı. "Bugünlerde çok fazla canım cicim var, kötekse pek az. Halbuki şair ne demiş, kızını dövmeyen dizini döver."

John Grey taş basamakların üstündeki ayak seslerine döndü. Peter geliyordu. Hem neşeli hem de huzursuz bir hâli vardı. Altmış yaşına ve bembeyaz saçlarına rağmen gövdesi çifte namlusu gibi dimdikti. Jaketatay ve inci grisi bir yelek giymişti. Alışılmadık bir yenilikti bu. Bir an tereddüt etti, yüzündeki gülümseme silinip kaşları çatıldı, sonra elini uzatarak çabuk adımlarla yaklaştı.

“Ee Johnny, nasıldı? Berbat günler mi geçirdin?”

Elini genç adamın omzuna koydu, sesinde eski bildik gurur ve muhabbet tınısı vardı.

“Epey berbat,” dedi Johnny. “Ama bana acıyıp da hislerini boşa harcama. Şahsen Dartmoor’u Parkhurst’e tercih ederim. Hem daha sağlam hem de embesil sayısı daha az.”

Peter, Johnny’nin kolunu tutup onu çimenliğe dikilmiş büyük japon şemsiyesinin altındaki sandalyelerden birine yöneltti. Tavrında bir şey, misafirin anlamlandıramadığı bir tuhaflık vardı.

“Orada... Benim tanıdığım biriyle tanıştın mı, Johnny?”

Öbürü, gözlerini Peter’in yüzünden ayırmadan, “Legge,” diye cevap verdi kısaca.

“Hah, tahmin etmiştim. Nasılmış bakalım?”

Ses tonu kaygısızdı ama Johnny bunu yutmadı. Peter fena hâlde ilgileniyordu.

“Altı ay önce çıktı. Haberin yok muydu?”

Diğerinin yüzü bulutlandı.

“Altı ay önce mi? Kesinlikle biliyor musun bunu?”

Johnny başıyla onayladı.

“Bilmiyordum.”

“Ondan haber alacağını düşünmüştüm,” dedi Johnny alçak sesle. “Senden hiç hoşlanmıyor!”

Peter’in hafif gülümsemesi genişledi.

“Biliyorum. Onunla konuşma fırsatı buldun mu hiç?”

“Bir sürü. Çamaşırlıkta çalışıyordu. Canının istediğini yapabilmek için bir-iki kişinin hakkından geldi. Senden nefret ediyor, Peter. Onu gammazladığını söylüyor.”

Peter sakın bir sesle, “Yalancının teki,” dedi. “En kötü düşmanımı bile gammazlamam ben. O kendi kendini gammazladı. Johnny, polisin çok zeki olduğu söylenir ama işin doğrusu, bütün suçlular kendi kendilerini ele verir. Suçlular pek zeki değildir. Parmak izi bırakmamak için eldiven takar,

sonra gider ziyaretçi defterine imza atarlar. Legge'yle birlikte Orsonic'in kasasını patlattık ve yüz yirmi bin sterline denk gelen Amerikan doları kaldırdık. Son işimdi. Kaçmak çok kolaydı ama Emanuel ne kadar akıllı bir adam olduğunu anlatıp övünmeye başladı, biraz da içti. Masum bir adam içer, sonra da evine gidip yatağında mışıl mışıl uyuyabilir. Ama bir düzenbaz içiyorsa, sabah cellada günaydın der.”

Konuyu birdenbire kesti, elini yeniden genç adamın omzuna koydu.

“Johnny, darılmadın değil mi?”

Johnny cevap vermedi.

“Darıldın mı?”

İşte kavga başlıyordu. Johnny Gray boş umuduna sınıksı sarıldı.

“Marney konusunda mı? Hayır, yalnızca...”

“Oğlum, mecburdum.” Peter’ın sesi telaşlı ve yalvarır bir tondaydı. “Onun benim için ne demek olduğunu biliyorsun. Senden riski göze alacak kadar hoşlanmışım ama hapse girmenden sonra uzun uzun düşündüm. O sırada Marney karın olsaydı yıkılırdım, Johnny. Bebekken bile onun ağlamasına dayanamazdım. Düşün, Marney neler hissedecekti. Evli olmadığınız hâlde ne kadar üzüldü. Sonra bu adam çıktı karşımıza, iyi, düzgün, temiz, neşeli bir adam. Bir beyefendi. Eh, sana doğruyu söyleyeceğim, ben de ona yardım ettim. Ondan hoşlanacaksın. Herkesin hoşlanacağı türde biri. Marney de onu seviyor, Johnny.”

Bir sessizlik oldu.

“Ona husumet beslemiyorum. Böyle bir şey yapmam komik olurdu zaten. Yalnızca Peter, Marney evlenmeden önce ona söylemek istediğim...”

“Evlenmeden önce mi?” Peter Kane’in sesi titriyordu. “John, Barney sana söylemedi mi? Marney bu sabah evlendi.”

3

“Evlendi mi?” diye tekrarladı Johnny boş boş.

Marney evlenmişti. İnanılmazdı, anlamak mümkün değildi. Bir an varoluşun bütün payandaları, bütün destekleri un ufak olup toza dönüştü, hayat kaosa büründü.

“Bu sabah evlendi, Johnny. Damadı seveceksin. O bizden biri değil, evlat. Öyle dürüst ki tıpkı bir... Neyse, anlıyorsun değil mi, Johnny? Yıllardır Marney için çalıştım, onun için planlar yaptım. Geleceğini riske atamazdım.”

Peter Kane kocaman elini diğerinin omzuna koymuş yalvarıyordu. Hoş yüzü, karşısındaki adamı tamiri mümkün olmayacak biçimde yaralayıp incittiği korkusuyla bulutlanmıştı.

“Telgraf çekseydim...”

Peter Kane keçi gibi bir inatla, “Hiçbir şey değişmezdi,” dedi. “Hiçbir şey değişmezdi, Johnny, hiçbir şey. Böyle olması gerekiyordu. Suçlu olduğunu söylemiyorum ama masum olduğun hâlde hapse girmiş olsan bile, senin mahkûmiyetinin gölgesinin kızımın üstüne çökmesine izin veremezdim. Bu belirsizliğe dayanamazdım. Johnny, hayatımı bir suçlu olarak geçirdim. On beş yıl öncesine kadar yani. Ne olduğumu bildiğim için, çoğu kişiden daha fazlasını anlıyor, görüyorum. Oysa Marney öyle değil. Craig bugün burada...”

“Craig mi? Scotland Yard’ın adamı Craig mi?”

Peter gözlerinde hafif bir eğlenme ışıltısıyla onayladı.

“Yakın dostuz. Yıllardır hem de. Bu sabah ne dedi, biliyor

musun? ‘Peter, bu kızı doğru dürüst biriyle evlendirerek en iyisini yaptın,’ dedi. Haklı.”

Johnny hasır iskemlede iyice geriye kaydıldı, ışığı fazla keskin bulmuş gibi ellerini gözlerine siper etmişti.

Gülümseyerek, “Kendime acımayacağım,” dedi ve elini uzatıp Kane’in kolunu yakaladı. “Başına bir intikam belası daha sarılmadı, Peter. Bana öyle geliyor ki Emanuel Legge seni yeteri kadar meşgul edecek...”

Birdenbire sustu. Münasebetsiz kâhya sinsice yanlarında belirmişti.

“Peter,” diye söze başladı hışırtılı fısıltısıyla. “Geldi. Görüşecek misin?”

“Kim geldi?”

“Emanuel Legge. Her zamankinden daha çirkin.”

Peter Kane’in yüzü maske gibi ifadesiz bir hâl aldı.

“Bayan Marney nerede? Bayan Floyd yani.”

Barney, “Fotoğrafçı için gelinliğiyle öbür süsünü püsünü kuşanmaya gitti,” dedi. “Çıkarmıştı ama fotoğrafçı şimdi geldi, ön bahçede aletlerini hazırlıyor. Marney’ye dedim ki...”

Peter sert bir sesle, “Çenesi pek düşük bir beyefendisin bakıyorum,” dedi. “Emanuel’i buraya gönder. Onu görmek istiyor musun, Johnny?”

John Gray ayağa kalktı.

“Hayır,” dedi. “Gül bahçesi olduğunu iddia ettiğin yerde dolaşacağım biraz. O berbat yeri bana hatırlatacak hiç kimseyi görmek istemem, teşekkür ederim.”

Barney yanında ziyaretçiyle geri döndüğünde, Johnny çimenliğin alt ucunda kalan çalılıktaki açıklıktan çıkıp gözden kaybolmuştu.

Bay Emanuel Legge ortadan kısa boylu, ince vücutlu, ince yüzlü bir adamdı. Saçları kırışmış, biraz da açılmıştı. Burnuna kemik çerçeveli bir gözlük kondurulmuştu. Bir-iki saniye sahneyi inceledi. Çenesini kaldırmış, ince dudaklarını geriye çekip dişlerinin arasına kısırmıştı. Genel görünümü pejmürdeydi.

Saat kösteği niyetine çelik bir zincir takmıştı; parlak sarı botları da buruşuk elbisesinin eskiliğini vurgulamak istercesine yepyeniydi. Adam şapkası elinde bekledi, gözleri yavaş yavaş düşmanın bölgesini hazmetti, sonunda da ev sahibine kilitlendi.

Ölümçül sessizliği Peter Kane bozdu.

“Ee, Emanuel? Gel de otur.”

Legge yavaşça ev sahibine doğru gitti. “Pek fiyakalı bir ev, Peter. Her şeyin en iyisi, değil mi? Senden de başka türlüünü beklemezdim. Bakıyorum da bizim emektar Barney hâlâ seninle. O da ıslah oldu mu? Böyle deniyordu değil mi? Islah olmak?”

Sesi inceydi ve şikâyet doluydu. Uçuk mavi gözlerini soğuk soğuk kırpıyordu.

Peter, “Kastın oysa, artık hırsızlık yapmıyor,” diye kestirip attı; misafirin suratı bir acı ifadesiyle çarpıldı.

“O kelimeyi kullanma, çok bayağıca...”

“Şapkanı alayım.” Peter elini uzattı ama adam kendi elini kaçırdı.

“Hayır, teşekkür ederim. Buradayken hiçbir şey kaybetmeyeceğime dair genç bir arkadaşına sözüm var. Ne kadardır bu evde yaşıyorsun, Peter?”

“Yaklaşık on dört senedir.”

Peter oturdu, hiç hoş karşılanmamış misafir de sandalyesini Kane’le tam karşılıklı olacakları biçimde çekerek onu taklit etti.

“Ah!” dedi düşünceli bir edayla. “Çok rahat bir yaşam, bol bol yiyecek, canın istediği zaman dışarı çıkıp canın istediğinde geri dönmek. On dört yılı böyle geçirmek ne güzel. Öğleden sonra dörtte kapının üstüne kilitlenmesinden iyi. Princetown hâlâ bildiğin gibi... Ah, sen orada bulunmamıştın hiç, unuttum.”

Peter sakın bir sesle ve kasıtlı olarak, “Arabayla önünden geçtim,” dedi ve barm teline dokunduğunu karşısındakinin dudakları bir hırlamayla bükülmeden önce anladı.

“Arabayla geçtin demek,” dedi Legge hor görür bir ifadeyle.

“Haberim olsaydı, flamaları çektirirdim. O gün Princetown’ı süslemeleri gerekirdi, Peter. Demek arabayla geçtin!” Tükürür gibi konuşmuştu.

“Puro içer misin?”

Emanuel Legge teklifi elinin tersiyle itti.

“Hayır, teşekkür ederim. Bıraktım. On beş yıl içmeyince bırakıyor insan. Öte yandan bazı yeni alışkanlıklar ediniyorsun. On beş yıl insan yaşamında uzun bir süre.”

Demek Emanuel bela çıkarmaya gelmişti. Tam da gününü seçmişti hani. Peter meydan okumaya karşılık verdi.

“Vurduğun adam da birkaç yılı olmasını isterdi eminim. İki yıl sonra öldü,” dedi ters ters. Bir zamanlar yoldaşı olan adamın bastırılmış bütün öfkesi gözlerinde alev aldı.

“Cehenneme gittiğini umarım,” diye tısladı Legge. “Pis aynasız!” Biraz çaba harcayarak kendisine hâkim oldu. “İyi yaşıyorsun ha, Peter. Güzel ev, pahalıya patlamıştır. Hizmetçiler, uşaklar, arabayla kodesten geçmeler. Çok akıllısın.”

“Bunu inkâr etmiyorum.”

Ufak tefek adamın elleri titriyor, dudakları nöbet geçiriyor-muş gibi seğiriyordu.

“Ortağını yüzüstü bırak ve tabanları yağla, öyle mi? Her koyun kendi bacağından asılır, eh, doğanın kanunu böyle, değil mi? Hem yarı yolda bıraktığın adamın öteceğinden korkuyorsan vakayla ilgilenen aynasızlara iki satır yazıyla birkaç yüz papel tosla, hop, sorun çözülür.” Durakladı ama bir cevap alamadı. “İşler böyle yürüyor, öyle değil mi, Peter?”

Kane kayıtsızca omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum. Öğrenmenin yaşı yok gerçi.”

Legge yeniden dişlerini göstererek, “İşler böyle yürür, değil mi?” diye ısrar etti. “Kodesten böyle kurtuluyor insan.”

Peter işkencecisine baktı ama hiçbir şey belli etmedi.

“Seninle tartışacak değilim,” dedi.

“Tartışamazsın zaten,” dedi beriki. “Mantıklı konuşuyo-

rum.” Etrafına bakındı. “Bu ev epey pahalıya patlamıştır. İki yüz binin yarısı ne eder? Aritmetiğim kötüdür de.” Peter davete icabet etmedi. “Yüz bin eder, değil mi? Altmış binim var, demek ki bana kırk bin borçlusun.”

“Gemi işinden bahsediyorsan, yüz yirmi bin sterlinden az kaldırmıştık. Altmış bin aldın, bu da hakkına düşenden fazlası ediyor. Yakalandığın gün yatırdım hesabına.”

Legge alayla gülümsedi.

“Gazeteler bir milyon dolardan bahsetmişti,” diye mırıldandı.

“Gazetelerde her okuduğuna inanmıyorsun, değil mi? Emanuel çocukça davranıyorsun,” diyen Peter, birdenbire, “Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu.

“Şantaj mı?” Emanuel şok geçirmişti. “Arkadaşlar arasında şeref denen bir şey vardır, Peter, hiç kuşkusuz vardır. Ben yalnızca doğru ve adil olanı istiyorum.”

Peter eğlenerek hafifçe güldü.

“Komik mi buldun bunu? On beş sene delikte yatmış zavallı, yaşlı bir adama gülecek yüzün var demek.”

Manor Hill’in efendisi, “Cehennemde elli sene de geçirmiş olsan fark etmez, yine gülerdim,” diye yapıştırdı cevabı.

Emanuel kendisine pek acıyordu. Her zaman böyle bir zafı olmuştu, Peter da bunu belirtti.

“Bunu yapmazdın. Yapar mıydın yoksa? Bir kızın var, öyle değil mi? Genç bir kız. Bugün evlenmiş, ha?”

“Evet.”

“Paralı biriyle mi evlendi bari? İyi bir evlilik mi yaptı?”

“Evet. İyi bir adamla evlendi.”

“Damat senin ne olduğunu biliyor mu, Peter?” Emanuel bu soruyu ilgisiz bir havayla sormuştu. Ev sahibi çelik gibi bir bakışla onu yerine mıhladı.

“Hayır. Düşüncen ne? Bu şekilde kırk bin alabileceğini mi zannediyorsun?”

“Bir oğlum var. Duvarlarından hapishanenin rutubeti akan

nemli bir hücrede oturup kalbin sızlayana kadar düşüncelere daldın mı hiç? İnsanları çocukları aracılığıyla ele geçirebilirsin.” Durakladı. “Seni bu şekilde ele geçirebilirim.”

Peter Kane bir saniye sonra Legge’nin tepesinde meşum bir kule gibi dikiliyordu.

“Kalbimin sızladığı gün,” dedi ağır ağır, “seninki artık çarpmıyor olur! Yaşlı bir adamsın ve ölümden korkuyorsun. Gözlerinden okuyorum bunu. Benim hiçbir şeyden korkum yok. Seni öldürürüm.”

Legge, onun sesinin ve çehresinin gaddarlığı karşısında sandalyesinde büzüldü.

“Bu öldürme lafları da ne oluyor böyle? Ben yalnızca adil olanın peşindeyim. Kızını seviyorsun, değil mi, Peter? Kalıbımı basarım seviyorsundur. Onun için deli olduğunu söylüyorlar. Güzel mi? Herhalde sana çekmemiştir. Genç Johnny Gray de ona çok düşküncü. Peter, seni kızın aracılığıyla ele geçi...”

Ancak bu kadar söyleyebilmişti ki çelik mengeneyi andıran bir el boğazına yapıştı, Legge çekilerek sandalyeden kaldırıldı.

Peter tek kelime etmedi. Çırpınan şekli hiçbir ağırlığı ya da direnci yokmuşçasına arkasından sürükleyerek tok adımlarla evin yanındaki dar bahçe yolunu takip etti, bahçeyi geçip kapıdan çıkarak yola vardı. Kolunu şöyle bir silkelemesiyle, Emanuel Legge kendisini tozlu yolda debelenir hâlde buldu.

Peter, “Bir daha gelme, Emanuel,” dedi ve cevap beklemedi.

John Gray, Legge’nin işleriyle ilgilenmediği, hapishane tanışıklığını tazelemeye de hevesli olmadığı için iki adamı görüp işitemeyeceği kadar uzaklaşmıştı.

Çalılıkların altında rengârenk ışıldayan, çiçeklerin incelikli kokusuyla kaplı üç geniş tarh vardı. Onun da ötesinde eğimli bir çayırılık küçük bir akarsuya doğru iniyordu. Peter bu mülkü alarak çok akıllılık etmişti. Bahçenin köşesinde muazzam bir katranağacı yükseliyordu; sağ tarafta da küme küme çalılaların arasında mor bambul otları göze çarpıyordu.

Johnny mermer sıralardan birine oturdu. Sadece gürültücü bir ardıkuşuyla gökyüzünde bir yerlerdeki görünmeyen bir tarlakuşuyla paylaştığı yalnızlığından pek memnundu.

Marney evlenmişti. İşte Johnny bu noktada başlıyor ve sona ediyordu. Ama kız mutluydu. Marney'nin kendisinden başka biriyle mutlu olabileceğinden şüphe ettiğini anladığı anda, son derece insani bir kibre kapıldığını fark etti.

Onu ne kadar seviyordu! Sonra bir ses geldi kulağına. Nefret dolu, tiz bir sestti bu. Legge'nin sesiydi ve kızı tehdit ediyordu. Johnny'nin kanı dondu. Peter Kane'in zırhının zayıf noktası, adamın canının yanabileceği açıklık buydu işte.

Johnny doğruldu ve terasın geniş basamaklarını üçer üçer tırmandı. Bahçe, sofra kurmakla meşgul Barney dışında boştu. Kane'le misafiri gözden kaybolmuşlardı. Johnny çimenliği geçiyordu ki bir odanın açık fransız pencerelerinin arkasındaki loş ışığın içinde parlayan bir beyazlık ilişti gözüne, sonra beyazlık ihtişamlı bir şekle dönüştü. Gelinlikli bir kızdı bu ve ellerini Johnny'ye uzatmıştı. Güzelliği o kadar göksel, o kadar olağanüstüydü ki Johnny ilk bakışta onu tanımadı. "Johnny!"

Kızın yanında asker kılıklı biri duruyordu, Peter Kane de arkasındaydı ama o anda Johnny'nin gözü Marney'den başkasını görmüyordu.

Marney uçarcasına ona gelip sıcacık avucuyla iki elini birden kavradı.

"Ah, Johnny! Johnny!"

Derken Johnny damadın gülümseyen yüzüne, Peter'ın sevgili kızını emanet etmeye güvendiği o düzgün, dürüst adama baktı. Bir anlığına gözleri güleryüzlü Binbaşı Floyd'un gözleriyle buluştu. Johnny Gray, kirpiklerinin tek bir titremesiyle bile kendisini ele vermedi.

Sevdiği kadının kocası Jeff Legge'ydi. Kalpazan ve hain. Peter Kane'in kalbini kırmak için babasıyla birlikte yemin etmiş olan o adam.

4

Açık vermiş miydi acaba? Böyle bir şeyin olmasını engellemek için bütün iradesini kullanıyordu. İçini bir gazap fırtınası kavuruyordu ama adamın yüzünü bulanık ve çarpık görmesine, vahşi bir içgüdü eklemlerine yabancı hareketler emretmesine rağmen hiç belli etmedi. Dartmoor'un güneşi ve rüzgârı ince yüzünü kızıl kahverengiye çevirmişti, o nedenle bakan birisinin renginin solup solmadığını anlamasına imkân yoktu. Şok öyle kuvvetliydi ki Johnny bir süre ne konuşabildi ne de kıpırdayabildi.

“Binbaşı Floyd” Jeff Legge’ydi ha! Johnny, korkunç entrikayı bir anda anladı. Emanuel’in intikamıydı bu. Sahtekâr oğlunu Peter Kane’in kızıyla evlendirerek intikam alıyordu.

Jeff kısık gözlerle onu seyrediyordu ama Johnny onu tanıdığını en ufak bir şekilde belli etmedi. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti zaten. Yüzüne zoraki bir gülümseme oturtarak bakışlarını kıza çevirdi. Marney’nin etrafında olup bitenlerden haberi yok gibiydi. Yeni kocasının yanında durmuş onu gözlerinde bir eğlenme ışıltısıyla seyretmesinin, Peter’ın endişeyle kaç çatmasının, hatta ihtiyar Barney’nin bile ağzı açık bakmasının onun için hiçbir anlamı yoktu. “Johnny, zavallı Johnny. Benden nefret ediyorsun, değil mi?”

Johnny gülümsedi ve elinin içindeki ele hafifçe vurdu. “Mutlu musun?” diye sordu alçak bir sesle.

“Evet, evet. İsteyerek evlendim ve mutluyum. Onu soruyorsun, değil mi? Çok mutluyum. Johnny... Çok korkunç muydu? Hiç aklımdan çıkmadın, inan bana çıkmadın. Ama yazamadım işte... şeyden sonra yani. Benim bir canavar olduğumu düşünmüyor musun? Biliyorum, öyleyim. Johnny, seni çok üzdüm mü?”

Johnny başını olumsuz anlamda salladı.

“Dartmoor’da kesinlikle yapmaman gereken bir şey vardır, o da kendine acımak. Mutlu musun?”

Marney gözlerini kaçırdı.

“Bir dakika içinde aynı şeyi ikinci kere soruyorsun. Mutlu olduğumu söylemek sadakatsizlik olmayacak mı? Jeffrey’yle tanışmayacak mısın?”

“Ah, tabii. Elbette tanışacağım Jeffrey’yle.”

Adama doğru gitti. Jeff Legge’nin gözleri Johnny’nin üzerindeydi.

Marney sesinde bir tutuklukla, “Yüzbaşı Gray’i tanıştırayım,” dedi. “Kendisi çok eski dostumdur.”

Jeffrey Legge’nin soğuk eli Johnny’nin elini kavradı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Yüzbaşı Gray.”

Johnny’yi tanımış mıydı acaba? Görünüşe bakılırsa hayır, çünkü ona bakan yüz, mahcup bir gülümsemeyle kırıışmıştı.

“Doğu Afrika’dan yeni döndünüz, değil mi? Avlandınız mı bari?”

Johnny, “Hayır, avlanmadım,” diye cevap verdi.

“Orada çok aslan var, değil mi?” dedi Jeff.

Eski mahkûmun dudakları seğirdi.

“Ülkenin benim bulunduğum kısmında aslanlar görülmedik bir biçimde evcildi,” dedi soğuk soğuk.

“Marney, sevgilim, düğün gününde Gray’i gördüğüne sevindin, değil mi? Gelmiş olman büyük incelik, Gray. Bayan Floyd senden hep muhabbetle bahseder.”

Gözlerini bir an bile Johnny’nin yüzünden ayırmadan ko-

lunu kıza doladı. İkisinin de canını yakmayı hedeflemişti. Marney ne ona yaslandı ne de sarılışına direndi; gergin, nefesi kesilmiş ve beti benzi atmış hâlde orada öylece durdu. Biliyordu! Bu gerçek, balyoz gibi indi John Gray'in kafasına. Marney, bu adamın yalancı ve kötü olduğunu biliyordu. Babasına oynanan oyunun farkındaydı.

“Mutlu musun, hayatım?”

“Mutluyum, hem de çok.”

Sesi titriyordu. Johnny'nin çok canı yanıyor, genç adam kendini tutmak için inanılmaz bir mücadele veriyordu. Durumu Peter kurtardı.

“Johnny, bu çocuğu iyice tanımanı istiyorum. Dünyada onun üstüne yoktur. Marney için ondan daha iyi bir eş bulunamayacağını görmeni istiyorum.”

Jeff Legge hafifçe güldü. “Bay Kane, beni fena hâlde utandırıyorsunuz. Marney'nin tırnağı bile olamam. Bu kadar iyi talihi hak etmemiş kaba saba bir adamım ben, hepsi bu.”

Eğilip kül rengi yüzlü kıızı öptü. Johnny gözlerini adamdan ayırmadı. “Mutlusun demek, ha? Tabii mutlusundur, seni çakal,” diye kıkırdadı Kane.

Marney onu saran koldan sıyrıldı. “Baba, bütün bunların Johnny'yi eğlendirdiğini sanmıyorum.”

Yine sesi tiriyordu. Dartmoor'dan gelen adam onun ağlamak üzere olduğunu anladı.

John Gray sonunda sesini bularak, “Ben öyle kolay kolay sıkılmam,” dedi. “Genç insanların mutluluğu büyük bir nedirdir. Kendimi şu anda öyle yaşlı hissediyorum ki. Kanadalı mısınız, Binbaşı Floyd?”

“Evet. İsmimden anlaşılmasa da Kanada Fransızıyım. Ailem oranın yerlilerindenmiş. 1860'larda batıya, Alberta ve Saskatchewan'a gitmişler. Demiryolunun gelmesinden çok önce. Kanada'ya gitmelisiniz. Gördüğünüz pek çok yerden daha çok begeneceksiniz.”

“Mutlaka beğenirim.”

Peter kızıyla kol kola girerek uzaklaşmıştı.

Jeff yarı kapattığı gözkapaklarının altından ona bakarak, “Kanada’da aslan yoktur. Vahşisi de, evcili de bulunmaz,” dedi. Gray bir sigara yakmıştı. Artık sakindi. Elleri de, sinirleri de titremiyordu.

“Aslanlar olmadan kendimi çok yalnız hissedirim,” dedi sakın sakın. “Münasebetsizlik ettiğimi düşünmezseniz, Binbaşı Floyd, gerçekten çok tatlı bir kızla evlendiğinizi belirtmek isterim.”

“Bir tanedir o.”

“Ona bir faydam dokunacaksa pek çok şeye katlanabilirim. Pek çok şeye. Aslanlara bile.”

Gözleri buluştu. Damadınkilerde meydan okuma, Johnny Gray’inkilerdeyse soğukkanlı bir cinayet arzusu vardı. Jeff Legge gözlerini kaçırıp ürperdi. “Avlanmayı seviyorsunuzdur herhalde?” diye sordu. “Ah, hayır, sevmediğinizi söylemişsiniz. Sizin, ee, karakterinizdeki bir insanın neden yurtdışına seyahate gittiğini merak ettim doğrusu.”

Johnny kelimenin üstüne basa basa, “Gönderildim,” dedi. “Birisinin beni yurtdışına göndermek için bir sebebi vardı. Yolundan çekilmemi istiyordu. Zaten gidecektim ama bu adam süreci hızlandırdı.”

“Kim olduğunu biliyor musunuz?”

Doğu Afrika masalı üstü kapalı olarak bir tarafa bırakılmıştı. Jeff bunu güvenle yapabiliirdi, John Gray’in inzivaya çekilmesinin sebebini biliyordu ne de olsa.

“Tanımıyorum. Yabancı birisiydi. Onu şahsen tanıyan pek az kişi var. Etrafında, yani etrafımızda onu teşhis edebilecek altı kişi ancak vardır. Poliste de yalnız bir kişi tanıyor onu...”

Beriki hemen araya girerek, “Kimmiş o?” dedi.

“Reeder diye biri. Hapishanede duyduğuma göre... Dartmoor’da olduğumu biliyordunuz tabii, değil mi?”

Jeff bir gülümsemeyle onayladı ve sesindeki küçümseme tonunu azaltmaya uğraşarak, “Büyük Meçhul dedikleri adam o işte,” dedi. “Ondan bahsedildiğini kulüpte duydum. Orta yaşlı, çok aptal bir adam. Peckham’da yaşıyor. Yani sizin gizemli adamınız kadar meçhul değil.”

Öteki, “Gayet mümkün,” diye cevap verdi. “Suçlular kahramanlarına ve düşmanlarına sıradışı yetenekler ve özellikler yakıştırır. Ben yalnızca bana söylenenleri biliyorum. Dartmoor’da Reeder’ın her şeyi bildiğini söylüyorlar. Hükümet Büyük Kalpazan’ı bulması için ona açık çek vermiş.”

Jeff Legge masum masum, “Bulmuş mu peki?” diye sordu.

Johnny, “Bulacak,” dedi. “Eninde sonunda biri ötecek.”

“Belki bunu duymak için ben de orada olurum,” diyen Jeff Legge, neşesiz bir gülümsemeyle beyaz dişlerini gösterdi.

5

Johnny alt bahçede tek başınaydı. Mermer bankın bir köşesine büzülmüştü. Çimenlikte toplanan misafirleri göremese de seslerini duyuyordu. Düşünmesi gerekiyordu, hem de hızla. Marney biliyordu! Ama kız sesini çıkarmamıştı. Johnny bunun sebebini tahmin edebiliyordu.

Jeff Legge ona ne zaman söylemişti? Kiliseden dönerlerken belki. Marney, Peter'a bunu anlatamazdı. Kızının geleceğinin ve mutluluğunun garanti altında olduğunu zanneden Peter. Jeff ne demişti acaba? Fazla bir şey söylediğini sanmıyordu Johnny. Marney'ye evlendiği büyüleyici Binbaşı Floyd'la birlikte yaşayacağı Binbaşı Floyd'un farklı kişiler olduğuna dair bir ipucu vermişti sadece.

Johnny artık sakindi. Buz gibiydi demek daha doğru olurdu aslında. Emin olmalıydı, kesinlikle emin. En ufak bir şüphesi kalmamalıydı. Durum, Jeff Legge'yle bu Binbaşı Floyd arasındaki bir benzerlikten ibaret olabilirdi. Johnny sahtekârı yalnızca bir defa görmüştü, o da uzaktan. Bir etek hışırtısı duyunca hemen dönüp baktı. Barney ile kavga ettiğini gördüğü hizmetçi gelmişti.

“Bay Kane fotoğraf çektirenlere katılmak isteyip istemediğinizi soruyor. Yüzbaşı Gray?” dedi kız.

Johnny hemen cevap vermedi. Kızı yeni bir ilgiyle süzüyordu.

“İstemediğimi söyle, sonra da yanıma dön.”

Kız şaşkın şaşkın, “Yanınıza mı döneyim, efendim?” diye tekrarladı.

Johnny gülümseyerek, “Evet, seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Kendisini eğlendirecek kimse bulamayan memnuniyetsiz bir misafire biraz merhamet göster.”

Kız tereddüt ederek bekledi. Johnny onun yüzündeki kararsızlığı görebiliyordu.

“Bay Kane bu işe ne der bilmiyorum,” dedi hizmetçi sonunda. Ağzının köşesinde bir gülümseme titreşti. “Peki. Geleceğim.”

Kız ancak on dakika sonra döndü. Johnny o arada fotoğrafın çekildiğini ve misafirlerin yeniden eve girdiğini tahmin etti. Hizmetçinin çekingen ama meraklı bir hâli vardı.

“Otur,” dedi Johnny. Sigarasını atıp taş sıranın ucuna kaydı.

“Ben geldim diye sigaranızı söndürmenize gerek yok, Yüzbaşı Gray,” dedi kız.

“Ne zamandır buradasın?”

“Bay Kane’in yanında mı? Hemen hemen altı aydır.”

Johnny kaygısızca, “İşinden memnun musun bari?” diye sordu.

“Ah, evet efendim. Hem de çok.”

“Adın ne?”

“Lila. Niye soruyorsunuz?”

Johnny, “Bence birbirimizi daha iyi tanımamız gerekiyor Lila,” diyerek kızın karşı koymayan elini tuttu.

Hizmetçi için için eglense de afallamış gibi numara yaptı.

“Sizin flört eden bir adam olduğunuzu hiç sanmazdım, Bay Gray. Yüzbaşısınız, değil mi?”

“Bu sadece fahri bir unvan, Lila,” dedi Johnny. “Herhalde hanımını özleyeceksin?”

Lila, “Evet, özleyeceğim,” diye cevap verdi.

Johnny şakacı bir tavırla, “İyi bir kız, ha?” dedi.

Hizmetçi ekşi ekşi, “Ve çok iyi bir koca buldu,” diye cevapladı.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Bana iyi bir adam gibi geldi. Onu pek tanımıyorum.”

“Yakışıklı mı sence?”

Kadın omuz silkti. “Herhalde.”

“Bayan Kane’e de fena hâlde âşık. Bayılıyor ona,” dedi Johnny. “Aslına bakarsan, hayatımda bir kadına bu kadar âşık bir adam görmedim desem yeridir.”

Hizmetçi iç çekişini bastırdı.

“Evet, öyledir herhalde,” dedi sabırsız bir tavırla. “Bana daha fazla ihtiyacınız var mı, Yüzbaşı Gray? İşim başımdan aşkın da.”

Johnny en yumuşak sesiyle, “Kaçma,” dedi. “Düğünler beni daima romantikleştirir.” Konuya kaldığı yerden devam etti. “Binbaşı’nın gözleri senelerce başkasını görmeyecektir,” dedi. “Sırılsıklam âşık. Neden olmasın ki?” Bir şeyleri hatırlatırcasına, kızın gözlerine bakmadan konuşuyordu. “Geçmişte başından pek çok aşk macerası geçmiştir.” Omuz silkti. “İnsanın sadece zevki için birlikte olup bıraktığı kızlarla.”

Hizmetçinin yüzü kıpkırmızı kesilmişti, gözlerinde de garip bir parlaklık vardı.

“Binbaşı Floyd hakkında bir şey bilmiyorum,” diye kestirip atarak doğrulmaya davrandı ama Johnny kızın kolunu tuttu.

“Kaçma, Lila.”

Kız ani bir coşkuyla, “Burada kalmayacağım,” dedi. “Binbaşı Floyd’dan da, başkasından da bahsetmek istemiyorum. Sizinle konuşmamı arzu ediyorsanız...”

“Seninle balayı hakkında konuşmak istiyorum. İkisini düşünsene, mesela Como Gölü’nde, güllerle kaplı bir kameriyede? Binbaşı Floyd bütün geçmişini, geçmiş çılgınlıklarını, geçmişindeki bütün kızları unutmaz mı sence?”

Kız kolunu Johnny’nin elinden kurtarıp ayağa kaldı, beti benzi atmıştı.

“Nereye varmaya çalışıyorsun, Gray?” diye sordu. Sesinde hürmetten, çekingenlikten eser yoktu artık.

Johnny, “Sana varmaya çalışıyorum, Bayan Lila Slain,” dedi. “Benden kaçmaya çalışırsan boğazını sıkarım.”

Kız hızlı hızlı solumaya başlayarak ona baktı. “Güya sen de beyefendi olacaksın.”

“Ben Dartmoor’dan Johnny Gray’im, başka biri değil. Otur. Dolap ne, Lila?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Johnny ölümcül bir sukûnetle, “Dolap ne?” diye sordu. “Jeff Legge onun adına casusluk yapman ve olup bitenleri ona haber vermen için soktu seni bu eve.”

Kız, “Jeff Legge diye birini tanımıyorum,” diye kekeledi.

Johnny kaba bir şekilde, “Yalancı,” dedi. “Seni tanıyorum, Lila. Legge’ye çalışıyorsun. Ucuz bir muhbirsin. Seni kaç kere gördüm. Binbaşı Floyd kim?”

Kız küstahça, “Git de ona sor,” dedi.

“Binbaşı Floyd kim?”

Hizmetçinin kolundaki baskı arttı.

Kız suratını asarak, “Biliyorsun işte,” dedi. “Jeff Legge.”

“Dinle, Lila. Gel buraya.” Johnny kızı bırakmıştı. Parmagını kıvrarak, “Jeff’e bir şey anlatırsan ikinizi de ele veririm, bunu kafana sok. Anladın mı?” dedi. “Jeff’i olmasını istediğim yere koyacağım. Dartmoor’da boş bir hücre vardı zaten. Bu seni üzdü mü? Jeff’ten hoşlanıyor musun?”

Kız cevap vermedi.

Johnny ağır ağır ve vurgulayarak, “Olmasını istediğim yere koyacağım onu,” diye tekrarladı. “Tabii sana söylediklerimi yapmazsan.”

Hizmetçi dudaklarını büktü. “Ona şantaj mı yapacaksın?”

Johnny, “Bu genç yaşında şantajın hayatımda yeri yok,” dedi. “Şu kadarını söyleyeyim, istediğimi yapmazsan Reeder’ı bulup ona bülbüller gibi öteceğim.”

Kız, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Nereye gittiklerini ve nerede kalacaklarını bilmek istiyorum. Gelecek planlarını. Bir ihtimal onunla evli olabilir misin?”

Kızın bakışı bu sorunun cevabıydı.

“Değilsin demek. Ama olabilirsin, Lila. Onun pis işlerini yapmaktan bıkmadın mı?”

Kız küstah küstah, “Belki bıkmışımdır, belki de bıkmamışımdır,” dedi. “Şu anda ona dokunamazsın zaten, Johnny Gray. Kızı elinden aldı. İstersen bir bahçe dolusu kuş kadar gürültü çıkararak öt ama ihtiyar rahibin bu sabah attığı düğümü çözemezsin. Jeff seni suya götürür de susuz getirir. Seni yakalayacak, Gray...”

Johnny alçak sesle, “Öğrenirse yakalayabilir ancak,” dedi. “Ama o öğrenirse Reeder da öğrenir. Bunu anladın mı?”

Bir sessizlik oldu, sonra kız, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Johnny dişlerinin arasından konuşarak, “Küçük şakalarım-dan birini,” dedi. “Hem de ne şaka. Şimdi başlıyorum. Peter’a söyleyemem çünkü adamı öldürür. Doğrusu Peter’ın hapse girmesini hiç ama hiç istemiyorum. Sen de Jeff’e söyleyemezsin çünkü o zaman dava açılır, Jeff de ancak sen yaşlandığında dışarı çıkabilir. Pek hoş bir olasılık değil, öyle değil mi? Şimdi bildiğin her şeyi anlat. Steno bilmiyorum, o yüzden yavaş konuş.”

Cebinden küçük bir defter çıkarıp kız istemeye istemeye, suratsızca ama korkuyla konuşurken hızla not aldı. Bitirince, “Artık gidebilirsin, kibar küçükhanım,” dedi; kız, gözleri öfkeden alevler saçarakayağa kalktı.

“Ötersen seni öldürürüm, Johnny Gray. Bu evlilik işine hiç sıcak bakmıyordum tabii. İhtiyar Legge’nin onun Peter’ın kızıyla evlenmesini istediğini biliyordum çünkü Legge, Peter’dan intikam almak istiyor. Ama Jeff bana iyi davrandı. Aynasızların Legge’yi götürmeye geldiği gün ben de seni bulu-

rum ve gözümü kırpmadan vururum, Johnny, Tanrı şahidim olsun yaparım bunu.”

“Yaylan,” dedi Johnny aksi aksi.

Kız çalılık­ların arasındaki bir açıklıktan çıkıp gidene kadar bekledi, sonra bir başka açıklığa doğru gitti ve olduğu yerde kalakaldı. Peter Kane, seyrek çalılık­larla gözlerden gizlenmiş olarak orada duruyordu ve yüzünde anlaşıl­maz bir ifade vardı.

6

“Merhaba Johnny? Teselli mükâfatı mı arıyorsun?”

Johnny güldü.

“Hizmetçiyi mi söylüyorsun. Güzel bir kız, değil mi?”

“Çok,” dedi beriki.

Duymuş muydu? Johnny’nin kafasındaki soru, içindeki korku buydu. Mermer sıra, Peter Kane’in durduğu çalılıklardan olsa olsa iki metre ötedeydi. Peter bir süredir oradaysa...

“Beni çok bekledin mi, Peter?” diye sordu.

“Hayır, hayır. Lila’yla vedalaştığını gördüm. Çok tatlı bir kız, Johnny, gerçekten çok tatlı bir kız. Daha tatlısını görmedim desem yeridir yani. Ne konuştunuz bakalım?”

Peter koluna girip onu çimenlik boyunca yürütürken Johnny, “Havadan sudan, minik kuşların getirdiği haberlerden ve elbette gerçek aşktan,” diye cevap verdi.

Peter hafif bir gülümsemeyle, “Ne kadar değişken ve hercai şey varsa onlardan bahsettiniz ha?” dedi. “Gel de bir şeyler ye, Johnny. Bu insanlar birazdan gidecek. Marney üstünü değiştiriyor. Damadım hakkında ne düşünüyorsun?”

Daha önceki neşeli hâli sürüyordu. Büyük kabul salonuna vardıklarında ve Peter Kane’in kolu damadının omuzlarına dolandığında, Johnny rahat bir nefes aldı. Neyse ki bilmiyordu! Peter’in durumu keşfetmesinin ardından olabileceklerden duyduğu korkuyla ter içinde kalmıştı.

Yemek odasında otuz altı kişi oturuyordu. Masanın başındaki Marney, geleneklere aykırı biçimde seyahat kıyafetiyleydi. John odaya girerken ona çabucak bir baktı ama kız gözlerini kaçırdı. Babası solunda oturuyordu, sağında da nikâhı kıymış olan rahip vardı. Sonra bir kız arkadaş, onun yanında da bir adam oturuyordu. Johnny de adamın yanına yerleşti.

Sert çehreyi ânında tanıdı.

“Buralarda değil miydin, Johnny?” Dedektif Komiser Craig o kadar iyi ayarlanmış bir ses tonuyla konuşmuştu ki soruyu hitap ettiği kişiden başkasının duymasına olanak yoktu.

Odadaki sohbet uğultusu, yemek masasını dolaşan ufak tefek kahkaha dalgaları da konuşmalarının mahremiyetini korumalarına yardımcı oluyordu.

İhtiyar Barney bir yemek servis etmek üzere eğilirken, Craig masa arkadaşına yan yan baktı.

“İhtiyar Barney hâlâ Peter’in yanında. Dürüstlüğüne koruyor musun, Barney?”

Barney fısıltıyla, “Dürüstüm tabii ki,” dedi. “Dürüstlüğü-mü korumam polis memurlarıyla görüşmem sayesinde değil.”

Dedektifin sert çehresi yumuşadı.

“Bunu söyleyebilecek bir sürü başka insan da var, Barney,” dedi ve kâhya sıradaki misafire yönelince, “Barney iyidir,” diye ekledi. “Aslında hiçbir zaman gerçekten kötü olmadı. Yalnızca bir kere hapis yattı. Peter’in hayal gücüne sahip olsaydı onu da yatmazdı, Johnny.”

“Peter’in hayal gücü mü-”

“Şu andaki aklından değil, on dört-on beş yıl önceki kabiliyetinden bahsediyorum. Peter’dan akıllısı yoktu. Saldırısını planlamadaki parlak zekâsı, ustalıkla hazırlanmış geri çekilme hattı, suç işlendiğinde başka yerde olduğuna dair mükemmel kanıtlar, hepsi o kadar harika bir biçimde örülürdü ki onu en-seleseydik sonunda serbest bırakmakla kalmaz, bir de üstüne tazminat ödemeye mecbur olurduk. Her genç polis onu ya-

kalamayı hayatının amacı hâline getirmişti. Bir hesap hatası, planlarında ufacık bir açık beklerdi herkes. Ama Peter'ın tasarımları kusursuz ve polisin eline geçmesine izin vermeyecek türden olurdu.”

Beriki kuru bir sesle, “Bunları duysa gururundan kızardı,” dedi.

“Ama hepsi doğru, Johnny! Bizi kandırmak için yazdığı o akıllıca mektuplar. Mektupla epey iş çevirirdi, insanları bir araya toplar, bulunmalarını istediği ve varlıklarının kendi çıkarına en iyi şekilde hizmet edeceği yerlere çekerti onları. Bir defasında amirimi saat dokuzu on geçte Charing Cross'taki saatin altına getirtmiş, sonra da ortaya çıkarak olay ânında başka yerde olduğuna şahit olarak onu göstermişti!” Hafifçe güldü.

“İnsanlar sizin bu kadar iyi dost olmanızı dikkat çekici buluyordu herhalde?” dedi Gray.

“Dikkat çekici mi? Ne dikkat çekicisi, düpedüz şüpheli buluyorlardı,” diye hırladı Craig. Sonra birdenbire, “Bir şey içermisin?” diye sorarak masanın diğer tarafından bir şişe şarap aldı.

“Hayır, teşekkür ederim. Çok nadiren içiyorum. Bizim işimizde insanın kafasının daima berrak olması gerekiyor. Hayallere dalma lüksümüz yok.”

“Herhangi bir lüksümüz yok zaten,” dedi Craig. “Neden ‘bizim iş’ dedin? Sen kendi işini bitirdin mi?”

Johnny kızın kendisine baktığını gördü. Yalnızca bir anlık bir bakıştı ama o kısacık anda Johnny'nin görmekten korktuğu her şey gözlerinin önüne serildi. Dehşet, kafa karışıklığı, çaresizlik. Johnny dişlerini sıkarak hemen dedektife döndü.

“İşler nasıl?”

“Sakin.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Gray yalandan endişelenmiş gibi yaparak. “Ama ticaret her yerde kötü gidiyor, değil mi?”

Craig, “Günlerin nasıl geçti... ee, taşrada?” diye sordu, arkadaşları sırtıttı.

“Harika! Yatak odamın duvarlarının kâğıt kaplanması gerekiyordu ama hizmet bayağı iyiydi.”

Craig içini çekti.

“Ah, yaşadıkça öğreniyoruz,” dedi ağır bir edayla. “Üzül-düm, Johnny, çok üzül-düm. Talihsizlik ama kederlenmenin de bir faydası yok. Sen şanssızlardan biriydin. Hapse girmeyi hak eden insanların hepsi girseydi, konut sorunu diye bir şey kalmazdı. Duyduğuma göre orada epey şöhretler varmış,” diye devam etti sözlerine. “Harry Becker, genç Lew Storing, aa, ihtiyar Legge de seninle aynı zamanda oradaydı, doğru ya. Bir adam daha var, dur bakayım adı neydi... Rüşvetçi adam hani. Hah, Carper. Onu hiç gördün mü?”

“Evet. Bir defasında aynı arabaya koşulmuştuk.”

“Ya?” dedi Craig teşvik edercesine. “Bahse girerim birkaç şey duymuşsundur. Sana anlatmıştır.”

“Anlattı ya.”

Craig sesini alçaltarak Johnny’ye doğru eğildi.

“Diyelim ki seni bir kişi gammazladı ve yine diyelim ki aradığım adam o. Sırlarımızı paylaşabilir miyiz?” diye sordu.

“Evet, birlikte şakıyabiliriz. Şu ritim tutan bandolardan birine benzerdik. Ama böyle bir şey yapmayacağız. Dürüst olmak gerekirse, Craig, sana Büyük Kalpazan hakkında bir şey anlatamam. Onunla ilgili her şeyi bilmesi gereken kişi Reeder!”

Öbürü küçümseyerek, “Reeder!” dedi. “Bir amatör! Gizli servisin adamlarına düzülen bütün o övgüler sinirime dokunuyor. Meseleyi polise bıraksalardı, Büyük Kalpazan’ı çoktan yakalamıştık. Sen onu hiç gördün mü, Johnny?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Johnny.

“Reeder demek,” dedi düşüncelere dalan dedektif. “Bir zamanlar büroda Golden diye bir adam vardı. Ofiste oturup

derin derin düşünerek suçluları yakalayabileceğini zanneden yaşlı bir adamdı. Reeder ondan farklı sayılmaz. Bir kere gördüm onu, bunaklığın eşiğindeki budalanın teki!”

Craig derin derin içini çekti, mutlu misafirleri kasvetli ve haset dolu bir bakışla süzdükten sonra yumuşak bir sesle, “Şöyle samimi küçük bir sohbet koparabilmek için, içinde beş yüz sterlin olan dolgun bir keseyi nerede bulabileceğini söyleyebilirim,” dedi.

Johnny gülümsemedi.

“Banyo kesesi olsa belki ilgilenirdim. Craig, bak...”

“İkimiz de görmüş geçirmiş adamlarız,” dedi dedektif rica eder bir tonla.

Johnny Gray, “Evet,” dedi. “Ama farklı şeyler görüp geçirdik, Craig.”

Dedektif, Peter’ın ağzından laf alması kadar imkânsız olduğunu bildiği hâlde son bir ümitsiz deneme yaptı.

“Merkez Bankası istediğim bilgi karşılığında bin sterlin ödeyecek.”

Johnny neşeyle, “Daha fazlasını kim verebilir zaten?” dedi. “Sus artık, Craig, birisi konuşma yapacak.”

Nikâh törenini gerçekleştiren rahip, nazik bir konuşmayla yeni evlileri kutsadı. Makine tarafından yazılmışa benzeyen konuşmanın sonu geldiğinde, tumturaklı beylik laflara pek düşkün olan Craig etrafına bakındı ve arkadaşının yanından kalktığını fark etti, sonra Johnny’nin Peter’ın sandalyesine doğru eğildiğini gördü. Peter hararetle başını olumlu anlamda sallıyordu. Johnny daha sonra kapıdan çıktı.

Onu seyreden biri daha vardı. Şarap kadehinin sapını parmaklarının arasında çeviren damat bey de Johnny’nin gidişini gördü ve bununla çok ilgilendi. Güzel hizmetçiyle göz göze gelip anlamlı anlamlı kapıyı işaret edecek kadar meraklanmıştı. Bu işareti alan Lila, Johnny Gray’in peşinden gitti. Adamı giriş holünde göremeyince de yola çıktı ama Johnny ortalarda

yoktu. Ne var ki başka biri oradaydı; kız da kendisini çağıran adama itaat etti.

Emanuel Legge, gözlüğünün arkasından dik dik kıza bakarak, “Jeff’e balayına gitmesinden önce onu görmek istediğimi söyle,” diye hırladı. “O kıyla konuşup duruyor. Kızın yüzünü gördüm. Ne söyledi ona?”

Hizmetçi, “Ben nereden bileyim?” diye terslendi. “Sen ve kıymetli Jeff’in! Tanrım, keşke bu işe hiç bulaşmasaydım. Ne dümen çeviriyorsunuz bilmiyorum zaten. O bir görünüp bir kaybolan dolandırıcı herif her şeyden haberdar, Legge.”

“Kim... Johnny Gray mi? Gray burada mı? Geldi demek, ha?”

Kız başıyla onayladı.

“Ne demek ‘her şeyden haberdar’?”

“Jeff’i tanıyor. İlk bakışta çakozladı,” dedi kız terbiyesizce. Emanuel Legge bir ıslık koyverdi.

“Jeff’e tanındığını söyledin mi?”

Emanuel Legge’nin yüzünün haşin çizgileri gergindi.

“Bana ne soruyorsun? Onunla tek kelime bile konuşmadım. Şu kıza kapılmış durumda...”

Legge elini sallayarak, “Boş ver onu,” dedi. “Johnny Gray’in söylediklerini anlat.”

“Beni çok eğlendiren bir şey anlatayım,” dedi kız vahşi bir tavırla. “Ötersem boğazımı sıkacağını söyledi. Elleri de pek sağlam görünüyor. O herifle takışmak istemem. Hiç öyle kınar gibi bakma, Emanuel. Adamın söylediklerini anlattım işte. Jeff’le ilgili her şeyi biliyor. ‘Alplere’ gitmeden önce görmüş olmalı onu.”

Yaşlı adam kaşlarını çatmış, dudaklarını bükerek düşünüyordu.

“Tahmin ederse kötü çünkü kıza pek düşkün. Başımıza bela olur. Hemen Jeff’i buraya getir!”

“Burada durursan Peter seni görür,” diye uyardı kız. “So-

kaktan aşağı gidip mülke ait yola dön. Jeff'i alt bahçeye gönderirim." Emanuel başıyla onaylayarak aceleyle uzaklaştı.

Uygun bir fırsat yakalaması biraz sürse de kız sonunda adama gözleriyle bir işaret gönderdi; o da hizmetçinin peşinden çimenliğe çıktı.

Kız alçak sesle, "Babalık alt bahçede bekliyor," dedi. "Elini çabuk tut."

Bir sorun olduğunu sezen Jeff hemen, "Ne var?" diye sordu. "O anlatır."

Jeff etrafına bir bakındıktan sonra aceleyle taraçaya yöneldi ve babasının yanına vardı.

"Jeff, Gray her şeyi biliyor."

Adam soluğunu hızla içine çekti. "Beni mi biliyor?" diye sordu kulaklarına inanamayarak. "Benimle konuşurken gözünü bile kırpmadı be!"

Emanuel başını salladı.

"Herif cehenneme girse tınlamayacak kadar soğukkanlı. Dünyanın en tehlikeli sahtekârı. O berbat yerde onunla birlikteydim, şöhretinden haberim var. Hiçbir şeyden korkmuyor. Peter'a söyleyecek olursa... İlk ateşini sen aç! Peter üstünde tabanca taşımaz ama el altında bir tane bulundurur ve inan bana, çok hızlı hareket eder. Seni korurum. Beni seven iki adamım var hazırda. Johnny'ye gelince... Eh, hak ettiğini alacak."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Jeff Legge düşünceli düşünceli tırnaklarını kemiriyordu.

"Kızı götür. Arabayla gideceksiniz zaten, değil mi? Onu Charlton Otel'e götür. Orada bir hafta kalacaktınız. Bir gün kalın. Yarın İsviçre'ye geç ve kızın mektup yazmasına da engel ol. Ben Peter'ı hallederim. Ödeyecektir."

"Ne ödeyecek?"

"Kırk bin. Belki daha fazla. Kızını geri almak için."

Jeff Legge ısıklık çaldı.

“Dolabın bu yönünü fark etmemiştim. Yeni bir şantaj çeşitlemesi.”

Babası, “Benim dediğim olur!” diye tısladı. “Yarı yarıya kırışınız. Ya da istersen hepsi senin olsun, umurumda bile değil. O kızı canından bezdir, anlıyor musun? Anasından emdiği süt burnundan gelsin, Jeff. Peter ödeyecek.”

Beriki tereddütle, “Lila’ya söz vermiştim...” diye başlayacak oldu.

Emanuel neredeyse haykırarak, “Kime söz verdiysen verdin ulan!” dedi. “Lila’yımış. Sürtük karı. Bir de büyük adam olacaksın. Ne iş yapıyorsun sen, kimsesiz kızlar sığınma evi mi işletiyorsun? Kıpırda!”

“Ya Gray? O ne olacak?”

“Gray’i ben hallederim.”

7

Yaşlı adam sokağa çıktı ve anacaddeye varana kadar hızlı hızlı yürüdü. İki adam bir çalılığın gölgeliklerine saklanmış, peynir ekmek yiyorlardı. Yaşlı adam ısıklık çalınca hemen toparlandılar. Uzun boylu, geniş omuzlu adamlardı; güçlü çeneleri günlerdir ustura-fırça yüzü görmemişti.

Yaşlı adam, “Aranızda Johnny Gray’i tanıyan var mı?” diye sordu.

Biri, “Dartmoor’da onunla birlikteydim,” diye cevap verdi kısık sesle. “Hani şu atları ayarladığı için içeri giren adamı soruyorsun, değil mi?”

Emanuel başıyla onayladı.

“Şu anda evde. Büyük ihtimalle istasyona kadar yürüyecek ve yine büyük ihtimalle tarlaların arasındaki kestirme yolu kullanacak. Kolayca halledersiniz. İyice bir marizlenmesi lazım, anladınız mı? Ortalık yerde yapmanız gerekse bile ağzını burnunu kırın. Yanında biri varsa, Londra’da kısıtın. Ama mutlaka kısıtın.”

Emanuel, tam ilk araba bahçe yoluna çıktığı sırada gözetleme yerine geri döndü. Jeff hızlı hareket ediyordu, etmesi de şarttı zaten.

Araba çabucak yola çıktı. Emanuel, Jeff’le yanındaki kızın korkmuş yüzünü bir anlığına gördü ve tatminin verdiği sevinçle ellerini ovuşturdu. Peter yolun ortasında durmuş,

arabayı seyrediyordu. Bir bilseydi! Yaşlı adamın yüzündeki gülümseme silindi. Peter bilmiyordu, kimse ona bir şey söylememişti. Neden? Johnny biliyorsa kızı göndermezdi ki. Belki de Lila yalan söylemişti. O tür kadınlara hiç güven olmazdı; hepsi de heyecan yaratmaya baylırdı çünkü. Johnny... tehlikeli. Bu iki kelime tek bir etki bırakıyordu. İşte Johnny de oradaydı, tek elini cebine sokmuş, diğerini de Shoreham yolunda kısaca görüş alanına giren arabaya doğru sallıyordu. Meseleyle hiç ilgilenmiyormuş gibi tasasız bir havası vardı.

İkinci bir araba görünüp yola çıktı. Misafirlerin bazıları ayrılıyordu. Şimdi, Johnny'nin üç kuruşluk akli olsaydı, partiden çıkanlarla birlikte Londra'ya dönerdi. Ama yoktu işte. Bütün adi suçlular gibi, o da zavallının biriydi. Johnny tek başına evden çıktı, yolu geçti ve tarlalara doğru giden geçitten aşağı yürüdü.

Emanuel arkasına baktı. Köpekleri durumu görmüş, her şeyden habersiz yürüyen Gray'in paralelinde harekete geçmişlerdi.

Yoldan tarlaya doğru iki patika uzanıyor, birleştikleri yerde bir Y oluşturuyorlardı. Johnny arkasında ayak sesleri duyduğu sırada çatalı geçmişti. Arkaya bir göz atınca tanıdık bir yüz gördü ve hemen kafasını çalıştırdı. Koşarak bu hantal, sakar adamları kolayca atlatabilirdi. Ama onlarla yüzleşmeyi tercih etti ve hintkamışı bastonunu iki eliyle kavrayarak arkasını döndü.

Adamların iriyarı olanı, "N'aber Gray?" dedi. "Bu kadar acele ner'ye gidiyorsun böyle? Seninle iki satır konuşmak istiyorum, pis muhbir. Gardiyanlardan biriyle içeri tütün soktugumu müdüre sen ispiyonladın!"

Acemice bir bahaneydi ama başlamak üzere olan kavgayı haklı çıkarmak için yeterliydi. Adamların elinde sopalar vardı; uçları sivriltilmiş, esnek bastonlar.

Johnny bir adım geriye kaçınca darbe onu ıskaladı; derken

uzun ve parlak bir şey öğleden sonra güneşinde ışıldadı. Kın vazifesi gören bastonu kendini savunmak için önünde tutan Johnny, ince ve ölümcül kılıcı en yakındaki düşmanına doğrultmuştu. Çeliği görünce afallayan adamlar durdu.

Johnny sitemkâr bir ifadeyle, “Kötü çocuk!” dedi.

Ustura keskinliğindeki ince uzun kılıç bir yüzden ötekine çevriliyordu. Adamlar birbirlerinin yolunu keserek geri çekildi. Bir tanesi yanağında bir ıslaklık hissedince elini yüzüne kaldırdı, indirdiğinde parmakları ıslak ve kırmızıydı.

Johnny amansız bir neşeyle, “Bak sen, hayvan herif damgamı taşıyor artık,” dedi. “Çağırınca gel, tamam mı?”

Kılıcı tıkırdatarak ahşap kınına soktu ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Kayıtsızlığı, muazzam üstünlüğü neredeyse buz gibi müsamahası kadar etkiliydi.

Yanağı kesilmiş adam, “O herif tam bir buzdağı,” dedi. Hiddet dolu bir hıçkırık haşın sesini titretmişti. “Yemin ederim... Bu yaptığı şey için onu öldüreceğim.”

Ama Johnny’nin peşinden gitmeye yeltenmedi. Arkadaşı buna pek sevinmişti.

Johnny Gray hızını artırdı, bir süre sonra şehrin dış kıyılarına varmıştı. Orada Ford marka bir taksi buldu, gelgelelim istasyona vardığında trenin uzaklaşmakta olduğunu gördü. Bir hata yapmıştı, tarife o gün değişmişti ama yarım saat sonra Brighton’dan gelen ve yalnızca Horsham’da duran bir ekspres vardı.

Johnny istasyon avlusunu geçerek bir otele girdi ve on beş dakika kadar telefon kulübesinde kaldı. Çıktığında yakası açılmıştı, yüzünden de terler akıyordu.

Platforma döndüğünde etrafta tanıdık hiçbir yüz göremedi. Eninde sonunda Emanuel’i göreceğini tahmin ediyordu, bunda da yanılmadığı anlaşıldı. Yaşlı adam, Brighton treninin saatinden on beş dakika önce istasyonda belirdi.

Dartmoor’da aynı çiftlik ekibinin üyesi olduklarından beri

ilk resmi karşılaşmalarıydı, o nedenle Legge'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi uygun düşmüştü.

"Bak şu işe, kimleri görüyorum. Ne tesadüf, ahbap. Sürpriz oldu doğrusu. Ne zaman çıktın?"

Johnny kısaca, "Dostça sözlerini kendine sakla," dedi. "Boş bir kompartıman bulabilirsek sana söyleyecek iki çift lafım var, Emanuel."

Yaşlı adam kurnaz kurnaz, "Düğüne gittin mi?" diye sordu. "Güzel bir kız, ha? İyi bir evlilik yaptı mı bari? Damadın Kanadalı bir milyoner olduğunu söylediler. Şu Peter da ne şanslı! Hep dört ayağının üstüne düşer."

Johnny cevap vermedi. Tren istasyonda durduğunda karşısında birinci sınıf vagonlardan birini bulunca kapıyı açtı, Emanuel bir sıçrayışta bindi.

"Para sıkıntın varsa..." diye başladı yaşlı adam.

"Yok," dedi beriki ters ters. "Rezil bir yol arkadaşı dışındaki hiçbir sıkıntım yok. Dinle, Emanuel..." Durakladı, yeniden konuştuğunda tren dumanlar çıkararak istasyondan ayrılıyordu. "Sana bir şans vereceğim."

Emanuel Legge'nin gözlerini kocaman açarak takındığı şaşkınlık ifadesi çok ikna ediciydi ama Johnny o anda ikna edilmeye açık değildi.

"Anlamıyorum, Johnny," dedi Legge. "Bana şans vermek de ne demek oluyor? Sarhoş musun sen?"

Adamın karşısına yerleşmiş olan Johnny öne doğru eğilerek elini onun dizine koydu.

"Emanuel," dedi nazik bir sesle. "Çocuğu çek, ben de ötmeyeyim. Yaralı geyik yavrusu tavırları takınmayı kes, budalalıkla uğraşacak vaktim yok. Jeff'i geri çağır ve kızı bu gece evine gönder, yoksa öterim. Anladın mı?"

"Kelimelerini anlıyorum, Johnny Gray, ama ne demek istediğin benim için tam bir muamma. Hangi çocuktan bahsediyorsun? Bir tek erkek evladım var, o da üniversitede..."

“Pis yalancının tekisin. Jeff Legge’den, bugün Peter’ın kızıyla evlenen oğlundan bahsediyorum. Planını öğrendim, Emanuel. Peter’dan intikam almaya çalışıyorsun. Eh, istiyor-san al ama bunun başka bir yolunu bul.”

Yaşlı adam, “Kız kendi isteğiyle evlendi,” diye söze başladı. “Bunu yasaklayan bir kanun yok, değil mi? Ona yıldırım aşkıyla tutuldu. Böyle şeyler çok hoşuma gidiyor, Johnny. Birbirini seven genç insanlar.”

Yol arkadaşının sinirlerini bozmayı umduysa, hayal kırıklığına uğramıştı.

Johnny sakın bir sesle, “Şimdi de oğlun kendi isteğiyle boşanabilir,” dedi. “Dinle beni, Emanuel Legge. Londra’ya vardığımızda hemen Charlton Otel’e gideceksin ve oğlunla son derece açık bir biçimde konuşacaksın. Akli başında bir adam olduğu için talimatlarına uyacaktır...”

Emanuel ağzı her zamanki gülümsemesiyle çarpılarak, “Senin talimatlarına yani,” diye düzeltti. “Bu dediğini yapmazsam ne olacak, Johnny?”

“Öterim,” dedi Johnny; yaşlı adamın gülümsemesi genişledi.

“Evlendiler be adam. Onları boşatamazsın. Ne kadar akıllı olursan ol, istediğin boyayı boyayabilirsin ama Jeffrey Legge’nin eşini yeniden bekâr Bayan Marney Kane yapamazsın.”

Johnny eğildi.

“Bay Jeffrey Legge’yi Dartmoor hapishanesinin sakinlerinden biri yapabilirim ama,” dedi hiç de hoş olmayan bir sesle. “Öyle yapmaya da niyetliyim.”

Emanuel kaşlarını kaldırdı. “Hangi suçla? Şu öteceğin konuyu önden biraz çıtlatsan diyorum, Gray.”

Johnny, “Büyük Kalpazan Jeff’in ta kendisi,” dedi; yaşlı adamın gülümsemesi yavaş yavaş silindi. “Hükümet onu yakalayabilmek için binlerce sterlin harcadı, peşine en iyi gizli

servis ajanlarını taktı. İstedikleri bilgi bende. Jeff'in aletlerinin yerini biliyorum, parayı nerede bastığını biliyorum, araçlarından en az dördünü tanıyorum. Jeff'in sırrını ikinizden başka kimsenin bilmediğini zannediyorsun ama yanılıyorsun. Craig, Jeff'in Büyük Kalpazan olduğunu biliyor. Yemekte söyledi bana. Tek ihtiyacı olan kanıt, onu da ben sağlayabilirim. İhtiyar Reeder da biliyor. Sen onu ahmağın teki sanıyorsun ama biliyor işte. Onu dünyanın en akıllı adamı kılacak bir ipucu fısıldayabilirim kulağına.”

Emanuel Legge kurumuş dudaklarını yaladı.

“Dolandırıcılık işine mi gireceksin, Johnny?” dedi şaka yapar gibi. Sesinde hiçbir eğlenme tınısı yoktu. “Senden ne üçkâğıtçı olur ama! Beyefendi gibi konuşuyorsun, hâlin tavrın beyefendilere özgü. Her dediğini yutarlar, akıllarına hiçbir şey gelmez. Ama bu numaralar bana sökmez, Johnny. Blöfleri yemeyecek kadar kadar yaşlı ve görmüş geçirmiş bir adamım...”

Johnny, “Blöf yapmıyorum,” diye kesti onun sözünü. “Oğlun işte böyle avucumda.” Elini uzatarak yavaşça sıkıp yumruk yaptı.

Emanuel Legge beş dakika boyunca kompartımanın köşesinde büzülmüş hâlde, dışarıda akıp giden manzarayı seyrederek oturdu.

Yumuşak bir sesle, “Demek oğlum avucunda, ha Johnny?” diye sordu. “Eh, seni kandırmaya çalışmanın faydası yok anlaşılan. Sahte para acayip bir şeydir. Amerika’da buna kalp para dediklerinden haberin var mı? Herhalde vardır, ne de olsa eğitilmiş bir adamsın. Ama çok kaliteli bir sahte, Johnny. Şuna bir bak. İşte sana bir banknot. Nasıl, iyi mi?”

Parmaklarını ceketinin cebine sokarak katlanmış ince bir kâğıt parçası çıkardı. Katları teker teker açıp beş sterlinlik bir banknot çıkardı ortaya; kâğıdı işaret ve başparmaklarıyla okşadı. Kalın gözlük camlarının arkasındaki gözleri ışıltıyordu, ince çizgilerle dolu yüzü gururla yumuşamıştı.

“İyi mi, Johnny?”

Hava güneşli ve sıcaktı; gökyüzünde tek bir bulut yoktu ama vagondaki dört elektrik lambası da birdenbire yandı. Güçlü gün ışığında acayip bir şekilde cansız görünüyor, soluk renkli alev hayaletlerini andırıyorlardı. Güneş üstlerine düşünce, gölgeleri vagonun beyaz pervazına vurdu.

Emanuel, “Önümüzde bir tünel var,” dedi. “En iyi şekilde görmen için bir fırsat vereceğim sana. Dokun da bak, Johnny. Kâğıt gerçek. Bankacıların bile yuttuğu oldu...”

Tren kükreyerek tünelin karanlığına daldı. Emanuel sırtını vagonun kapısına vermiş, banknotu iki elinin arasında germişti.

“Tek bir kusuru var, filigran! Sırlarımızı açığa vuruyorum, ha? Bak!”

Kolunu, banknotu apliklerden birinin önüne getirecek şekilde ileri uzattı. John Gray görebilmek için onun arkasına dolanmış, omzunun üstünden bakıyordu. Dar tüneldeki trenin yarattığı gök gürültüsü neredeyse kulakları sağır ediciydi.

Emanuel, “B’ye bak!” diye haykırdı. “Bak... Beş’in b’si. Kartması çok hafif...”

Johnny öne eğildiği sırada yaşlı adam omuzlarını kullanarak saldırdı. Darbesini bütün ağırlığı ve gücüyle desteklemişti. Gafil avlanan John Gray dengesini kaybetti. Vagonun kapısına doğru sendeledi, kapının açıldığını hissetti ve dengesini sağlamaya çalıştı ama darbenin zamanlaması olağanüstüydü. Kapı savrulurken açıldı, Johnny karanlık boşluğa düştü, düşerken de parmaklarıyla pencerenin pervazını yakaladı. Bir içeri bir dışarı sallanan kapının hareketiyle bir anlığına havada salındı, sonra Legge’nin yumruğu parmaklarının üstüne balyoz gibi indi. Johnny düştü.

8

Kalın bir kum tabakasına çarpan Johnny bir takla attı. Kolu tünelin duvarına çarptı, neredeyse omzu çıkıyordu; sonra genç adam duvardan dönen tekerleklerle doğru fırladı. Tekerlerden biri onu tekrar duvara savurunca kaydı. Ellerini yüzüne kapatmıştı, yoldan yağın çakıllar ceketinin kollarını şerit şerit parçalıyordu.

Hayattaydı. Tren geçip gitmişti. Kırmızı arka ışıkların birbirine yaklaşıarak yok olduğunu gördü. İhtiyatla önce bir bacağını, sonra diğerini kıpırdattı, ardından da duvara doğru yuvarlanıp hiç kıpırdamadan sırtüstü yattı. Kalbi çılgınca gümürdüyor, şokun getirdiğı uyuşukluğun altında bütün vücudunun sızılarla kaplandığını hissediyordu. Şok... Şok bazen insanların ölümüne sebep oluyordu. Kalbi daha da hızlanmıştı, midesi fena hâlde bulanıyordu ve tepeden tırnağı zangır zangır titriyordu.

Yapması gereken şey, damarlarına arapzamkı zerk etmektir. (Düşünceleri tuhaf biçimde düzenliydi.) Doktorlar öyle yapardı, Johnny Dartmoor'daki doktorun kendisine böyle söylediğini hatırlıyordu.

Ne var ki etrafta damarlarına zerk edeceği arapzamkı falan yoktu. On dakika sonra dirseğinin üstünde doğruldu ve oturur duruma gelmek için çabaladı. Başı fırıldak gibi dönüyordu âdeta ama ağrımiyordu. Kolları... dikkatle kollarını yokladı. Çok sızılıyorlardı ama kırık kemik yoktu.

Tünelin ucundaki yol işçisi, giysileri lime lime yırtılıp pıncavraya dönmüş, kir pas içindeki bir genç adamın topallayarak ortaya çıkması karşısında şaşkınlıktan az daha bayılıyordu.

Johnny, “Düştüm,” diye açıkladı. “Buralarda araba bulabileceğim bir yer var mı?”

İşçi paydos etmeye hazırlanıyordu ve rehberlik etmeye gönüllüydü. Johnny tünel girişindeki dik eğimi topallayarak tırmandı, merakı kabarmış işçinin yardımıyla geniş bir açıklığı boydan boya geçerek yola vardı. Sonra Gatwick yarışlarından evine dönen iyi yürekli bir beyefendi görüldü. Arabasında yalnızdı.

Adam kendisini durduran yara bere içindeki, üstü başı parçalanmış kişiyi önce şüpheyle süzdüyse de sonra yan tarafındaki kapıyı açarak, “Atla,” dedi.

Johnny’nin demiryolu işçisine söyleyecek bir-iki sözü vardı.

“İşte sana bir beşlik,” dedi. “İkisi yardımın, üçü de çene-tutman için. Bu işin rapor edilmesini istemiyorum, anladın mı? İşin aslı, şarabın kızıl rengine, kadehte ışımasına bakıyordum.”*

Anlaşılan Johnny adamı can evinden vurmuştu.

“Kafayı mı çekmiştin yani?” diye sordu işçi. “Bana güvenebilirsin.”

Johnny’yi Londra’ya götüren iyilik meleği, konuşkan bir melek değildi. Yarışlara gitmeden önce *başına* kötü bir şey gelmiş olmadığına esef ettiğini belirtip bütün at yarışlarının hileli, bütün jokeylerin de hırsız olduğu yönündeki görüşünü dile getirmenin dışında yolcusunu eğlendirmek için bir girişimde bulunmadı. Yolcusu buna minnettardı.

Johnny, Sutton’da karşılarına çıkan ilk taksi durağında inmek için ısrar etti.

Gamlı kurtarıcısı, “İsterseniz evinize de bırakabilirim,” dedi.

* 1611’de İngiltere Kilisesi’nin bastırıldığı Kral James onaylı İncil’de Özdeyişler 23:31’de geçer: “Şarabın kızıl rengine, kadehte ışımasına, boğazdan aşağı süzülürmesine bakma.” –çn

Johnny teklifi kibarca reddetti.

Sürücü birdenbire bir güven dalgasına kapılarak, “Adım Lawford,” dedi. “Sizi bir yerlerden tanıdığımı eminim. Yarışlarda değil miydiniz?”

“Bir süredir oraya gitmedim,” dedi Johnny.

“Bir zamanlar tanıştığım, şey, daha doğrusu birilerinin tanıştığı bir adama çok benziyorsunuz. Adı Gay miydi, Gray miydi neydi... Hergelenin tekiydi. Hapse girdi.”

“Teşekkür ederim!” dedi Johnny. “O benim işte!” Bunu duyan ketum Bay Lawford o kadar çok özür diledi ki bir anda gevezeleşti sanki.

Genç adam yolculuğunu bir Sutton taksisiyle tamamlayarak öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Queen's Gate'e vardı. Kapıyı açan Parker, tek bir soru bile sormadı. Genç adamdan bir süre sonra çalışma odasına girerek, “Sizin için yeni bir takım elbise çıkardım, efendim,” dedi; işverenin üstünün başının perişanlığına yaptığı belli belirsiz tek vurgu da bu oldu.

Johnny sıcak banyoda yatarak kaskatı eklemlerini yumuşatırken, bir yandan da yaralarını inceliyordu. Çoğu ufak tefek sıyrıklardı ama yine de ölümden kıl payı kurtulmuştu ve olayın şiddetini henüz tam anlamıyla atlatamamıştı. Emanuel onu öldürmeye niyetliydi. Bu girişim Johnny'yi şaşırtmamıştı, Legge türündeki adamlar bu şekilde çalışırdı. Onlarla Dartmoor'da çok karşılaşmıştı. Öldürmeleri için gazap ateşiyle yanmalarına veya çaresiz kalmalarına gerek yoktu. Bir defasında bir mahkûmun kocaman çentikli bir taşı dikkatle seçerek aşağıdaki taş ocağında çalışan adamlardan birinin kafasına attığına şahit olmuştu. Neyse ki gardiyanlardan biri durumu görmüş, onun bağırması sayesinde hedefteki kurban canını kurtarmıştı. Saldırgan bir tek mazeret sunmuştu. Öldürmeye çalıştığı adamın kendisine hakaret ettiğini söylüyordu.

Bu adamların kalbinde soğuk bir canavar yaşırdı. Johnny

sık sık hayal etmişti o canavarı. Soluk renkli, kapaksız gözleri olan, ağzı ince bir yarığa benzeyen bir şeydi. Canavarı belki yüz değişik çarpık surattan kendisine bakarken görmüş, sesini duymuş, hatırlamanın bile tüylerini ürperttiği olaylarda sergilediği nefrete şahit olmuştu. Canavarın bir parçası kendi ruhuna da sızmıştı.

Banyodan çıktığında, Parker'ın çağırdığı masör bekliyordu. Johnny, adamın kendisini hamur gibi yoğuran ellerinin altında yarım saat boyunca ahlayıp otladı.

Parker'ın getirdiği akşam gazetesinde, “kazaya” ilişkin hiçbir haber yoktu. Emanuel'in durumu bildirme ihtimali düşüktü, kendini korumak için bile yapmazdı bunu. Bazı açıklamalar sunabilirdi, Johnny'nin aklında birkaç tane vardı.

Masörün ellerinden kurtulduktan sonra sabahlığını giyip dinlenmeye çekildi.

“Uğrayan oldu mu?” diye sordu.

“Bay Reeder isimli birisi geldi, efendim.”

Johnny'nin yüzü asıldı.

“Bay Reeder mı?” diye tekrarladı. “Ne istiyormuş?”

“Bilmiyorum, efendim. Sizinle görüşmek istediğini belirtti yalnızca. Orta yaşlı, epey üzgün suratlı bir adamdı,” dedi Parker. “Evde olmadığınızı, iletmek istediği bir şey varsa bana söyleyebileceğinizi açıkladım ama bir mesajı yokmuş.”

İşvereni cevap vermedi. Esrarengiz Bay Reeder'ın uğraması her nedense o öğleden sonra yaşadığı trajik olaydan, hatta o an için de olsa Marney Kane'in evliliğinden bile daha çok endişelenmesine yol açmıştı.

9

Marney o öğleden sonraki Londra yolculuğunu neredeyse ağzını bıçak açmadan tamamladı. Limuzinin bir köşesine oturdu ve evlendiği adamla arasındaki mesafenin ölçülemeyecek kadar açıldığını hissetti. Bir ya da iki defa ona ürkek, kaçamak bakışlarla baktıysa da adam kendi düşüncelerine öylesine gömülmüştü ki fark bile etmedi. Çatkın çehresinin bir türlü düzelmemesine bakılırsa, hiç hoş şeyler düşünmüyordu. Adam yol boyunca kaşlarının arasındaki çizgiyle oturup tırnaklarını yedi.

Gerginlik ancak büyük araba nehirdeki köprülerden birini geçerken hafifledi, kocası başını çevirerek soğuk gözlerle Marney'ye baktı.

“Yarın yurtdışına çıkıyoruz,” dediğini duyunca Marney'nin içi ezildi.

Gözlerinde keder bulutlarıyla, “Bir hafta şehirde kalacağını sanıyordum, Jeff,” dedi. “Babama demiştim ki...”

Adam kaba bir sesle, “Ne fark eder babana ne dediğin?” diye sorunca, Marney kasvetli yolculuk boyunca aklını kurcalayan soruyu soracak cesareti buldu.

“Jeff, bu sabah ne demek istedin? Hani kiliseden dönerken? Beni korkuttun.”

Jeff Legge hafifçe güldü.

“Korkuttum, öyle mi?” dedi pis pis sıratarak. “Eh, yalnızca korkunakla kalırsan çok şanslı bir kızsın demektir.”

Marney afallamıştı. “Ama... Neden bu kadar değiştin? Ben... Seninle evlenmek istemiyordum... Senin istediğini sandım... Babam da çok endişeliydi...”

Kocasını her kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak, “Baban senin toplumda mevki sahibi ve bol paralı bir adamla evlenmen konusunda endişeliydi,” dedi. “Eh, evlendin işte, değil mi?” Başparmağını imalı bir biçimde uzattı. “Bu sabah babanın işte böyle parmağımın ucunda olduğunu söylediğimde ciddiydim. Onun bir suçlu olduğunu biliyorsun herhalde?”

Kızın güzel yüzü önce kızardı, sonra yeniden bembeyaz kesildi.

“Bu ne cüret?” dedi sesi öfkeden titreyerek. “Doğru olmadığını biliyorsun. Biliyorsun!”

Jeffrey Legge yorgun bir ifadeyle gözlerini kapattı. “Öğreneceğin çok şey var, küçükhanım,” dedi. “Ama otele kadar beklesek daha iyi olur diye düşünüyorum.”

Sessizlik çöktü. Araba sonunda Charlton’ın tentesinin önünde durdu, o zaman Jeff yeniden güleryüzlü, kibar karakterine büründü ve oturma odalarının kapısı üstlerine kapana kadar da ifadesini bozmadı.

Şapkasını kanepelerden birine fırlatarak, “Bilmen gereken bir şey var, ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi,” dedi. “Benim adım Floyd falan değil. Jeffrey Legge’yim ben. Babam altı ay öncesine kadar hapisteydi. Onu oraya attıran da Peter Kane.”

Marney korkudan ve şaşkınlıktan aptala dönmüş hâlde ağzı açık dinliyordu.

“Peter Kane banka soyguncusu. Yani on beş yıl önce öyleydi. Babamla birlikte bir iş yaptı, bir milyon dolar kaldırdı ve sonra da bülbul gibi öttü.”

Marney afallamış hâlde, “Öttü mü?” diye sordu.

Jeffrey sabırla, “Baban babama ihanet etti,” dedi. “Peter’in bu işin teknik terimlerini sana öğretmemesine şaşırdım doğrusu. Arkadaşını ele verdi, babam yirmi yıla çarptırıldı.”

Marney öfkeyle, “Bu doğru değil,” dedi. “Hepsini uydurursun. Babam borsacıydı. Hayatında dürüst olmayan hiçbir şey yapmadı. Yapsaydı da arkadaşına asla ihanet etmezdi!”

Bu cevap Legge’yi eğlendirmişe benziyordu.

“Borsacı, öyle mi? Banka kasalarındaki senetlerle yapıyordu herhalde borsacılığı. Uzun süredir bu kadar komik bir şey duymamıştım. Baban bir suçlu. Johnny bunu biliyor. Craig de öyle. Yoksa bir borsacı ne halt etmeye bir aynasızla ahbaplık etsin ki? Suratındaki o ifadeyi de sil, ‘aynasız’ polis demek. Peter senin eğitimi kesinlikle ihmal etmiş!”

Dehşete kapılmış durumdaki Marney, “Johnny biliyor mu?” diye sordu. “Johnny babamın... İnanmıyorum bunlara! Söylediklerinin hepsi yalan. Doğru olsaydı benimle neden evlenmek isteyecektin?”

Birdenbire gerçeği anladı ve dehşetten donmuş hâlde kalakalıp gülümseyen adama baktı.

“Sonunda anladın, ha? Peter’la hesaplaşacak bir fırsat yakalamak için senelerdir bekliyoruz. Galiba sonunda fırsatı ele geçirdik. İstiyorsan artık ona durumu anlatabilirsin. Şurada telefon var, ara babanı. Benim Jeff Legge olduğumu, senin mutluluğun ve rahatınla ilgili olarak kurduğu muhteşem hayallerin puf diye uçup gittiğini söyle. Arasana, ne duruyorsun! Benimle evlenmeyi hiç istemediğini, yalnızca onu mutlu etmek için evlendiğini anlat. Nasıl olsa kalbini kırmak zorundasın. Şimdiden başlasan iyi olur.”

Marney, “Seni öldürür,” diye soludu.

“Belki öldürür. Fena fikir değil. Peter’ı ipin ucunda görürüz. Bunun için ölmeye değer. Ama bana sorarsan beni öldürmez. Elinde silah göreceksin olursam onu köpek gibi vururum. Tabii bunların seni ona her şeyi anlatmaktan alıkoymasına izin verme, Marney sevgilim.”

Elini uzattı ama Marney dehşet ve nefretle ondan kaçındı.

“Hepsini planlamışsınız. İntikamınız bu mu?”

Jeff başıyla onayladı.

“Ama Johnny... Johnny bilmiyor.”

Adamın yüzündeki değişikliği, sırrının hoş ama aldatıcı kanıtını gördü.

“Biliyor.” Suçlayan parmağını ona doğru uzattı. “Biliyor!”

Jeff, “Biliyor ama yine de gitmene izin verdi, tatlım,” dedi. “O da bizden biri ve biz asla ötmeyiz. Bizden biri!” Son iki kelimeyi otomatik olarak tekrar etmişti.

Kız oturup ellerini yüzüne kapattı. Onu seyreden Jeffrey başlangıçta Marney’nin ağladığını zannetti ama kız başını kaldırdığında gözleri kuruydu. Jeffrey için daha şaşırtıcı olansa, o yüzde daha önce gördüğü korkunun ortadan kaybolmuş olmasıydı.

Marney sakın ve net bir tavırla, “Johnny seni öldürecek,” dedi. “Beni bırakmazdı... Bilseydi bırakmazdı. Bırakacağını düşünmek hiç mantıklı değil, öyle değil mi?”

Huzursuz olma sırası Jeff Legge’ye gelmişti; bu huzursuzluğun sebebi de Johnny’nin alacağı intikamın korkusu değil, Marney’nin inanılmaz sakinliği idi. Kız, meseleyi tarafsız olarak üçüncü bir kişiyle tartışıyormuş havasındaydı. Jeff bir an için duruma hâkimiyetini kaybetti. Marney’nin sözleri bariz bir biçimde mantıklıydı. Jeff, sanki Johnny Gray’i dirseğinin dibinde görecekmış gibi etrafına bakındı; sonra vaziyetin komikliğini fark ederek sinirli sinirli güldü.

“Johnny!” dedi alayla. “Ne yapacakmış Johnny acaba? Delikten yeni çıktı. Delik hapisane demek. Bazen kodes de denir. Aile yöntemlerini anlamaya başlamadan önce öğrenmen gereken çok şey var anlaşılan.”

Marney’ye doğru uzanarak ellerini kızın omuzlarına koydu.

“Şimdi, küçükhanım,” dedi. “Yapabileceğin iki şey var. Peter’ı arayıp her şeyi ona anlatabilirsin ya da meseleyi elinden geldiğince düzeltmeye çalışırsın.”

Marney ayağa fırlayarak, “Babamı arayacağım,” dedi ama daha telefona uzanmadan Jeff’in kolu bedenine dolanıp onu geri çekmişti.

“Hiç kimseyi aramayacaksın,” dedi adam. “Seçme şansın yok, küçükhanım. Bundan sonra Bayan Legge’sin. İspiyoncu, aşağılık bir itin kızıyla evlenecek seviyeye inmek zorunda kaldım. Bir öpücük ver bana, Marney. Sevgi gösterileri konusunda pek cömert davranmadın, ben de korkup kaçarsın diye seni sıkıştırmadım. Her zaman düşünceli bir beyefendi olmuşumdur. İşte sana Jeff Legge.”

Marney kendisini birdenbire onun kollarında bulunca çaresizce mücadele etmeye başladı. Jeff kızın dudaklarını bulmaya uğraştı ama Marney yüzünü paltosuna gömdü. Adam sonunda, Marney’nin neredeyse omzunu çıkaracak kadar sert bir hareketle kızı bir kol boyu uzağa savurdu.

“Elimdesin, Marney.” Sesi zaferle boğuklaşmıştı. “Uygun biçimde, yasal olarak elimdesin. Karımsın! Bunu anladın mı? Kimse giremez aramıza.”

Kızı çekti, solgun yüzünü ellerinin arasına alarak kendisine çevirdi. Marney mutlak nefretin ve dehşetin verdiği güçle kendisini kurtardı, kapıya koşup şiddetle çekerek açtı; sonra da şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış hâlde kalakaldı.

Kapıda uzun boylu, iriyarı bir kadın duruyordu. Canlı kızıl renkli saçları ve enli, neşeli bir yüzü vardı. Kılığına bakılırsa otelin oda hizmetçilerinden biriydi. Aksanından anlaşıldığına göre de kesinlikle Galliye.

Jeff, “Burada ne yapıyorsun?” diye kükredi. “Defol, yıkıl karşımdan!”

“Bana bak, ne biçim konuşma bu böyle? Öyle kötü sözler istemem. Bu odanın hizmetçisiyim ben!”

Marney kaçması için bir fırsat olduğunu gördü ve odaya doğru koştu, kapıyı çarparak kapatıp kilitledi.

10

Jeff Legge bir an hiddetten eli kolu bağlanmış hâlde bekledi, sonra bütün ağırlığıyla kapıya yüklendi ama kapı boyun eğmedi. Adam telefonu aldıysa da düşününce fikrini değiştirdi. Skandal çıkmasını istemiyordu. Hele de Jeffrey Legge olarak tanınmayı hiç istemezdi. Uzlaşmanın kutsal bir sözcük olduğunu düşünerek kapıyı tıklattı.

“Marney, dışarı çık ve aklını başına topla,” diye seslendi. “Yalnızca şaka yapıyordum. Seni denemek içindi hepsi...”

Marney cevap vermedi. Yatak odasında telefon vardır herhalde, diye düşündü Jeff. Kız, babasını aramaya cesaret edecek miydi? Başka bir kapının kilidinin açıldığını duydu. Yatak odasının koridora açılan bir kapısı vardı, Jeff dışarı çıkınca iri-yanı oda hizmetçisinin odadan koridora geçtiğini gördü. Kadın yalnızdı, odadan çıktığı anda da kapı arkasından kilitlendi.

Jeff öfkeden köpürerek, “Seni yönetime şikâyet edeceğim,” dedi. O anda kadını hiç acımadan öldürebilirdi. Ama hiddeti soğukkanlı Galli kadının üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

“Bana bak, bütün patronlarım bana kefil olur, tamam mı? Yatak odasına işim olduğu için girdim. Benimle doğru konuş, yoksa seni mahkemeye veririm.”

Jeff çabucak düşündü. Kadın gözden kaybolana kadar koridorda bekledi, sonra başıyla işaret ederek koridorun öbür ucundaki, kat garsonu olduğu belli olan adamı çağırdı.

“Aşağı, yönetim bürosuna in de odalarım için ikinci bir anahtar alıp alamayacağımı müdür beye bir sor bakalım. Kendisine iyi dileklerimi de ilet,” dedi tatlı bir sesle. “Eşim de anahtar istiyor da.”

Adamın eline bir banknot sıkıştırdı, verdiği bahşış öyle yüklüydü ki garsonun gözleri yuvalarından uğradı.

“Tabii, efendim. Ayarlarım herhalde.”

Jeff kaygısızca, “Sendeki maymuncuğu ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

“Bende maymuncuk yok, efendim. Her kapıyı açan anahtarlar yalnızca yönetimde bulunur,” diye cevap verdi adam. “Ama istediğinizi bulabileceğime inanıyorum.”

Birkaç dakika sonra binbir özür dileyerek döndü oturma odasına. Yedek anahtar yoktu.

Jeff, adamın arkasından oturma odasının kapısını kapatıp kilitleti; sonra yatak odasının kapısına gitti.

“Marney!” diye seslendi. “Aklını başına toplayacak mısın?”

Kız bu defa onu cevapladı. “Bence gayet akli başında davranıyorum,” dedi.

“Dışarı çık da konuşalım.”

Marney duraksadı.

“Teşekkür ederim, burada kalmayı tercih ederim.”

“Babana gidersen seni takip ederim ve onu öldürürüm. Bana söylediklerinden sonra sen de biliyorsun, Marney, ilk benim ateş açmam gerekiyor.”

Bir sessizlik oldu. Jeff sözlerinin Marney’yi etkilediğini anladı.

“Bir düşün,” diye önerdi. “İstediğin kadar düşün, aceleye gerek yok.”

“Beni rahat bırakacağına söz verir misin?”

Jeff, “Her şeye söz veririm,” dedi; bunda da ciddiydi. Tatlı bir dille, “Hadi çık, Marney,” diye rica etti. “Bütün gün orada duramazsın ya. Bir şeyler yemen gerek.”

Derhal, “Kadın akşam yemeğini getirecek,” diye bir cevap geldi, Jeff ağzının içinden oda hizmetçisine küfretti.

“Tamam, nasıl istersen öyle olsun,” dedi. “Ama şu kadarını söyleyeyim, bu gece dışarı çıkmazsan mutlu ailenin başına bazı belalar gelecek.”

Bu kadarı Jeff’e yeterli gelmişti; Marney cevap vermemiştii ama Jeff onun babasıyla temasa geçmeye çalışmayacağını biliyordu. En azından o gecelik.

Telefonu eline aldı ama aradığı adam henüz gelmemiştii. On beş dakika sonra, tam ikinci şişe şampanyasını açıyordu ki telefonun zili öttü. Karşısında Emanuel Legge vardı.

Jeff alçak sesle olanları anlatarak, “Dert çıkarıyor,” dedi.

Babasının rahatsızlığını belirtir şekilde dilini şaklattığını duydu ve aceleyle çeşitli özürler öne sürmeye başladı.

“Eninde sonunda öğrenecekti,” dedi.

İhtiyar, “Ahmak,” diye hırladı. “Niye dilini tutmadın?”

Jeff telaşla, “Beni kollaman lazım,” dedi. “Peter’ı ararsa mesele çıkacaktır. Johnny’ye gelince...”

Emanuel Legge sevimsiz bir sesle, “Johnny’yi boş ver,” dedi. “Ondan yana bir şey çıkmayacak.”

Açıklama yapmadı; babasının sesindeki güvenden ötürü çok rahatlayan Jeff de bu konu hakkında başka soru sormadı.

Emanuel, “Anahtar deliğine bir bak,” dedi. “Anahtar kilitte mi? Neyse, sana birkaç alet göndereceğim, kapıyı şipşak açarsın. Ama bunu yapmak için gece yarısını bekle. Kız uyumuş olsun.”

Yarım saat sonra bir kurye küçük bir paket getirdi. Mühürlü paket ipini kesen Jeff, küçük kutuyu açarak içinden iki acayip alet çıkardı. Salona açılan ikinci yatak odasının kapısında bir saat boyunca çalıştı, sonunda arka taraftan anahtarı çevirmeyi başardı. Akşam yemeği zamanına doğru Marney’nin odasından sesler geldiğini duyunca parmak uçlarında yürüyerek kapıya gidip dinledi. Galli kadın gelmişti. Jeff, tabak ve

çatal kaşık şingirtıları duyunca gülümsedi. Tam sandalyesine ve okuduğu gazeteye dönmüştü ki telefon çaldı. Resepsiyondan arıyorlardı.

“Sizi görmek isteyen bir hanımefendi geldi. Aşağı inmenizi rica ediyor. Çok önemliymiş.”

Jeffrey suratını asarak, “Kimmiş?” diye sordu.

“Bayan Lila.”

“Lila ha!” Jeff tereddüt etti, sonra, “Lütfen kendisini yukarı gönderin,” dedi; ağır kadife perdeyi de Marney’nin odasının kapısını kapatacak şekilde çekti.

Peter Kane’in hizmetçisine bakar bakmaz kadının Horsham’dan büyük bir aceleyle ayrıldığını anladı. Kızın üstündeki ince pardösünün altından üniformasının beyaz yakası görünüyordu.

“Ne oldu, Lila?” diye sordu.

“Marney nerede?” dedi kız.

Jeff başıyla kapısına perde gerili odayı işaret etti.

“Onu odaya mı kilitledin?”

Jeff çarpık bir gülümsemeyle, “Doğrusunu söylemek gerekirse Marney kendi kendini kilitledi.”

Kadının gözleri kısıldı. “Ya, demek öyle?” dedi haşın bir sesle. “Bakıyorum da hiç zaman kaybetmemişsin, Jeff.”

Jeff sakince, “Aklına saçma sapan şeyler gelmesin,” dedi. “Ona kim olduğumu söyledim, bir tartışma yaşandı. Hepsi bu kadar. Şimdi, sorun ne?”

Kız, “Peter Kane cebine bir tabanca koyup Horsham’dan ayrıldı, sorun bu işte,” deyince Jeff’in rengi soldu.

“Otur da şu işi doğru dürüst anlat.”

“Siz gittikten sonra odama çıktım çünkü kendimi çok kötü hissediyordum,” diye başladı Lila. “Benim de bir kalbim var. Dünyada erkeğinin başka bir kadınla gittiğini görmeye dayanabilecek kadın yoktur...”

Jeff, “Duygusal zırvalıkları kesip sadede gel,” diye emretti.

Lila, “Kendi bildiğim gibi anlatacağım, Jeffrey Legge, teşekkür ederim,” dedi.

Adam, “İyi, çabuk anlat o zaman,” dedi sabırsızlıkla.

“Odama çıkalı çok olmamıştı ki Peter’ın odasından gelen sesleri duydum. Onun odası tam benimkinin altındadır. Adam kendi kendine konuşuyordu. Merakım üzüntüme baskın geldi, ben de aşağı inip dinledim. Ne dediğini duyamayınca kapısını biraz araladım. Kıyafetlerini değiştirmişti. Tam ben baktığı sırada Browning tabancasına şarjör takıyordu. Tabancayı ceketinin cebine koydu, ben de aşağı indim. Bir süre sonra o da aşağı geldi ve inan bana, Jeff, yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi. Kül gibiydi ve çok sıkıntılıydı. Bakışlarına şeytan sızmıştı sanki. Arabayı getirmelerini söylediğini duydum, hemen evden çıkacağını zannederek mutfığa gittim ama o yarım saat daha evde oyalandı.”

“Ne yaptı ki?”

“Odasında bir şeyler yazdı. Her zaman siyah sümen kullandığından alta iz çıkmıyor, o yüzden ne yazdığını bilmiyorum. Uzun yazmış olmalı çünkü kırtasiye rafında en az yarım düzine kâğıt vardı; Peter gittikten sonra odaya girince hepsinin bittiğini gördüm. Çöp sepetinde de yırtılıp atılmış kâğıt yoktu; bir şey de yakılmamıştı, demek ki Peter her şeyi yanına almış. Sana telefon etmeye çalıştım ama daha varmamıştınız, ben de kalktım geldim işte.”

“Nasıl geldin? Arabayla mı, trenle mi?”

“Taksiyle. En yakın tren iki saat sonraydı.”

“Yolda Peter’ı sollamış olabilir misin?”

Kız başını salladı. “Yakalayamazdım. Kendisi kullanıyordu, arabası Spanz marka ve inan bana çok hızlı.”

Jeff tırnaklarını kemirdi. Bir süre sonra, “Peter’ın şu silahı beni biraz endişelendiriyor,” dedi. “Silah kullanmayı beceremez ki o. Bekle.”

Telefonu alıp tekrar babasını anladı ve birkaç kelimeyle Lila’nın söylediklerini aktardı.

Kaygıyla, “Beni koruman şart,” dedi. “Peter öğrenmiş.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Johnny anlatmış olmalı. Anlatacağını hiç sanmamıştım,” dedi Emanuel. “Otelde kal, sakın dışarı çıkma. İki girişi de gözleyen iki adamım var. Peter, Pall Mall Caddesi’ne ayak basacak olursa fena hâlde canı yanacak.”

Jeff ahizeyi yavaşça yerine bırakıp kıza döndü. “Teşekkür ederim, Lila. Bana şimdilik başka yardımın dokunmaz.”

Lila, “Senin bana yardımın dokunur,” diye cevap verdi. “Jeff, şimdi ne olacak? Kesin cevaplar duymak için seni zorladım ama hiç güvenilir bir adam değilsin. Bunun mahkemelerde son bulan türden, kâğıt üzerindeki üst sınıf evliliklerinden biri olduğunu söylemiştin ama artık kuşkulananmaya başladım, Jeff.”

Jeffrey sakın bir sesle, “Demek ki akıllı bir kadınsın,” dedi. Lila bu sözlerin ne anlama geldiğini bir an kavrayamadı.

“Akıllı bir kadın mıyım?” diye tekrarladı. “Jeff, ne demek...”

Jeffrey büyük koltuğa rahatça yerleşip bacak bacak üstüne atarak, “Serüvenlerimden vazgeçmem,” dedi. “Sevgili küçük bir karım var, Lilacığım, seninle küçük aşkımızın artık sonu geldi.”

Kadın şaşkın şaşkın, “Ciddi değilsin, değil mi?” diye sordu. “Şaka yapıyorsun mutlaka. Bana tek istediğinin Peter’ın parası olduğunu söyledin, Emanuel de aynı şeyi anlattı. Peter’a şantaj yapacağını ve kırk bin dolar götüreceğini söyledi.”

Jeffrey rahat bir tavırla, “Ben de o arada kızı götüreceğim,” dedi. “Ortalığı velveleye vererek bir şey elde edemezsin, Lila. İyi vakit geçirdik. Değişiklik olmadan hayat çok yavan geçer.”

Kız artık ayağa kalkmış, ona yukarıdan bakıyordu.

“Altı ay hizmetçilik ettim, senin için casusluk yaptım, Jeffrey Legge. Ne için? Küçük aşkımızın sona erdiğinin söylenmesi için mi?” diye sordu tiz bir sesle. “Seni pis hırsız, beni kandırdın. Bunu sana ödetmezsem, bana da Lila demesinler.”

“Demiyorlar zaten,” diye cevap verdi Jeffrey. Bir sigara alıp

yaktı. “Hiç de cemediler. Adın Jane. Yani bana yalan söylemediysen. Bak, Lila, akıllı kız ol hadi. Senin için beş yüz sterlin ayırdım...”

Kız hor görerek, “Gerçek paradır umarım,” dedi. “Hayır, bu işten o kadar kolay sıyrılamazsın, Bay Jeffrey Legge. En baştan beri beni kandırdın. Ya sözünü tutarsın ya da...”

Jeffrey yalandan bir teslimiyetle gözlerini kapatarak, “Beni ele vereceğini söyleme,” dedi. “Hepiniz gammazsınız. Canımı sıkıyorsun artık! Sana beni gammazlayabileceğin bilgiler verdiğimi sanmıyorsun herhalde? Gönül eğlendirmenin ötesinde sana güveneceğimi? Hayır, kızım, türlü çeşit aptallığım olabilir ama o kadar da aptal değilim. Benim hakkımda polisten ya da Johnny Gray'den daha fazla bir şey bilmiyorsun. Taze gelinime benim kim olduğumu da söyleyemezsin çünkü bunu zaten biliyor. Peter da biliyor. Aslına bakarsan mesele yarın gazetelerde haber olursa şaşmayacağım!”

Cebinden portföyünü çıkardı, açtı; kalın bir banknot destesinden beş tanesini çekip masaya çarptı. “İşte beş yüz papelin. *Au revoir*, güzel bayan.”

Kız ağır hareketlerle paraları alıp katladı ve çantasına soktu. Gözleri alev alevdi, yüzünde bir damla renk yoktu. Öfkeyle Jeffrey'nin üstüne atılsaydı adam anlardı, hatta buna hazırlıklıydı. Ama kız, elini kapının tokmağına koyana kadar konuşmadı.

“Peşinde üç adam var, Jeffrey Legge,” dedi. “Birisi seni yakalayacak mutlaka. Reeder, Johnny veya Peter. Onlar yakalayamazsa, kendini benden kolla!”

Bu tehdidi savurduktan sonra kapıyı arkasından çarparak oradan ayrıldı, Jeffrey de gazetesine döndü. İçinde, çok nahış bir sahneyi ardında bırakan adamların duyduğu türden bir rahatlık vardı.

11

Brockley'nin banliyö bölgesindeki uzun, sakin bir sokakta, g r n     g  re belli bir mesleği olmayan bir adam ya ıyordu. Uzun boylu, zayıf bir adamdı, hatta biraz kadavrayı andırıyordu ve bölgede kuşku uyandıran bir gece ku u olarak tanınıyordu. Gündüz vakti onu g  ren ancak birkaç kişi vardı. Mesleğini   renme hedefini g  derecek adamın ketum k hyasını becerikli bir çapraz sorguya tabi tutan meraklılarsa çok az bilgi elde edebilmi ti, zaten o bilgiler de yanlıştı. Gece vardiyasındaki polisler, sabah y r y   ne çıkanlar onu erken saatlerde Brockley Yolu'nda yürürken g  rm   ti. Londra tarafından geliyora benziyordu. Bay J. G. Reeder olarak tanınıyordu. Ona bu isimle mektuplar g  nderiliyordu. Resmi m  h r ve damga taşıyan, büyük mavi zarflardı bunlar. Böylece posta g  revlileri Bay Reeder'ın h k mette  alı tı ını anlamı lardı.

Bölgedeki polisler onu asla rahatsız etmiyordu. Bay Reeder, tartışılması yasak olan konulardan biriydi. O   gleden sonra Emanuel Legge'nin boy g  stermesine kadar da hiç kimse Bay Reeder'a misafir geldiğini g  rmemi ti.

Emanuel hapisshaneden çıktığında dünyadaki gündelik i leri oğlundan daha geniş bir bakış açısıyla ele almaya ba lamı tı. Herhangi bir hayale kapılmayacak kadar uzun süredir suç hayatının içindeydi. Kanunun kafesi eninde sonunda Jeffrey'nin   st ne kapanacak, oğlunun o anda tadını çıkardığı

dokunulmazlığın sonu gelecekti. Her dolap kaçınılmaz olarak bir gün biterdi. Kuşağının akıllı mensuplarından biri olan Emanuel kariyerinin en cüretkâr adımını atmaya karar vermişti. Böyle yapması ne adalet yönetimini yüceltmek içindi ne de polisin dürüstlüğüne bir övgü niteliğini taşıyordu.

Emanuel zamanında pek çok genç dedektife “haddini bil-dirmişti,” aynı şeyi yaptığı tecrübeli polislerin sayısı da az sayılmazdı. “İma etme” sanatının kusursuz bir icracısıydı. Hayatında, güzelce kamufle edilmiş rüşvete tenezzül etmeyecek yalnızca üç ya da dört kişi tanımıştı. Arada sırada bir yüzlük toslamak, sahtekârın işlerini kolaylaştırırdı, binlikse sahne ışıklarından uzak kalmasını sağlardı. Ancak insan bir kez o ışıklara yakalanmaya görsün, bir milyon sterlin bile adaletin işlemesinin önüne geçemezdi. Emanuel sahne ışıklarının yan-masından önceki aşamadaydı ve başarılı olmayı umuyordu.

Sorduğu pek çok soruya verilen cevaplar doğruysa, onun gençlik günlerinden beri polis pek değişmemişti. Gizli servis ajanları Emanuel için bir yenilikti. Her yıl bu amaçla bütçeden ayrılan muazzam miktarlara rağmen, gizli servisin heyecan meraklısı bir romancının uydurması olduğunu düşünmüştü. O anda bile Bay Reeder’ın maaşının hazineden değil, bankaların nispeten daha özel sermaye olan kaynaklarından ödendiğine inanıyordu.

Emanuel, zor meselelerle yüzleşmek gerektiğine inanırdı. Sık sık, “Yakın dövüş, kucaklaşmadan daha kötü değildir,” derdi. Gece kuşu Bay J. G. Reeder’ın yerini tespit ettikten sonra (bunun için aylarca emek harcamıştı), gerisi kolaydı. Tabii Bay Reeder’ın uzlaşmaya yatkın olması kaydıyla.

Kapıyı açan orta yaşlı kadının Emanuel’i karşılama biçimi hiç ümit verici değildi.

“Bay Reeder meşgul,” dedi kadın. “Misafir kabul etmek istemiyor.”

Emanuel en tatlı gülümsemesini takınıp kalın camların ar-

dındaki gözlerine bir hayırseverlik ifadesi yerleştirerek, “Rica etsem ona Devonshire’den Bay Legge’nin geldiğini söyler misiniz?” dedi. “Çok özel bir işle ilgili kendisiyle konuşmak istiyorum.”

Kadın kapıyı Emanuel’in yüzüne kapattı ve adamı o kadar uzun süre bekletti ki Emanuel isminin büyüsunün ve yaptığı tanıdık çağrışımın bile eve giriş bileti kazanmasına yetmeyeceğine karar verdi. Ama yanılmıştı. Kapı tekrar açılarak Emanuel içeri girdikten sonra kapatıldı, sürmelendi ve ihtiyar adam bir kat merdiven çıkarılarak üst kata götürüldü.

Dış görünüş itibarıyla ev rahat ve güzel döşenmişti. Emanuel’in buyur edildiği oda biraz çıplak ve resmi görünüslüydü ama kendine has bir ciddiyeti vardı. Emanuel’in elliyle altmış yaş arasında bir yerlerde olduğunu tahmin ettiği bir adam, büyük bir çalışma masasının başında, sırtını şömineye vermiş olarak oturuyordu. Yüzü ince, ifadesi hüzünlüydü. Burnunun neredeyse tam ucuna geniş, daire biçimli bir kelebek gözlük oturtulmuştu. Kızılken kırılmaya başlamış saçları tuhaf bir renk tonundaydı, kulakları da kocaman ve dikkat çekiciydi. Sanki adamın kafasıyla dik açı yapıyordu bu kulaklar. Emanuel bütün bunları tek bakışta görmüştü.

Masada oturan adam, “Günaydın, daha doğrusu tünaydın, Bay Legge,” dedi; yarı doğrularak soğuk, cansız elini uzattı. “Oturmaz mısınız?” dedi bezgin bezgin. “Genellikle pek misafirim gelmez ama adınızı hatırlar gibiyim. Acaba nerede duymuştum?”

Çenesini göğsüne dayayıp hüzünlü gözlerle gözlüğünün üstünden baktı. Emanuel’in geniş gülümsemesi adamın kayıtsızlığının cilalı yüzeyine çarpıp geri sekti; o da ilk defa olarak bu geniş gülümsemenin beyhudeliğinin farkına vardı.

“Size bildirmemin iyi olacağını düşündüğüm bazı bilgiler var elimde, Bay Reeder,” dedi. “Herhalde benim başkalarının hainliği dolayısıyla hapis yatmak zorunda kalmış o talihsizlerden biri olduğumdan haberiniz vardır.”

Bay Reeder zayıf sesiyle, “Evet, evet, tabii,” dedi. Çenesi hâlâ göğsüne dayalıydı, uçuk mavi gözleri kararlılıkla karşı-sındakinin üstüne sabitlenmişti. “Tabii hatırlıyorum. Kasayı soyan adamdınız siz. Tabii ya. Legge, Legge... İsmi başka bir yerden de hatırlar gibiyim. Bir oğlunuz yok mu sizin?”

Emanuel hararetle, “Var ya,” dedi. “Dünyanın en iyi evladıdır.”

Bay Reeder’ın sağ elinin altında bir telefon vardı. Adam görüşme boyunca alpaka yünü ceketinin yeniyle telefonun ahlizesini cilaladı durdu; bu gergin küçük numarası ziyaretçisini önce eğlendirdiyse de sonradan sinirlerini bozmaya başladı.

“Başı hiç derde girmede mi, Bay Legge? Ah, ne şanslısınız,” diye içini çekti Reeder. “Bugünlerde o kadar çok genç başını derde sokuyor ki.”

O anda Legge’nin bahsetmek istediği son kişi oğluydu. Konuyu elinden geldiğince ustalıkla değiştirdi.

“Bay Reeder, anladığım kadarıyla hükümet için özel çalışmalar yürütüyormuşsunuz. Polis teşkilatında yani?”

Beriki, “Polis teşkilatında değil,” diye mırıldandı. “Hayır, hayır, kesinlikle polis teşkilatında değil. Kesinlikle değil. Hiç polis tanımıyorum desem yeridir. Tabii onları sık sık sokaklarda görüyorum. Tabloya benziyorlar doğrusu. Gençliklerinin ve enerjilerinin doruğunda genç adamlar genellikle. Gençlik ne muhteşem şey, değil mi, Bay Legge? Herhalde oğlunuzla çok gurur duyuyorsunuzdur?”

Emanuel kısaca, “İyi bir çocuktur,” dedi. Bay Reeder yenisinden içini çekti. “Çocuklar büyük külfet. Hiç evlenmediğime memnun olmam gerekip gerekmediğini sık sık düşünürüm. Oğlunuz ne iş yapıyor, Bay Legge?”

Emanuel hemen, “İhracat uzmanı,” diye yapıştırdı cevabı.

“Aman, aman,” dedi öteki ve başını salladı. Etkilenmiş miydi, yoksa yalnızca anlayışlı mı davranıyordu, Emanuel çözemedi.

Erdem taslayarak, "Dartmoor'da doğal olarak bir sürü kötü karakterle karşılaştım," dedi Emanuel. "Tabii masum olduğum ve kodese, yani hapse girmemin tek sebebi zamanında büyük iyiliklerim dokunan bir adamın kurduğu komplo olduğu için, bu adamlar hiç hoşuma gitmedi..."

Bay Reeder derin bir soluk alarak, "Nankörlük," dedi. "Nankörlük ne fena şey. Oğlunuz ona göz kulak olduğunuz için ne kadar minnettardır kimbilir. Öyle ya, kendi elim hatalarınıza rağmen onu gereğince eğitip dürüst bir insan olarak yetiştirdiniz!"

"Bakın, Bay Reeder," dedi Emanuel. Artık daha kesin bir şekilde sadede gelinmesi gerektiğini düşünüyordu. "Ben basit bir adamım, sizinle de son derece basit bir şekilde konuşacağım. Adına çalıştığınız beyefendilerin oğlumun sahte para basılmasıyla ilgisi olduğuna inandıklarına dair bilgiler aldım. Hayatta hiçbir şey beni bu söylenti kadar incitmemiştir. Kendi kendime, 'Hemen Bay Reeder'a gidip meseleyi onunla görüşeceğim,' dedim. 'Onun görmüş geçirmiş birisi olduğunu ve baba olarak bu olayda neler hissettiğimi anlayacağını biliyorum.' Bazıları, Bay Reeder..." Dirseklerini masaya dayayan Emanuel eğilerek sesine daha mahrem bir ton verdi. "Bazı insanlar yanlış izlenimlere kapılıyor. Daha geçen gün birisi bana, 'Bay Reeder'ın beş kuruşu yok. Borçlarından ötürü uç ayrı icra davası celbi aldı,' diyordu..."

Bay Reeder, "Geçici bir mahcubiyet," diye mırıldandı. "İnsanın böyle, ee, mali darboğaz dönemleri oluyor." Konuşurken telefonu daha büyük bir gayretle cilalıyordu.

"Maaşınız pek yüksek değil herhalde. Böyle kişisel bir konuyu gündeme getirerek küstahlık ediyorum ama engin tecrübe sahibi bir adam olarak anlayış göstereceğinize eminim. Yoksulluğun ne anlama geldiğini iyi bilirim. Ofisime son derece saygın insanlar gelir giderdi..." Emanuel ofis yalanını o anda uydurmuştu. "Bir gün kalkıp bana, 'Bay Legge bın ya da

iki bin sterlin borç vermeniz mümkün mü?’ diyecek olsalardı, gözümü bile kırpmadan çıkarır verirdim. İşte böyle.”

Elini cebine sokup lastik bir bantla tutturulmuş kalın bir para tomanı çıkardı.

Bay Reeder bir an için dikkatinin dağılmasına göz yumarak desteyi Emanuel’i incelediği kayıtsızlıkla inceledi. Sonra elini dikkatle uzatarak en üstteki banknotu altı, parmağıyla yokladı, hışırdattı ve filigrana çabucak bir göz attı.

“Gerçek para,” dedi sakın bir sesle ve banknotu belirgin bir gönülsüzlükle iade etti.

Legge anlayışlı bir tavırla, “Parasız birisi söz konusu olduğunda,” dedi. “Kim olduğuna, ne olduğuna bakmam. ‘Bin sterlin işini görür mü, yoksa iki bin mi vereyim?’ diye sorarım,” dedi.

“Görür mü peki?” dedi Bay Reeder.

Gafil avlanan Emanuel, “Ne görür mü?” diye sordu.

“İşini görür mü?”

“Eh, tabii görür,” diye cevap verdi Legge. “Demek istediğim şu, bir beyefendi fena hâlde köşeye sıkışmış olsa da aslında borçlarını göz açıp kapayıncaya kadar temizleyebilir. Tam gerektiğinde iki bin sterlin bulabilirse... Ne bir skandal yaşanır ne de işine zarar verebilecek mahkeme sahneleri...”

“Ne kadar doğru! Ne kadar doğru!” Bay Reeder çok etkilenmiş benziyordu. “Bu bilgece ve özgün fikirlerinizi oğlunuza da anlattığınızı umarım, Bay Legge,” dedi. “Sizin gibi bir babası olması ne fevkalade!”

Emanuel ağzının içinden ona küfretti.

“İki bin sterlin,” dedi Bay Reeder hülyalı hülyalı. “Bakın, beş bin sterlin demiş olsaydınız...”

Emanuel hevesle, “Diyorum, diyorum,” diye atıldı. “Üç beşe bakmayacağım.”

Bay Reeder, “Beş bin sterlin demiş olsaydınız,” diye devam etti, “bunun üç bininin sahte, yani bir başka deyişle kalp para

olduğunu bilecektim, çünkü bu sabah City and Birmingham Bank'tan yalnızca iki bin sterlin çektiniz. Hepsi yüzlük, seri numaraları GI.19721'den 19740'a kadar. Yanılıyorsam düzeltin. Tabii küçük otelinizde sakladığınız başka gerçek paralarınız da olabilir, Bay Legge, veya sevgili oğlunuz düğün hediyesi olarak size üç bin sterlin vermiştir... Ama bir dakika, damatlar düğün hediyesi vermez, değil mi? Aksine, ona hediye verilir. Ne aptalım. Paranızı kaldırın, Bay Legge. Bu oda çok esintili, soğuk almasın. Hilly Fields'a gider misiniz hiç? Çok güzel bir yerdir. Bir pazar günü benimle gelin de orada bir çay içelim. İki saat geçirmenin hem çok ucuz hem de çok güzel bir yoludur. Şu icra davalarına gelince..." Öksürdü, uzun işaretparmağıyla burnunu ovaladı. "O celpeler sizi buraya çekmek için hazırlanmıştı. Sizinle görüşmek istiyordum ve parasızlığımın karşı koyamayacağınız bir yem olacağını biliyordum.

Emanuel Legge afallamış vaziyette oturuyordu.

"Golden diye birini tanıyor musunuz? Ah, sizin zamanınızdan önceydi o. Adını duydunuz mu hiç? Kendisi benim selefimdi. Herhalde tanışmamışsınızdır. Harika bir sözü vardı. Hırsızı yakalamak için mangırın tıngırdatacaksın, derdi. O günlerde banknota mangır derdik. İyi günler, Bay Legge. Çıkışı kendiniz bulursunuz herhalde."

Legge ayağa kalkınca üzgün suratlı adam gözlerini aşağıya indirerek ziyaretçisi çalışmasını bölmeden önce uğraştığı işe döndü.

Legge, "Tek bir şey söyleyeceğim, Bay Reeder..." diye başladı lafa.

Reeder zayıf bir sesle, "Kâhyama söyleyin," diye rica etti. Başını kaldırmamıştı. "Peri masallarına bayılır. Herhalde yaşlılığını ikinci çocukluğu olarak geçirecek. İyi günler, Bay Legge."

12

Emmanuel Legge dönüş yolunun ancak yarısında kendisine gelebildi. Kaldığı Bloomsbury Otel'e döndü. Ne mesajı vardı ne de ziyaretçisi olmuştu. Saat yediydi. Jeff'in sabırsızlığını dizginleyip dizginlemediğini merak etti. Ona olanları anlatmalı, oğlunu uyarmalıydı. Ya ölmüş olan ya da bir hastanede ağır yaralı hâlde yatan Johnny Gray bir tehdit unsuru değildi artık. Bütün kurnazlığına ve intikam hırsına rağmen Peter da tehlike kaynağı sayılmazdı. Legge'nin zihnini yalnızca Bay Reeder işgal ediyordu. Her şey hakkında şaşırtıcı derecede bilgili olan ve Jeffrey hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen işgellemeleri Emanuel'i huzursuz eden o zayıf sesli, bezgin devlet memuru. Jeffrey ülkeyi terk etmeliydi, hâlâ yapabiliyorken bir an önce gitmeliydi. Budalanın teki olmasaydı o gece uzaklaşabilirdi ama artık buna imkân yoktu.

Peter, Charlton'da görünmemişti; görünseydi Legge'nin nöbete gönderdiği adamlar haber verirdi. Emanuel, Reeder'la o rahatsız edici görüşmeyi yapmış olmasaydı Peter hakkında çok daha fazla endişelenirdi; çünkü Kane harekete geçmeyi ertelediğinde tehlikeli bir adam oluyordu.

O gece sekizde ufak bir çocuk otele bir not getirdi. Üstünde "E. Legge" yazan zarf, fazla ellenmekten kirlenmişti. Emanuel mektubu odasına götürdü, zarfı açmadan önce de kapıyı kilitledi. Gönderen, işlerin fazlasıyla içinde olan bir adamdı.

Jeffrey'nin uyanık ama cahil yardımcılarında biri; Büyük Kalpazan'ın sağ kolu, gözü kapalı güvenilecek biri.

Sıkışık bir yazıyla doldurulmuş altı sayfa vardı. İmla ber battı, kâğıtlar mürekkep lekeleriyle doluydu. Emanuel mektubu on defa okudu, sonunda elinden bıraktığında içi korku doluydu.

Mektup dramatik bir şekilde, "Johnny Gray tünelden sağ salim çıktı ve Reeder'a her şeyi anlatacak," diye başlıyor ve daha pek çok bilgi içeriyordu.

Londra'nın West End bölgesinde Emanuel'in bildiği bir kulüp vardı, adı da üyeliğini kullanma fırsatı bulamadığı günlerde bile üye listesinden silinmemiştir. Diğer kulüplere benzeyen bir kulüptü bu, alt katlarında bir İtalyan restoranı bulunan bir binanın üçüncü ve dördüncü katlarına yayılmıştı. Sevilen bir restoranın sahibi, üst katlarını böyle zorlu bir rakibe kiralamaya normalde pek yanaşmazdı ama restoran işletmecisi yalnızca kiracıydı, hem kulübün hem de binanın mülkiyeti aynı kişilerin elindeydi.

Kulüp binasının gözlerden uzak bir yerde olması Highlow Kulübü'nün üyelerinin işine geliyordu. Alt kattan üst kata çıkan merdiven olmamasıysa onlar için daha da iyiydi. Restoran girişinin yanındaki dar bir geçitten geçiyorlardı, geçidin sonunda da binanın üçüncü katına çıkan küçük bir asansör vardı. Belediye Meclisi bu ayrıcalığa göz yumarken, binanın dışında dört başı mamur bir yangın çıkışı yapılmasını şart koşmuştu, bu da üyeler için çok uygundu. Binaya bu ikinci yoldan girerek kulübe açılan ve beklenmedik durumlara karşı gece gündüz açık tutulan pencereden geçmeyi tercih edenler oluyordu.

Binanın düz çatısında üyelerin asla kullanmadığı bir ek yapı bulunuyordu. Restoran işletmecisinin giremediği bodrum katı da yalnızca Highlow'a aitti. Zaten dar olan arka avluda bir şarap mahzeni yaptırmaya mecbur kaldığı için işletmecisi bu durumdan hiç memnun değildi.

Asansörden çıkıp yalın duvarları gravürlerle süslenmiş, kalın bir halıyla kaplı geniş geçide ayak basan Emanuel Legge, asansörü görebilecek bir şekilde yerleştirilmiş masanın arkasında oturan üniformalı kapıcı tarafından saygıyla karşılandı.

Emanuel'in Highlow'da saygı görmesi gayet normaldi çünkü aslında kulübün sahibi oydu, kendisinin hapiste geçirdiği uzun yıllar boyunca da kulübü oğlu yönetmişti.

Eski bir profesyonel boksör olan ve sık sık yerine getirmesi gereken görevler için özellikle seçilmiş iriyarı kapıcı, efendisini hürmetle karşılamak üzere ufak iskemlesinden fırladı.

Legge, "Gelen giden oldu mu?" diye sordu.

Adam bir-iki isim sıraladı.

"Ziyaretçi defterini getir," dedi Legge, kapıcı masasının altından küçük, kırmızı bir defter çıkarınca da sayfaları inceledi. Parmaklarını listenin üstünde kaydırıyordu ki, birdenbire durdu.

Yumuşak bir sesle, "Ah evet," dedi, defteri kapatıp kapıcıya iade etti.

Kapıcı, "Birisini mi bekliyordunuz, Bay Legge?" diye sordu.

"Hayır, kimseyi beklemiyorum... Yalnızca merak ettim..."

"Duyduğuma göre Bay Jeffrey bugün evlenmiş, efendim. Bütün personel ona mutluluklar diliyor."

Personelin Bay Jeffrey Legge'ye mutluluk dilediği yoktu aslında; babası da, o da Highlow'un hoşgörölü cemaatinde bile hiç sevilmezlerdi. Dahası, çok garip bir durum olsa da Jeffrey'yi şahsen tanıyan çok az kişi vardı.

Emanuel dalgın dalgın, "Çok nazıksınız, gerçekten çok nazıksınız," diye mırıldandı.

"Yemeği burada mı yiyeceksiniz, efendim?"

"Hayır hayır, burada yemeyeceğim. Yalnızca uğradım, hepsi bu." Tekrar asansöre bindi, kapıcı da onun uzaklaşmasını memnuniyetle seyretti. Emanuel, Shaftesbury Bulvarı'na doğru kararlı adımlarla ilerlerken saat sekiz buçuktu, gökyüzü-

nün ışığı yavaş yavaş soluyor, sokak lambaları ışıldamaya başlıyordu.

Peter Kane'i gördüğü sırada şans eseri tam da ara sokaklardan birinin köşesindeydi. Peter'ın ince pardösüsünün altına frak giydiğini seçebilecek kadar yakındı. Bir eşiğe sinip adamın geçip gitmesini seyretti. Peter düşüncelere gömülmüştü, yere bakıyordu ve zihnini meşgul eden muazzam büyüklükteki sorun haricinde hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Legge caddenin köşesine geri dönerek Peter Kane'i gözetledi. Peter kulüp binasının karşısında durdu, bir süre yukarı baktıktan sonra yoluna devam etti. Sinsi takipçisi kendi kendine güldü. O gece kulübün Peter Kane'in aklını hoş hatıralarla doldurmasına imkân yoktu. "Genç Kanadalı subayla" kulüpte tanışmış ve onu tehlikeli çevresinden "kurtardığını" zannetmişti. Peter orada tuzığa düşmüştü çünkü Jeff Legge'yle tanışması çok ustalıkla ayarlanmış bir numaraydı. Bir gece kulübe girmiş ve genç, yakışıklı bir asker olduğunu sandığı bir adamın bir grup hilebazın pençesinde olduğunu görmüştü."Kurtarılan subay," Peter'a minettar kalmış ve ilk fırsatta onu ziyarete gitmişti. Peter'ı tuzığa düşürmek kolay olmuştu, hem de çok kolay. Peter'ın onu yakalamasıysa daha zor olacaktı. Emanuel öyle düşünüyordu.

Peter'ın silueti gecenin karanlığında gözden kaybolana dek bekledi, sonra da tekrar bulvara çıktı. Komedi sona ermiş, geriye oğlunu bekleyen tehlikenin, Emanuel'in planlarının altüst olmasının salt trajedisi kalmıştı. En korkuncu da Büyük Kalpazan'ın ele geçmesi ihtimaliydi. Büyük çarpışma bu gece gerçekleşecekti, bu gece ya zafer onun olacaktı ya da ağır bir yenilgiye uğrayacaktı. Reeder, Johnny, Peter Kane... Hepsi Emanuel'e karşıydı ama ortak hedeflerinden haberleri yoktu. Kendisinin elindeyse paha biçilmez bir rehine vardı. Marney Legge'nin bedeni ve ruhu.

Emanuel oradan ayrılır ayrılmaz bir başka tanıdığı sakın

sokaktan hızla yürüyerek geldi, kulüp girişine doğru döndü ve asansörcünün bütün itirazlarına rağmen yukarı çıkmak için ısrar etti. Kapıcı uyarı zilini duydu, asansör kapıları açıldığında kadını karşılamak üzere orada bekliyordu.

Kadın, “Emanuel nerede?” diye sordu.

“Şimdi gitti,” dedi kapıcı.

“Yalan söylüyorsun. Şimdi gitmiş olsaydı çıkarken onu görürdüm.”

Belli ki bazı duygularla eziyet çekiyordu. Kadın duygularının her aşaması konusunda uzman olan kapıcı, kadının davranış ve konuşmalarındaki yabaniliğin sebebini büyük bir açıkgozlükle teşhis etti.

Ağır bir alayla, “Bugün bir düğün olmuş, ha?” dedi. “Hadi hadi, Lila, mesele çıkarmanın ne faydası var? Buraya gelmemen gerekirdi, sen de biliyorsun. Bay Legge’nin, Kane’in evinde çalıştığın sürece içeri alınmaman için talimatı var.”

“Emanuel nerede?” diye sordu kız.

Kapıcı bıkkın bir çaresizlikle, “Gitti dedim ya,” diye cevap verdi. “Ne kadınsın be! Hiçbir şeye inanmıyorsun.”

“Oteline mi döndü?”

“Aynen. Öyle yaptı ya. Hadi bakalım, uslu kız ol da yaylan buradan. Her an herkes gelebilir. Dün gece Johnny Gray buradaydı. Peter Kane’in arkadaşı o herif.”

Kız sabırsızlıkla, “Johnny Gray benimle ilgili her şeyi biliyor zaten,” dedi. “Ayrıca Peter’in evinden ayrıldım.”

Kapısı açık asansörün önünde tereddüt ederek bekledi. Kapıcı kızın hızla ortadan kaybolması için en süslü mazeretlerini öne sürmeye hazırlanıyordu ki Lila asansöre binerek aşağı indi.

Highlow alışılmadık bir kulüptü çünkü ortak salonu yoktu. On dört özel yemek odasıyla seçkin mobilyalarla döşenmiş oyun salonundan ibaretti. Yemekler alt kattaki restorandan getiriliyor, hizmet asansörüyle küçük bir kilere çıkarılıyordu. Üyelerin, kelimenin gerçek anlamıyla bir kulüp keyfi sürdük-

leri söylenemezdi. Hem kadınlar hem de erkekler üyeliğe kabul ediliyordu ama kulübün varlığının temel sebebi, düşük sınıf mensuplarına güvenli ve hiç de fena olmayan bir buluşma yeri sağlaması ve daha maharetli üyelerin yoluna çıkan masumların katledilmesi için gözlerden yeteri kadar uzak olmasıydı. Sırlarının ne kadar iyi saklandığının en iyi örneği, yirmi yıllık üye Peter Kane'in bir zamanlar suç ortağı olduğu kişinin kulüp yönetimiyle resmi ilgisinden habersiz olmasıydı. Emanuel'in zorunlu ayrılığı sırasında kulübü adamın oğlunun yönettiğini de Peter'a kimse çıtlatmamıştı.

Peter, Highlow'a çok ender uğradı. Hatta düzmece Binbaşı Floyd'la tanıştığı gün de oraya gitmesi için kandırılmıştı. Tabii bundan haberi yoktu.

Kapıcı 21.30'a kadar çok meşguldü. Küçük gruplar geldi, kayıt defterine kaydedildiler; sonra adam saatine baktı.

"21.35," diyerek zil düğmesine bastı.

Yan geçitten bir garson belirdi.

Kapıcı, "13 numaraya bir şişe şarap bırak," dedi.

Garson şaşkın şaşkın baktı.

"13 numara mı?" dedi kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Aynen öyle," diye onayladı kapıcı.

Jeffrey akşam yemeğini tek başına yedi. Meselenin komik tarafını hiç de eğlenceli bulmuyordu doğrusu. Balayındaydılar ve karısıyla akşam yemeklerini aralarında kilitli bir kapıyla yiyorlardı. Neyse, Jeffrey bekleyebilirdi.

Acayip şekilli penseleri diğer odanın kapısında bir kez daha denedi, kilit hemen döndü. Jeffrey aleti cebine koyarken gücüne güveniyordu. Yan odadan masanın toplandığına dair tıkırtılar geldi, sonra Jeffrey dış kapının kapanma sesini ve kilitte dönen anahtarı duydu. Dördüncü sigarasını yakarak balkona çıkıp kalabalık caddeyi tarafsız bir ilgiyle inceledi. Tiyatronun perde açma vaktiydi. Arabalar Haymarket'e doğru

gidiyordu, tiyatro binasının daha ucuz biletlilerin giriş yaptığı kısımlarında kapı önlerindeki uzun kuyruklar ortadan kaybolmuştu. Tam karşıdaki bir restoranın ışıkları alev alevdi; caddenin köşesinde de eski askerlerden oluşan bir sokak bandosu Wagner'in Lohengrin operasının uvertürünü çalıyordu.

Jeffrey caddenin aşağılarına doğru bakınca babasının koruma amaçlı yerleştirdiği muhafızlardan birini görüp sırtıttı. Peter çoktan gelmediğine göre bir şeyden haberi yoktu demek ki. Ya Johnny? Emanuel, Johnny'nin herhangi bir tehlike unsuru teşkil etmediği konusunda çok kesin konuşmuştu ve görünüşe bakılırsa haklıydı. İyi de Peter biliyorsa, neden şimdiye dek gelmemiştii ki?

Jeffrey odaya döndü, kızın kapısına bakıp oraya doğru gitti.

"Marney!" diye seslendi yumuşak bir sesle.

Cevap yoktu. Jeffrey ahşabı tıklattı.

"Marney, hadi ama. Seninle konuşmak istiyorum. Kapıyı açmasan da olur. Yalnızca bir soru soracağım."

Hâlâ cevap yoktu. Jeffrey kapıyı denedi, kilitliydi.

Sert bir sesle, "Orada mısın?" diye sordu ama Marney cevap vermedi.

Cebinden penseleri çıkaran Jeffrey, aletin ince ucunu anahtar deliğine sokup anahtarın burnunu yakaladı ve çevirdi. Sonra da kapıyı ardına kadar açarak odaya daldı.

Oda boştu. Suite açılan büyük banyo da öyle. Jeffrey koridor kapısına koştu, kapı kilitliydi. Dışarıdan kilitlenmişti. Adam korkudan ter dökerek salondan koridora fırladı, karşısında kat garsonunu buldu.

"Hanımefendiyi mi soruyorsunuz, efendim? Evet, kendisi bir süre önce dışarı çıktı."

"Dışarı mı çıktı? Sersem herif! Dışarı nereye?" diye kükredi Jeff.

"Bilmiyorum, efendim. Çıktı gitti. Koridorda yürüdüğünü gördüm."

Jeff şapkasını kaptığı gibi merdiveni üçer üçer atlayarak aşağı indi. Resepsiyonist de, komiler de, kapıcı da Marney'yi görmemişti. Jeffrey, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkabilecek tehlikeleri umursamadan sokağa fırladı, sağa sola bakınırken muhafızı görüp yanına çağırdı.

“Bu kapıdan çıkmadı. Pall Mall tarafında bir kapı daha var,” diye açıkladı adam. “Jimmy Low orada.”

Ne var ki Pall Mall'deki kapıda duran adam da Marney'yi görmemişti.

Jeff, müdürle konuşmak üzere otele döndü.

“Başka çıkış yok, beyefendi. Tabii servis kapısından çıkmadıysa.”

Jeffrey, “O baş belası kadının işi bu,” diye hırladı. “Şu Galli oda hizmetçisi. Kim o? Nerede? Onunla görüşmek istiyorum.”

Müdür, “Bu öğleden sonra vardiyası yok, efendim,” diye cevap verdi. “Yapabileceğim bir şey var mı? Belki hanımefendi biraz yürüyüş yapıp hava almak istemiştir? Londra'yı bilir mi?”

Jeff cevap vermekle oyalanmadı. Koşar adımlarla merdiveni çıkıp odaya döndü ve etrafı çabucak aradı. Kızın, yatak odasına taşındığını bildiği makyaj çantası gitmişti. Yerdeki bir şey dikkatini çekti, eğilip aldı, bir defterden yırtılmış kâğıda çiziktirilmiş birkaç satırı okudu; okurken de gözlerine bir ışık yerleşti. Buruşuk kâğıt parçasını büyük bir dikkatle katlayıp cebine koydu, sonra da oturma odasına dönüp büyük koltukta uzun bir süre oturdu. Ayaklarını önüne uzatmış, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu ve o kadar da nahoş şeyler düşünmüyordu.

Artık ışık neredeyse solmuştu. Jeffrey ayağa kalktı. “13 numaralı oda,” dedi. “13 numaralı odada bu gece birkaç sürpriz olacak!”

13

Özel uşak Parker, efendisinin akşam kıyafetini hazırladığı sırada Johnny'nin o güne dek şahit olduklarından çok daha büyük bir talihsizlik ve trajediye uğradı. Dişlerinin arasında uzun, siyah, abanoz bir ağızlıkla aylak aylak yatak odasına giren Johnny, uşağını fena hâlde tedirgin vaziyette buldu.

Parker alçak sesle, "Beyaz takımınızın yeleşinin tokası anlaşılmaz bir şekilde ortadan kaybolmuş," dedi. "Çok özür dilirim, efendim. Tek beyaz yeleşiniz buydu."

Johnny, "Takma kafana," dedi. "Hayata daha mutlu yaklaş. Şeritleri arkada bağlarsın, olur biter. İstesen beni bile söküp dikersen, Parker. İğneyi ustalıkla kullanabilir misin, yoksa tıgı mı tercih ediyorsun?"

Parker övünerek, "Dikişimi çok beğenirler, efendim," diye cevap verdi. "Mükemmel bir öneride bulundunuz. Aksi takdirde yelek oturması gerektiği gibi oturmayacak. Sizin yapınızdaki bir beyefendi için böyle bir şey çok yazık olur."

Johnny tembel tembel giyinmeye başladığı sırada, "Parker," dedi. "Hiç adam öldürdün mü?"

Parker ciddiyle, "Hayır, efendim, öldürmedim," dedi. "Gençliğimde bir keresinde kedi ezmiştim. Gençken çok iyi bisiklete binerdim."

"Ama hiç kimseyi öldürmedin? Daha da önemlisi, hiç kimseyi öldürmek istedin mi?"

Parker, sanki aceleyle cevap verirse bazı deneyimlerini unutulması mümkünmüş gibi birkaç saniye düşündükten sonra, “Hayır, efendim, istedim diyemem,” dedi.

“Güzel bir his, Parker. Bunun arka cebi var mı?” Elleriyle yokladı. “Ah, varmış.”

“Olduğu için üzgünüm,” dedi Parker. “Gerçekten çok üzgünüm. Beyefendiler sigara tabakalarını arka ceplerinde taşıma huyu ediniyorlar, ondan sonra da ceketlerinin kuyruğunun biçimi bozuluyor. Smokinin üstünlüğü de bu işte. Amerikalı bir centilmen smokine *Tuxedo* adını vermiş ama doğrusu bir gece ceketinin adının neden bir İskoç kasabasından alındığını hiç anlayamamışımdır.”

Johnny gülerek, “Tuxedo güneydedir,” dedi. “Güney de Amerika’nın kayıp Atlantis’idir. Ceketimin kuyruğunu merak etme. Sigara tabakamı arka cebimde taşımıyorum.”

Parker, “Daha hacimli bir şeyin etkisi daha da kötü olacaktır, efendim,” dedi; Johnny de tartışmayı daha fazla uzatmadı.

“Bana bir taksi çağır,” dedi.

Parker döndüğünde, efendisinin giyimini tamamladığını gördü.

“Bastonunuzu almanız uygun olur, efendim. Beyefendiler artık smokin giydiklerinde bastonlarını da yanlarında taşıyor. Gitmeden önce sizinle konuşmak istediğim bir mesele var. Son birkaç gündür beni epey endişelendiren bir mesele.”

Odadan çıkmak üzere olan Johnny döndü.

Bir an için aldanmıştı. “Ciddi bir şey mi?”

“Bunu size söylemek hiç hoşuma gitmiyor, efendim, ama konuyu çok bilgili kişilere danıştım. Fransız stili ipek şapkaların artık kullanılmadığı konusunda hepsi hemfikir. Bu tür şeylere artık genellikle tiyatro çevrelerinde rastlanıyor...”

Johnny vakurca elini kaldırdı.

“Parker, lütfen kılıksızlığımı tartışmayalım. Fransız stili bir şapkam olduğundan bile haberim yoktu.” Şapkasını çıkarıp

eleştirel gözlerle inceledi. “İnan bana, Parker, bir hafta önce giydiğimden çok daha şık bir şapka bu!”

Parker, “Elbette inanıyorum, efendim,” diye ona katıldıktan sonra kapıya döndü.

Johnny taksiden Shaftesbury Bulvarı’nda inip kulübe doğru yürüdü. Hava kararmıştı artık, Johnny Piccadilly’ye geldiği sırada da saat 21.30’u çaldı.

Highlow’un üyeleri arasında kulübe arabayla gelmemek ve hiçbir taksi sürücüsünü kulübün varlığından haberdar etmemek bir şeref meselesiydi. Belirlenmiş ve büyük bir sadakatle uyulan bir kuraldı bu; Highlow üyeleri de kurallara uyarlardı çünkü ihlal, üyelikten atılmalarını gerektirmediği takdirde genellikle kırık bir kafayla sonuçlanırdı.

Johnny tam kulübe varacağı sırada birisinin karşıdan karşıya geçtiğini gördü. Jeff Legge’yi tanımak zor değildi. Yalnız o anda adamla karşılaşmak Johnny için biraz utanç verici olacaktı; o da asansörle birlikte yukarı çıkma ihtimalinden kaçınmak için dönüp geldiği yöne doğru yürüdü.

Jeff Legge’nin acelesi vardı. Asansörün çok yavaş tırmandığını düşündü. Sonunda üçüncü katta inip bir soru sordu.

“Hayır, efendim, kimse gelmedi. Gelen olursa size gönderirim. Nerede olacaksınız? Oda ayırtmadınız, sizin odanız da dolu. Aslında onu genellikle kiralamıyoruz ama bu gece doluyuz. Bay Legge itiraz etmedi.”

“Hayır, benim de itirazım yok,” dedi Jeff. “Bırak şimdi bunu. Ziyaretçi defterini ver.”

Kırmızı kapaklı kayıt defteri bir kez daha açıldı; Jeff okuyup başını salladı.

“Güzel,” dedi. “Şimdi bir daha söyle bakayım, burada kimler var?”

“3 numarada bir grup arkadaşıyla Bay George Kurlu var. Bay Bob Albutt’la birlikte dolaştığı iki genç hanım da burada, 4 numaradalar.” Kapıcı böylece sayıp döktü, sonunda 13 numaraya geldi.

Jeff dişlerinin arasından, “13 numarayla ilgili her şeyi biliyorum,” dedi. “Neyse, sen bana bakma. Bu kadarı yeter.”

Halı kaplı koridorda hızlı adımlarla ilerleyerek hemen sağ taraftaki geçide girdi ve cilalı ahşabının üzerine altın rengi düzgün rakamlarla “13” sayısı boyanmış bir kapının önünde durdu; kapıyı açıp içeri girdi. Kırmızı örtüyle kaplı masada bir şişe şarap, iki de kadeh vardı.

Bayağı geniş bir odaydı. Bir kanep, dört sandalye, kocaman, rahat görünümlü bir de koltukla döşenmişti; duvarlardan birine de küçük bir büfe dayalıydı. İçerisi ıslıl ıslıl aydınlatılmıştı. Altı aplik ışık saçıyordu, masanın üstünde sallanan avizenin buzlu ampullerinin hepsi yanıyordu. Jeffrey kapıyı kapatmak yerine hafifçe aralık bıraktı. Amacına uygun düşmeyecek kadar aydınlıktı oda. Önce aplikleri söndürdü; sonra da masanın üzerinde asılı büyük, siperlikli lambanın ampullerini yalnızca biri yanık kalacak şekilde kararttı. Sonra sırtını kapıya verip gözlerini de boş şömineye dikerek oturdu.

Çok geçmeden bir ses duydu. Asansör uğulduyordu. Jeffrey gülümsedi. Johnny dostça bir baş selamıyla kapıcının masasının önüne geldi.

Kapıcı geniş bir gülümsemeyle, “İyi akşamlar, Yüzbaşı,” dedi. “Sizi yeniden görmek ne güzel, efendim. Dün gece geldiğinizde burada değildim. Taşrada çok kötü vakit geçirmediğinizi umarım?”

Öteki sitem dolu bir sesle, “Yurtdışındaydım, sevgili dostum, yurtdışında,” diye mırıldandı; kapıcı kıkırdadı. “Müdavimleriniz değişmemiştir herhalde?”

“Hayır, efendim.”

“Aynasızlar baskına gelince yine yangın merdiveninden mi kaçılıyor yoksa aynasızların hepsini kendi tarafınıza mı çektiniz?”

Kapıcı, “Pek sıkıntımız olmuyor, efendim,” dedi. “Bahsettiğiniz beyefendilerin bir-ikisini akşam yemeğine misafir ediyoruz genellikle. Bizi kapatacaklarını hiç sanmam.”

Johnny, “Ben de sanmam,” dedi. “Hangi aynasızlar uğruyor buraya?”

“Şey, Bay Craig geliyor. Bir keresinde şu Reeder denen adam da buradaydı. Tek başına kapıdan girdi; rezervasyon yaptırmıştı, tek başına geldi. İnanabiliyor musunuz? Geldi, yemeğini yedi, hiç kimseyle konuşmadan çekti gitti.” Anlamalı anlamalı alınla vurdu. “Bana sorarsanız üç-beş tahtası eksik onun. Aynasız bu kadar benzemeyen birini hayatımda görmemiştim.”

Johnny umursamaz bir tavırla, “Dedektif olup olmadığını bilmiyorum,” dedi. “Duyduklarıma bakılırsa, polis teşkilatıyla hiçbir ilgisi yokmuş.”

Diğeri hayal kırıklığına uğramış bir sesle, “Özel çalışıyor-muş, öyle mi?” diye sordu.

“Tam öyle değil. Neyse,” dedi Johnny gülümseyerek. “Sizi de, saygın üyelerinizi de rahatsız etmeyecek. İçeride kimse var mı?”

Kapıcı sağa sola bakınıp sesini alçalttı.

“Tanıdığınız birisi burada,” dedi imalı imalı.

Johnny güldü.

“Tanıdığım kimse olmasaydı burası pek tuhaf bir kulüp olurdu,” dedi. “Sen beni merak etme, kendime sıkışacak bir köşe bulurum.”

Jeff saatine baktı. Ona çeyrek vardı. Sonra bakışlarını ışığa çevirdi, o arada da büfenin aynasındaki yansımasına gözü takıldı. Gördüğünü beğendi.

13 numaralı oda! Üstelik Marney de karısıydı! Bu düşünceyle yüzüne kan hücum etti, şakaklarındaki kalın damarlar kabardı. Marney bedel ödeyecekti! Jeffrey babasına yardım etmişti, hangi dolap olsa yardım ederdi zaten ama planla hiçbir zaman o anda olduğu kadar özdeşleştirmemişti kendisini.

“Anasından emdiği sütü burnundan getir,” demişti Ema-

nuel. Jeffrey de öyle yapacaktı, Tanrı şahidi olsun ki yapacaktı. Johnny Gray'e gelince...

Kapı usulca açıldı, Browning tutan bir el içeri uzandı. Jeffrey gıcırtıyı duydu ama dönüp bakmadı. Sonra birden...
“Bum!”

Tabanca bir kez patladı. Jeff keskin, şiddetli, dayanılmaz bir acı hissetti ve dizlerinin üstüne kapaklandı.

İki kere kalkmaya yeltendi, sonra bir iniltiyle iki büklüm hâlde yere devrildi. Başı boş şöminenin içindeydi.

14

Özel yemek odalarının duvarlarıyla kapıları hemen hemen ses geçirmezdi, o nedenle tabanca sesini takiben ortalık birbirine girmediydi. Dışarıdaki koridorda hamal başını kaldırıp dinledi.

“Bu da neydi?” diye sordu orada bekleyen asansörcüye.

Beriki, “Bir şey duymadım,” diye kestirip attı. “Birisini kapı çarpmıştır.”

“Belki,” diyen kapıcı, ziyaretçi defterine döndü. O gecenin misafirlerinin isimlerini kayıt ediyordu. Böyle bir kulüpte bu kayıtların mutlaka tutulması gerekirdi. Öte yandan isimleri kurşunkalemle yazıyordu çünkü bazen kulüp üyeleri orada olduklarının kanıtının hemen ortadan kaldırılmasını isterlerdi.

13 numaralı odada sessizlik hâkimdi. Mavi renkli ince bir bulut tavana uçtu, kapı biraz daha aralandı ve sağ elini paltonun cebine sokmuş olan Johnny Gray içeri girdi.

İki büküm şeklin yattığı odanın öbür tarafına doğru ağır ağır ilerledi, sonra adamı sırtüstü çevirdi. Kısaca bir göz gezdirdikten sonra aceleci elleri adamın ceplerini araştırdı. Bir şey bulunca ışığa götürdü, kaşları çatılmış olarak okudu ve kâğıdı kendi cebine tıktı. Dışarı çıkıp kapıyı dikkatle arkasından kapattı ve girişe yürüdü.

Kapıcı şaşkınlıkla, “Kalmıyor musunuz, Yüzbaşı?” diye sordu.

“Hayır. Tanıdığım kimse yok içeride. Üyeler ne kadar hızlı değişiyor.”

Görev başındaki adam uygunsuz sorular sormayacak kadar eğitimliydi.

“Affedersiniz, Yüzbaşı.” Johnny’nin yanına gidip eğildi. “Yeninize kan bulaşmış.”

Mendilini çıkarıp lekeyi temizledi, sonra somurtkan ifadeli gözleri genç adamın kilerle buluştu.

“Bir sorun mu var, Yüzbaşı?”

Johnny, “Sana anlatabileceğim bir şey değil,” dedi. “İyi geceler.”

“İyi geceler, efendim,” diye cevap verdi kapıcı.

Masasında durup dikkatle asansörün cam kapılarını gözledi, aşağıdaki giriş kapısının açılırken çıkardığı tangırtıyı duydu. Ondan sonra asansör inleyerek yeniden yükseldi.

“Burada bekle ve ben dönene kadar hiçbir zile cevap verme,” dedi kapıcı.

Koridoru aceleyle geçerek yan geçide girdi ve 13 numaralı odanın önüne gelince kapıyı tıklattı. Cevap yoktu. Adam tokmağı çevirdi. Tek bir bakış, bütün bilmek istediklerini öğrenmesine yetmişti. Yavaşça kapıyı kapatıp aceleyle masasındaki telefona döndü.

Ahizeyi kaldırmadan önce ağzı açık bakan asansörcü çocuğa seslendi.

“Bütün odalara git ve bir cinayet işlendiğini duyur. Herkesi dışarı çıkar.”

Son korkmuş misafir de kalabalık asansöre sıkıştığı sırada ahize hâlâ kapıcının nemli ellerindeydi.

“Highlow Kulüp’ten arıyorum. Charing Cross Hastanesi mi? Buraya bir ambulans istiyorum. Evet. Boburn Caddesi 38 numara. Bir kaza oldu.”

Telefonu kapattı, sonra bir başka numarayı aradı.

“Highlow Kulübü. Karakol mu? Highlow Kulübü’nün kapıcısıyım, efendim. Üyelerimizden biri kendisini vurdu.”

Telefonu yerine bırakıp tekrar yukarı çıkmış olan korkmuş

suratlı asansörcüye baktı. Koridorun bir ucunda endişeli garsonlardan oluşan bir grup bekleyiyordu.

“Benny,” dedi kapıcı. “Yüzbaşı Gray bu gece buraya gelmedi. Anladın mı? Yüzbaşı-Gray-bu-gece-buraya-gelmedi.”

Ziyaretçi defteri masanın üstünde açık duruyordu. Kapıcı kalemini alıp Johnny Gray’in adının olması gereken satıra, “Toronto’dan Bay William Brown” yazdı.

15

Polis, yanlarında tesadüfen bölgede bir araştırmada bulunan Bölge Müfettişi Craig'le birlikte ambulansla aynı anda geldiğinde son misafir de kaçmayı başarmıştı. Ambulans doktoru kısa bir muayene yaptı.

“Ölmemiş ama hastaneye yetişemeden ölebilir,” dedi.

“İntihar mı?”

Doktor başını olumsuz anlamda salladı.

“İntihar edenler genellikle kendilerini sağ kürekkemiklerinin altından vurmazlar. Bunu yapmak bayağı zor olur, deneyin de görün. Eşiğin oralarda bir yerden vurulduğunu düşünüyorum.”

Üstünkörü bir pansuman yaptı, Jeffrey asansöre taşındı. Aşağıdaki geçitte bir sedye hazır bekliyordu. Adam sedyeye yatırıldı, üstüne bir battaniye örtüldü ve girişte toplanmış kalabalığın arasından taşındı.

Craig, “Cinayet ya da cinayet teşebbüsü, duruma bağlı,” dedi. “Birisi misafirleri uyarmış. Herhalde bu iş senin başının altından çıktı, Stevens? Ziyaretçi defterini göreyim.”

Müfettiş parmağını listede gezdirdi ve 13 numaralı odada durdu.

“Toronto'dan Bay William Brown. Bu kim?”

“Bilmiyorum, efendim. Telefonla bir oda ayırtmıştı, içeri girdiğini görmedim.”

Craig alayla, “Şu sizin yangın çıkışı hâlâ işliyor ha?” diye sordu. “Başka gelen oldu mu? Yaralı adam kim? Yüzü tanıdık geldi.”

“Binbaşı Floyd, efendim.”

Craig tiz bir sesle, “Kim?” diye bağırdı. “Olamaz! Binbaşı Floyd...” Floyd’du ya! Craig hatırlamıştı. O gün birlikte oturmuşlardı. Floyd, o yeni evli, mutlu adam.

“Burada ne işi varmış?” diye sordu. “Hemen dökül, Stevens, yoksa başın fena hâlde derde girecek.”

Stevens inatla, “Hepsini döküldüm zaten, efendim,” dedi. “Binbaşı Floyd’du.” Derken kapıcıya bir ilham geldi. “Kim olduğunu mu bilmek istiyorsunuz? Jeff Legge. Floyd takma adı.”

“Kim?”

Craig hayatı boyunca bir sürü şok geçirmişti ama yıllardır böylesi gelmemişti başına.

“Jeff Legge mi? İhtiyar Legge’nin oğlu mu?”

Stevens başıyla onayladı. “Bunu ikimizden başka bilen yok,” dedi. “Jeff karanlıkta çalışır, açığa çıkmaz.”

Dedektif yavaşça başını sallayarak, “Onu hiç görmedim,” diye kabul etti. “Legge’nin bir oğlu olduğunu biliyordum ama üçkâğıtçılık yaptığından haberim yoktu. Esaslı bir oğul olduğunu sanıyordum.”

Stevens, “Hem de çok esaslı bir oğuldur,” dedi.

Craig oturdu, çenesini ellerinin arasına aldı.

“Bayan Floyd’a haber verilmesi gerekecek. Yüce Tanrım! Peter Kane’in kızı! Peter, kızını Legge’nin oğluyla evlendirdiğini bilmiyor muymuş?”

Stevens, “Bilip bilmediğinden haberim yok,” dedi. “Ama ihtiyar Peter’ı tanıyorsam, kızının Emanuel Legge’nin oğlu yerine iblisle evlenmesini tercih edeceğini söyleyebilirim. Aslında ispiyonculuk yapıyor sayılırım,” dedi özür diler gibi. “Ama bilmeniz gerek. Emanuel haberi alır almaz size anlatacaktır.”

“Gel buraya,” diyen Craig adamın kolunu tutarak onu de-

dektiflerin dinlendiği geçide götürdü, özel odalardan birinin kapısını açtı. İçerideki masanın karışıklığı, akşam yemeği yi-yenlerin aceleyle kaçıştığının kanıtıydı. “Şimdi,” dedi Craig kapıyı kapatarak. “Nedir bu hikâye?”

“Hepsini bilmiyorum, Bay Craig. Tek bildiğim Peter Kane’i uzun süredir hedefe aldıkları. Sonra bir gece Peter’ı buraya getirdiler ve Jeff’in buradaki hilebazların elinde oyuncak ol-duğuna inanmasını sağladılar. Peter daha önce Jeff’i görme-mişti. Aslına bakarsanız, onun Jeff olduğunu o zaman ben de bilmiyordum. Hakkında bir sürü şey duymuştum ama pek çok insan gibi ben de onu hiç görmemiştim. Eh, Peter’ı fena hâlde kandırdılar. Adamı yanında götürdü. Jeff’in sırtında Kanada-lı subay üniforması vardı ve doğrusu iyi numara yapıyordu. Babasının oğlu işte. Kane ailesiyle böylece tanıştı ve evlerine sızdı. Düşün haberini duyduğumda, herhalde Peter biliyor-dur, diye düşündüm. Ona bir oyun oynadıkları aklıma bile gelmedi.”

Craig ağır ağır, “Peter’ın bir şeyden haberi yoktu,” dedi. “Kız nerede?”

“Bilmiyorum. Londra’da bir yerlerde.”

“Charlton’da,” diye başını salladı beriki. “Şimdi, Stevens, bana Torontolu Bay Brown’ın kim olduğunu söylemen gere-kiyor. İsim her zamanki el yazından farklı bir yazıyla yazılmış ve yazar el, fena hâlde korkuyormuş. Yani o isim deftere senin adamı bulmandan sonra kaydedilmiş.”

Stevens ses çıkarmadı.

“Odadan çıktığını gördün. Kimdi?”

Stevens, “Şu dakika ölecek olursam...” diye lafa başladı.

“Birkaç ay içinde gerçekten de ölebilirsin. Yataklık suçun-dan mahkûm olarak,” dedi Craig tehditkâr bir havayla. “Bir katili saklarsan başına gelecek olan da budur. Bay Brown kim?”

Stevens kendi kendisiyle mücadele ediyordu, bir süre son-ra çözüldü.

“Johnny bu gece buradaydı,” diye fısıldadı. “Johnny Gray.”
Craig bir ıslık çaldı.

Kapı tıklatıldı. Bir polis memuru gelmişti, talimat bekliyordu.

“Aşağıda bir kadın var. Epeyce kendisini kaybetmiş durumda. Onu tanıyorsunuz sanırım, efendim.”

Stevens, “Lila mı yoksa?” diye patladı.

“Evet. Yukarı çıkmasına izin vereyim mi?”

Craig, “Ver,” dedi. “Buraya getir.”

Lila bir dakika sonra geldi. Akıllı başından gitmiş gibiydi, ne dediği anlaşılmıyordu, saçları karmakarışık, elleri de titriyordu.

“Öldü mü?” dedi nefes nefese. “Tanrı aşkına söyleyin. Yüzünüzden anlaşıyor. Ölmüş. Ah Jeff, Jeff!”

Craig şefkatle, “Gel otur şuraya,” dedi. “Senin benim kadar hayatta. Stevens’a sor istersen. Jeff’in durumu çok iyi. Yalnızca hafifçe yaralandı, hayatım, endişelenmeye hiç gerek yok. Me-sele neymiş? Sen bir şey biliyor musun?”

Kız cevap verecek durumda değildi.

“Ölmüş,” diye inledi. “Tanrım, onu öldürdüm. Onu görüp buraya kadar takip ettim.”

“Ona bir kadeh şarap ver, Stevens.”

Kapıcı masadaki terk edilmiş bir sürü şişeden birini alıp bir kadehe beyaz şarap doldurarak kızın takırdayan dişlerine dayadı.

“Hadi, Lila, biraz aklını başına topla. Jeff ölmedi diyorum sana. Zaten sizin ilişkiniz ne ki?”

“O benim her şeyim,” diye mırıldandı kız. Her yeri zangır zangır titriyordu. “Üç yıl önce evlendik.” Birdenbire çılgınca bir tavır takınarak, “Hayır, evlenmedik,” dedi.

Craig, “Durma, bize gerçekleri anlat,” dedi. “Çok eşlilikten ona dava açacak falan değiliz.”

Kız, “Üç yıl önce evlendik,” dedi. “Bana iyi davranırdı. O kızla evlenmesi ihtiyarın fikriydi. Ben de bin sterlin kazana-

caktım bu işten. Kızı gözetlemem için beni Horsham'a yerleştirdi. Johnny'ye mektup gitmemesini sağlayacaktım. Gerçi bir şey yapmama gerek kalmadı çünkü kız ona hiç yazmadı. Evlilik fikri hoşuma gitmemiştii ama Jeff bunun yalnızca Peter'ın parasını almak için olduğuna yemin etti, ben de ona inandım. Sonra bu gece bana gerçeği söyledi. Onu ele vermeyeceğimi biliyordu. Tanrım, keşke verseydim. Keşke! Öldü, değil mi? Jeff öldü, biliyorum bunu!"

Craig sabırsız bir sesle, "Ölmedi, seni zavallı budala," dedi. "Ölseydi seni tebrik ederdim. Hayır, yaralandı."

"Onu vuran kim?"

Craig, "Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi. "Sen mi yaptın?"

"Ben mi?" Kızın yüzündeki dehşet, soruya tatmin edici bir cevaptı. "Hayır, ben yapmadım. Onun burada olduğunu da bilmiyordum, buraya geleceğini de. Onu görene kadar, otelde olduğunu sanıyordum. Ama bir yandan da içimde bu gece buraya geleceğine dair bir his vardı. Bütün akşam bekledim. Peter'ı görüp takip ettim."

"Peter mı? Peter kulübün yakınlarında mıydı?"

Kız başını salladı. "Bilmiyorum. Yolda yürüyordu işte. Highlow'a gideceğini düşündüm. Bu caddede gidebileceği başka yer yok. Onu iki defa gördüm."

Craig şüphe dolu parlak gözlerini kapıcıya çevirdi.

"Peter buraya mı geldi? Montreal'den Bay Brown'la ilgili bir kayıt yoktu defterde?" dedi alayla.

Kapıcı kesin bir sesle, "Hayır, gelmedi. Peter'ı kaç zamandır görmedim," dedi. "Doğru söylüyorum. Asansörcüye bütün bildiklerini size anlatmasını söyleyin. Peter bu gece buraya geldiyse beni darağacına götürebilirsiniz."

Craig uzun bir süre düşündü. "Peter kolay yoldan içeri girmeyi biliyor mu?"

"Yangın çıkışını mı kastediyorsunuz? Evet, o yolu bilir ama

bugünlerde üyeler asla o taraftan gelmiyor. Saklayacak bir şeyleri yok.”

Craig odadan çıkıp geçit boyunca yürüyerek 13 numaranın önünde durdu. Kapının hemen karşısında bir pencere vardı, ardına kadar da açıktı. Pencerenin dışında, yangın çıkışı sahanlığının ızgarası uzanıyordu. Craig pencereden dışarı çıkıp çıkışın sona erdiği karanlık arka avluya baktı. Sokak lambasının ışığında sağlam bir kemer gördü. Kemerde, caddeye açılan bir kapı vardı. Kapı açıktı; bu gerçek, avludaki iki üniformalı polis memuruna bakarak da anlaşılabilirdi zaten. Craig polislerin fenerinin ışığını gördü, sonra koridora, Stevens’in yanına geri döndü.

“Bu gece birisi yangın çıkışını kullanmış olabilir de, olmayabilir de,” dedi. “Gray saat kaçta geldi? Önce kim gelmişti?”

“Önce Jeff geldi, Gray’den beş dakika falan önceydi.”

“Sonra ne oldu?”

Kapıcı bir saniye duraksadıktan sonra, “Yüzbaşı Gray’le biraz havadan sudan konuştuk,” dedi. “Yan geçide girdi...”

“Jeff’in gittiği tarafa mı?”

Kapıcı başıyla onayladı.

“Bir dakika kadar sonra... Yok yok, aslında bir dakikadan kısa bir süre sonra, kapı çarpması zannettiğim bir ses duydum. Hatta bunu asansörcüye de söyledim.”

“Sonra?”

“Galiba dört-beş dakika daha geçti, ondan sonra Yüzbaşı Gray ortaya çıktı. Belki sonra tekrar uğrayacağını söyledi.”

“Yüzbaşı Gray’in giysilerinde mücadele izi var mıydı?”

“Hayır, efendim, hiçbir mücadele izi olmadığına eminim.”

Craig, “Olamazdı zaten,” diye onu onayladı. “Jeff Legge’nin karşı koyma fırsatı olmadı.”

Kız kafasını kollarına gömmüş, omuzları titreyerek kanepede yatıyordu. Ağlama sesleri dedektifin dikkatini ona yöneltmesine neden oldu.

“Kız bu geceden önce buraya gelmiş miydi?”

“Evet, gelmişti. Onu dışarı atmak zorunda kaldım. Emanuel onun içeri alınmaması talimatını vermişti.”

Craig birkaç not aldıktan sonra defterini şak diye kapatıp cebine soktu.

“Stevens, tutuklu değilsen de gözlem altındasın, o kadarını anlamışsındır herhalde. Kulübü bu geceliğine kapat, içeri başka kimseyi alma. Burada iki adam bırakacağım.”

Stevens, “Biraları kilitleyeyim bari,” diye şaka yaptı.

“Zevzekliğin lüzumu yok,” diye ters bir cevap aldı. “Kulübü kapatırsak işsiz kalacaksın. Zaten şimdi de kapatmazlarsa, bir daha asla kapatmazlar.”

Yardımcısını bir kenara çekti.

“Johnny’nin bu gece atlatması gereken zor bir sınav var,” dedi. “İki kişi gönderip onu aldır. Albert Mansions’da yaşıyor. Ben gidip durumu kıza anlatacağım, birinin de Peter’a haber vermesi gerekiyor. Yani umarım Peter durumu zaten bilmiyordur da bu haber ona sürpriz olur,” diye ekledi kasvetle.

16

Craig'i Charlton Otel'de bir sürpriz bekliyordu. Bayan Floyd gitmişti, nereye gittiğinden de kimsenin haberi yoktu. Kocasını bir süre sonra kadının peşine düşmüştü ve ikisi de geri dönmemişti. Birisi Bayan Floyd'a telefon etmiş ama adını bırakmamıştı.

Craig, "Kocasının dönmediğini biliyorum," dedi. "Hanımefendinin nerede olduğuna dair bir fikriniz yok mu?"

"Hayır."

Olumsuz cevap hiç ümit vadetmiyordu.

"Babası gelmedi mi?"

Bilgi veren kişi tereddüt etti.

"Evet, efendim, geldi. Hanımefendi kaybolduktan sonra, aslında tam da Binbaşı Floyd burada, aşağıda sorular sorduğu sırada Bayan Floyd'un babası kızının odasının olduğu katıydı. Kat garsonu onu tanımış ama ne gelişini görmüş ne de gidişini."

Horsham'daki evi arayan Craig, zaten bildiği şeylerden fazlasını elde edemedi. Peter evde değildi. Telefonu açan Barney, kızıdan hiçbir haber almamıştı, hatta her şeyin yolunda olmadığını da ilk defa duyuyordu. Craig'i bekleyen başka hayal kırıklıkları da vardı. Johnny'yi bulmaya gönderdiği dedektif, kuşun elden kaçtığı haberiyle geri dönmüştü. Uşağın verdiği bilgiye göre efendisi eve dönmüş, aceleyle üstünü değiştirmiş,

yanına küçük bir valiz alıp bilinmeyen bir yere doğru yola çıkmıştı.

O gecenin geç saatlerinde sorduklarında Jeff'in hâlâ hayatta olduğunu öğrendiler. Ne var ki adamın bilinci kapalıydı. Kurşun çıkarılmıştı ve doktorlar gelecekte umutluydu. Jeff'in babası akşamın erken saatlerinde endişeden ve hiddetten yarı delirmiş hâlde ortaya çıkmıştı. Cerrah, "Sabah da hâlâ delirmiş gibi olmazsa çok şaşırırm doğrusu," dedi. "Onu hastanede tutacağım ve sakinleşmesi için biraz bromür tuzu vereceğim."

Craig, "Zehirleyin gitsin," önerisinde bulundu.

Tecrübeli dedektif artık evine dönmek üzereyken, Peter'in evini gözlemesi için görevlendirdiği Horsham polisinden bir telefon mesajı geldi.

"Bay Kane'le kızı gece yarısını çeyrek gece iki ayrı arabayla ve birkaç dakika arayla geldiler," diye bildiriyordu rapor.

Craig doğruca eve gitmeye niyetlendiyse de düşününce bundan vazgeçti. Hızlı bir polis arabası, yolun açık, gecenin de aydınlık olması sayesinde onu bir saatten kısa sürede Horsham'a ulaştırdı. Peter'in çalışma odasının ışıkları yanıyor-
du. Araba motorlarının sesini duyunca kapıyı açmaya gelen de Peter oldu.

Craig karanlık bahçe yolunda yürürken Peter, "Kim o?" diye seslendi; dedektifin sesini duyunca da onu karşılamak için bahçe yoluna indi. "Ne oldu, Craig? Özel bir durum mu var?"

"Jeff vuruldu. Herhalde Jeff'in kim olduğunu biliyorsun."

Peter Kane hemen, "Ne yazık ki biliyorum," dedi. "Vuruldu mu? Nasıl? Nerede?"

"Bu akşam saat ona çeyrek kalayla on arasında, Highlow Kulübü'nde."

"İçeri gel. Kızıma söylemesen daha iyi. Bu gece zaten yeteri kadar şeye katlandı, daha fazlasını kaldıramaz. Jeff Legge'ye metelik kıymet verdiğimden değil. Ölse çok iyi olur. Çabucak hem de. Çünkü onu elime geçirirsem..."

Cümlesini bitirmedi, dedektif de kolunu adamınkine geçirdi.

“Bak, Peter, dinle beni. Çok ağırdan almalısın ve kesinlikle çeneni tutmalısın. Sen de şüphelisin, eski dostum. Kulübün yakınlarında görülmüşsün.”

Peter başıyla onaylayarak, “Evet, kulübün yakınlarında görüldüm,” diye tekrarladı. “Orada bekliyordum... Şey, bir maksadım vardı. Charlton’a gittim ama kızım ortadan kaybolmuştu. Herhalde sana da anlatmışlardır. Oradan da Highlow’a geçtim, o şeytan kılıklı Lila’yı gördüm... Bu arada, o da Jeff’in kadınlarından biri, değil mi?”

Beriki alçak sesle, “Doğrusunu istersen, karısı,” dedi.

Peter Kane donup kaldı.

“Karısı mı?” diye fısıldadı. “Tanrı’ya şükürler olsun! Şükürler olsun. Yaptığı her şeyi bağışlıyorum. Aslında canavarın teki tabii. Hangi kadın böyle bir şeye izin verir? Ama onu yargılayamam. Böyle dolandırıcılıkları her zaman pis iş olarak kabul ettim. Nefret verici ve mide bulandırıcı. Ama Lila, Jeff’in karısı olduğu için Tanrı’ya şükürler olsun, Craig!” Sonra, “Peki, herifi kim vurmuş?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Johnny’yi sorgulayacağım.”

Giriş salonundaydılar. Peter Kane hemen döndü. Ağzı açık kalmıştı, gözlerinde dehşet vardı.

“Johnny’yi mi sorgulayacaksın?” dedi. “Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu, Craig? Delirmişsin sen. Johnny yapmadı bu işi. Kulübün yakınlarına bile...”

“Johnny kulüpteymiş. Dahası odaya girmiş. Ya vurulma ânında ya da olaydan hemen sonra. Asansörcü çocuk bildiklerini anlattı, pek fazla bir şey değilse de Jeff ölürse Johnny’yi mahkûm ettirmeye yeter.”

“Johnny oradaymış ha!” Peter’ın sesi fısıltıdan yüksek değildi.

“Sanâ karşı dürüst olacağım, Peter. Sen yaptın sanmıştım.”

Craig, tam karşısında durmuş, meraklı gözlerle Peter'ın solgun yüzünü inceliyordu. "Senin oralarda olduğunu duyduğumda, bu adamın sahtekâr olduğunu öğrendiğini anladığımda, senin yaptığını düşündüm. Orada ne bekliyordun?"

Peter meseleyi kafasında şöyle bir tarttıktan sonra, "Bunu sana şimdi söyleyemem," dedi. "Johnny orada olsaydı onu görürdüm. Lila denen kadını gördüm, beni tanıyacağından korktum. Zaten tanıdı da galiba. Doğruca Shaftesbury Bulvarı'na, bildiğim bir bara gittim. Keşfimden ötürü kendimi çok tuhaf hissediyordum. Kanıt istiyorsan, saat ona çeyrek kala orada olduğumu kanıtlayabilirim. Of Johnny, Johnny!"

Bütün bunlar giriş holünde oluyordu. Hızlı ayak sesleri duyuldu, Marney kapıda belirdi.

"Kim geldi, Johnny mi? Ah, siz misiniz, Bay Craig? Bir şey mi oldu?" Telaş içinde yüzleri inceledi. "Johnny'ye bir şey mi oldu?"

Craig teskin eder bir sesle, "Hayır, Johnny'ye bir şey olmadı," dedi. Peter'a baktı. "Bunu bilmen gerek, Marney. Sana Marney diyebilirim, beş yaşından beri tanıyorum seni. Jeff Legge vuruldu."

Kızın bayılacağını sandı ve onu yakalamak için fırladı ama Marney çaba harcayarak kendisini toparladı.

"Jeff vuruldu mu?" dedi sarsılmış bir hâlde. "Kim vurdu?"

"Bilmiyorum. Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz. Belki bize yardımın dokunabilir. Otelden neden ayrıldın? Johnny yanında mıydı?"

Kız başını sallayarak, "Johnny'yi görmedim," dedi. "Ama her şeyi ona borçluyum. Otelde bir kadın vardı." Ürkek ürkek babasına baktı. "Galiba bir çeşit otel soyguncusu ya da ona benzer bir şeydi. Oraya, ee, hırsızlık için gelmişti. Iriyan, Galli bir kadın."

Craig, "Galli bir kadın mı?" diye atıldı. "Adı neydi?"

"Bayan Gwenda Jones. Johnny onu tanıyormuş, kendisi ya-

nıma gelene kadar bana göz kulak olsun diye kadına telefon etmiş. Bayan Jones beni otelden çıkardı, ondan sonra Duke of York merdiveninden inerek Mall'a doğru gittik. Sonra da çok tuhaf bir şey oldu... Siz geldiğiniz sırada ben de tam babama onu anlatıyordum. Bayan Jones... Dediğim gibi, çok iriyanı bir kadın..."

Craig, "Hanımefendiyi tanıyorum," dedi.

"Eh, Bayan Jones ortadan kayboldu. Yer yarıldı içine girdi demek istemiyorum," dedi Marney hafif bir gülümsemeyle. "Habersizce de çekip gitmedi. Birdenbire bana, 'Artık senden ayrılmalıyım canım. Şu adamın beni görmesini istemiyorum,' dedi. Onu bu kadar korkutanın kim olduğunu anlamak için etrafıma bakındım ama çevremizdekilerin hepsi birbirinden zarsız görünüyordu. Döndüğümde Bayan Jones merdivenden yukarı doğru koşuyordu. Ona seslenmek istemedim, kendimi çok komik duruma düşmüş hissediyordum. Sonra yanıma bir adam geldi. Hayal edebileceğiniz en hüzünlü yüze sahip, orta yaşlı bir adam. Sana bunu söylemiş miydim, babacığım?"

Babası başıyla onayladı.

"Şapkasını çıkardı. Saçları neredeyse tamamen kırlaşmıştı. Bana adımın Kane olup olmadığını sordu. Ona diğer adımları söylemedim," dedi kız titreyerek. "Sizi güvenli bir yere götürabilir miyim, Bayan Kane?" diye sordu. 'O iri kemikli kadının yanında görünmenizi uygun bulmuyorum.' Ne yapacağımı bilmiyordum, çok korkmuştum. Herhangi birisinin arkadaşlığına ve beni korumasına minnettar kalacaktım. Adam bir taksi çevirdi, ben de en ufak bir tereddüt duymadan bindim. O kadar nazik bir beyefendiydi ki, Bay Craig. Havadan ve tavuklardan başka hiçbir şeyden bahsetmedi. Galiba Lewisham'a kadar yalnızca tavuklar hakkında konuştuk."

"Lewisham'a gittiğinize emin misin?"

"Oralarda bir yerdi. Yakınlarda başka nereler var?"

Craig, "New Cross, Brockley..." diye başladı.

“İşte orası, Brockley! Brockley Yolu’ydu. Caddenin köşesindeki tabelayı gördüm. Beyefendi beni evine götürdü. Evde iyi yürekli, anaç bir kadın vardı. Adamın kâhyasıymış.”

Büyülenmiş gibi dinleyen Craig, “Ee, ne anlattı sana peki?” diye sordu.

Kız ciddi bir sesle, “tavukları,” dedi. “En iyi yumurtayı hangi tavukların verdiğini biliyor musunuz? Bilmediğinize iddia ya girerim. İngiltere’nin en iyi türü hangisi? Ya Amerika’nınki? En masrafsız tavuk türünü biliyor musunuz peki? Ben hepsini biliyorum! Adamın niyetini anlayamamıştım. Sormaya çalıştım ama konuyu her defasında yeniden kuluçka makinelerine, patentli yemlere ve kuluçkaya yatmış bir tavuğun sıradan tavuğa göre ne kadar metrekareye ihtiyacı olduğuna getirip durdu. Çok acayip, gerçekdışı bir deneyimdi. Şimdi düşünüyorum da, *Alice Harikalar Diyarı*’nda kitabına düşmüş gibiydim. Sonra saat onda benim için bir araba geldi; adam, ‘Sizi evinize gönderiyorum, küçükhانım,’ dedi.”

Craig, “Bütün bu süre boyunca onun yanında mıydın?” diye sordu.

Kız başını iki yana salladı.

“Hayır. Bir süre kâhya kadınla birlikteydim. Kadın tavuklar hakkında bile konuşmadı. Kocaman şekilsiz bir kazak örüyor, durmadan burnunu çekiyordu. Adam telefonla konuşuyordu. Bunu biliyorum çünkü monoton sesini duyabiliyordum.”

“Seni kendisi geri getirmedi mi?”

“Hayır, yalnızca beni arabaya bindirdi ve kesinlikle güvende olduğumu söyledi. Babamdan birkaç dakika önce eve vardım.”

Huzursuzlanmış ve şaşkına dönmüş olan dedektif çenesini kaşıdı.

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi. “İri kemikli kadını tanıyorum ama tavukçu beyefendi çok gizemli. Adını öğrenemedim mi?”

Marney başını salladı.

“Ev numarasını biliyor musun?”

Kız dürüstçe, “Evet,” dedi. “Ama adam benden numarayı unutmamı istedi, ben de unuttum.” Sonra sesi daha ciddi bir tona büründü. “Acaba benim... yani...”

Peter araya girdi. “O senin hiçbir şeyin değil. Rezil herif evliymiş. Hem de Lila’yla. Budalalığımıza gelmiş olacak ki, o kadının evime bir amaç uğruna yerleştirildiğini anlayamadım. Öyle bir kız dürüst olsaydı o maaşa çalışmayı kabul etmezdi. Bu arada, Barney ondan baştan beri şüpheleniyordu.”

Marney, “Johnny’yi gördünüz mü?” diye sordu Craig’e.

Craig dikkatle, “Hayır, görmedim,” diye cevap verdi. “Onu hemen aramayı düşünüyorum.”

Kız o anda her şeyi anladı ve soluğunu tuttu.

“Onu Johnny mi vurdu diyorsunuz? Böyle bir şey düşünüyor olamazsınız!”

Peter yüksek sesle, “Onu tabii ki Johnny vurmadı,” dedi. “Çok saçma bir fikir. Ama Bay Craig’in en olmayacak şeyleri bile araştırmak zorunda olduğunu sen de takdir edersin. Bu gece Johnny’ye ulaşamadın mı?”

Baba-kız bakıştılar, Peter inledi.

“Ne ahmaklık, ne ahmaklık!” dedi. “Tanrım, tam bir budala!”

“Baba, Johnny öyle bir şey yapmadı. Bay Craig, bu doğru değil. Johnny kimseyi vurmaz. Onu gören olmuş mu? Nasıl vurulmuş?”

“Sırtından.”

Marney, “O zaman kesinlikle Johnny değil,” dedi. “O kimseyi sırtından vuramaz!”

Craig hafifçe gülümseyerek, “Bana kalırsa, küçükhanım, sen artık yatıp kelebek dolu rüyalara dalsan daha iyi olacak. Tabiri caizse cehennemden çıkma bir gün geçirdin. Hadi Peter, şunu bir azarla.” Başı çevirdi, dinledi. “O da kim?”

“Barney,” dedi Peter. “Terlik giymek gibi sinir bozucu bir huyu var. Kilometrelerce öteden ayak seslerini duyabiliyor-sun. Birisine kapıyı açıyor. Belki senin adamlarından biridir. Ya da şoförünü iki tek atmaya götürüyordur. Barney şoförlere büyük bir hayranlık besler. Onun gözünde şoförler, mekanik dehanın temsilcileridir.”

Kız artık daha sakindi.

Alçak sesle, “Bugün Tanrı’ya şükredecek çok şeyim var,” dedi. “Bu korkunç fikir de gerçek olamaz. Bay Craig, mutlaka bir yanlışlık var. Johnny böyle bir suç işlemez. Başka birisi yapmıştır. Jeffrey Legge’nin iş ortaklarından biri, ondan nefret eden biri. Bir keresinde bana, ondan nefret eden çok insan olduğunu söylemişti. O kadar düşünceli ve iyi birine benzi-yordu ki, şaka yaptığını zannetmiştim. Babacığım, seni mutlu etmek için bile olsa bu işin ilerlemesine izin vererek delilik ettim.”

Peter Kane başıyla onayladı.

“Sen delilik ettiysen, ben suç işledim, sevgili çocuğum,” dedi. “Dünyada senin için yalnızca bir erkek var.”

Kapı yavaşça açıldı, Barney içeri süzüldü. “Johnny sizi gör-meye gelmiş, millet,” diyerek kapıyı ardına kadar açtı.

Johnny Gray eşikte duruyordu, sessiz bir eğlenme ifadesi taşıyan gözleri Craig’e yönelikti.

17

Marney bir saniye içinde kendini Johnny'nin kollarına attı, genç adama sımsıkı sarılıp omzuna yaslanarak kontrol edilemez hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yüzünü Johnny'nin yüzüne dayamış, ellerini boynuna koymuştu.

Craig merak ve korku dolu bakışlarla bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Johnny tuzağın içine habersizce girmiş olamazdı. Barney, kendisinin de orada olduğunu mutlaka söylemişti genç adama. Yavaş yavaş durumu kavradığı sırada Craig'i esas şaşırtan, Johnny'nin hâlâ smokin giymesi oldu. Ona doğru bir adım attı; Johnny de kızı nazikçe boynundan çözdü.

Craig, "Gömleğinin sağ koluna bakmak istiyorum, Johnny," dedi.

Gray tek kelime söylemeden kolunu uzattı, müfettiş de tertemiz keten kumaşı dikkatle inceledi. En ufak bir leke görünmüyordu.

"Ya birisi kuyruklu yalanlar söylüyor ya da sen korkunç derecede zekice davranıyorsun, Johnny," dedi. "Öbür kolunu da gösterir misin?"

İkinci teftiş de elle tutulur bir sonuç vermedi.

"Bu gece eve gidip üstünü değiştirdin mi?"

"Hayır, dairemin yakınlarına bile sokulmadım."

Craig afallamıştı.

“Ama uşanın eve geldiğini, üstünü değiştirip bir valiz alarak tekrar çıktığını söyledi.”

Johnny sakın sakın, “Parker içiyordu demek,” diye cevap verdi. “Devonshire’da geçirdiğim tatilin sorumlusu olan dedektifle akşam yemeği yemek gibi sıradışı bir tecrübe yaşamakla meşguldüm.”

Craig bir adım geriledi.

“Müfettiş Flaherty ile mi?”

Johnny başıyla onayladı. “Sevgili Müfettiş Flaherty ile. Ortak tanıdıklarımız hakkında dedikodu yaptık biraz.”

Sersemi dönmüş olan Craig, “İyi de senin eve giden kimdi o zaman?” diye sordu.

Johnny hiç istifini bozmadan, “Benzerim,” dedi. “Benzerim olması her zaman pek hoşuma gitmiştir.”

Şaşkın şaşkın bakan grubun ortasında duruyordu. Marney’nin yüreğinde delice bir umut filizlendi.

“Johnny,” dedi kız, “hapse girdiğin suç da o adam mı işledi?”

Johnny onu hayal kırıklığına uğratarak başını iki yana salladı.

“Hayır. Tutuklanıp Dartmoor’a gönderilen centilmen benim. Benzerim bu tür nahoş tecrübelerden dikkatle kaçınır. Onu suçladığımı söyleyemeyeceğim.”

“Peki uşasını kandırmış mı? Onu mu demek istiyorsun?”

Soruyu soran dedektife dönen Johnny, “Görünüşe göre öyle olmuş,” diye cevap verdi.

“Bu söylediklerini kişisel ifade olarak kabul ediyorum tabii, Johnny.”

Johnny güldü.

“Aradaki farka bayılıyorum doğrusu. Resmi görevli kimliğin, sözlerimi doğrulatmak istiyor. Tamam, bunu yapmak hiç zor değil. Beni tekrar Flaherty’nin yanına götürürsen, anlattıklarımı destekleyecektir.”

Peter'la dedektif, kıza veda ettiği sırada Johnny'yi varlıklarıyla utandırmayacak kadar görgülü insanlardı.

“Hiçbir şey anlamadım, kesinlikle bir şey anlamadım. Senin bu konuda bilgin var mıydı, Peter?”

“Johnny'nin benzeri olduğu konusunda mı? Hayır, vardı diyemem.”

“Kız için bu hikâyeyi uydurmuş olabilir. Ama şöyle de bir gerçek var ki, hâlâ smokiniyle. Oysa uşağı gri tüvit bir takım giydiğini özellikle belirtmişti. Kolunda kan lekesi yok. Öte yandan, Stevens'in Johnny'ye iftira atmayacağından da eminim. Johnny'yi çok seviyor. Tabii Johnny kızın hatırı için mal okuyor olabilir ama bunu doğrulatmak da çok kolay. Telefonunu kullanacağım, Peter,” dedi birdenbire. “Flaherty'nin numarası defterimde yazıyor.”

Gecenin en büyük sürprizi, su götürmez biçimde Flaherty'ye ait olan uykulu bir ses telefonu açtığında yaşandı.

“Ben Craig. Bu akşam kiminle yemek yedin, Flaherty?”

Cinleri tepesine çıkan İrlandalı, “Kiminle yemek yediğimi öğrenmek için mi gecenin bu saatinde arıyorsun beni?” dedi.

“Ciddi bir mesele, Flaherty. Öğrenmem şart.”

“Haydaa. Johnny ile tabii. Johnny Gray'le. Onu yemeğe davet etmiştim.”

“Senden ne zaman ayrıldı?”

“On buçuğu geçmişti herhalde, on bire geliyordu. Hayır, dur bir dakika. On biri geçmişti.”

“Peki yanından hiç ayrıldı mı? On beş dakikalığına bir yere gitti mi?”

“On beş saniyeliğine bile gitmedi. Konuştuk da konuştuk...”

Craig ahizeyi yerine bırakıp başını sallayarak telefona arkasını döndü.

“Başka bir şahit seni ipe götürürdü, Johnny. Ama Flaherty, Suç Araştırma Bürosu'nun en doğrucu, en sağlam adamıdır.”

Johnny sabah gün ışırken evine vardıkdan sonra olanlar düşünülürse, Flaherty'nin dürüstlüğüne dair bu güven biraz temelsiz görünürdü doğrusu.

"Kimse gelmedi, deēil mi?"

"Hayır efendim," dedi Parker.

"Çıkardığım gmleēi ne yaptın?"

"Manşetleri söküp yaktım, efendim. Bunu da büyük bir zevkle yaptım çünkü yuvarlak kenarlı manşetler artık biraz demode, hatta affınıza sığınarak söylememe izin verirseniz, abartılı kaçıyor."

"Gmleēin geri kalanı?"

Parker hürmet dolu bir sesle, "Gmleēin geri kalanını ben giyiyorum, efendim," dedi. "İki gömlek birden giymek insanı biraz fazla ısıtıyor ama gömlekten başka türlü nasıl kurtulabileceēimi kestiremedim, efendim. Banyonuzu hazırlayayım mı?"

Johnny başıyla onayladı.

"Merakımı mazur görürseniz, ifadenizi desteklemesi için ziyaretine gittiēiniz beyefendiyi ikna etmeyi başarabildiniz mi?"

"Flaherty'yi mi? Evet. Flaherty'nin bana borcu çok. İy geceler, Parker."

"İy geceler, efendim. İy uykular. şey, şu tabancayı cebinizden çıkarabilir miyim, efendim? Pantolonunuzun duruşunu bozuyor. Çok teşekkür ederim."

Browning'i ihtiyatlı bir tavırla baş ve işaretparmaklarıyla tutup Johnny'nin çalışma masasına bıraktı.

"Biraz geç yatmam sorun olur mu, efendim?" diye sordu. "Odama çekilmeden önce şu silahı temizlemek istiyorum da."

18

Jeff Legge, bir yamacın kıyısına kadar uzanan bir çimenliğe yerleştirilmiş uzun hasır bir şezlonga yatmıştı. Önünde Kanal'ın mavi suları ve lekesiz gökyüzünün sulardan da muhteşem mavilikleri uzanıyordu. Adam yanındaki masada duran bardağı aldı, suratını buruşturarak içti ve hırçın bir sesle birisine seslendi.

Lila koşarak geldi.

Jeff, "Bu şeyi al ve bana bir viski soda getir," dedi.

"Doktor limonatadan başka bir şey içmemeni söyledi. Ah, Jeff, doktorun sözünden çıkmamalısın," diye yalvardı kadın.

Adam, "Ayağa kalkarsam kafanı kıracağım," dedi. "Sana söyleneni yap. Müdür nerede?"

"Mektup yollamak için köye indi."

Jeff bunu biraz düşündü, sonra, "O aynasız gelirse, kimseyi kabul edemeyecek kadar hasta olduğumu söylersin," dedi.

"Kim, Craig mi?"

"Evet," diye inledi Jeff. "Pis, hilekâr hırsız. Johnny, Craig'i ayarlamamış olsaydı bu iş yüzünden kodesi boylayacaktı. Delikten uzak durmak için bin papel uçlanmadıysa ben de ne olayım!"

Lila alçak bir sandalyeyi adamın yanına çekti.

"Ben bunu Johnny'nin yaptığını sanmıyorum. İhtiyar da Peter'ın başının altından çıktığını düşünüyor. Sonrasında pen-

cere açık olarak bulundu. Peter yangın çıkışından tırmanmış olabilir. Yolu biliyor.”

Jeff ağzının içinde bir şeyler homurdandı, Lila da akıllıca davranıp kendi görüşünde ısrar etmedi.

“Marney nerede? Babasının yanına mı döndü?”

Kadın başıyla onayladı.

“Ona seninle evli olduğumu kim söyledi?”

“Bilmiyorum, Jeff.”

“Seni yalancı! Polise sen söyledin, başka kimsenin bilmesine olanak yoktu. Bu evlilik yüzünden ceza alırsam seni öldürürüm, Lila. İkinci defadır beni ispiyonluyorsun.”

“Ne söylediğimin farkında değildim. Endişeden yanı deli hâldeydim.”

Jeff acı bir sesle, “Keşke başlamışken yarın bırakmasaydın,” dedi. “Mesele kadın değil. Ona zerre kadar aldırmıyorum. Benim babalığın işi bu, o uğraşsın. Beni endişelendiren, öbür işteki düzensizlik. O iş saat gibi tıkr tıkr çalışmadığı takdirde her şey birbirine girer; o zaman da yürüttüğüm operasyonlara istediğimden fazla göz yönelir. Onunla ilgili de beni ispiyonlamadığını umuyorum?”

“Hayır, Jeff. Bir şey bilmiyorum ki.”

“Bilsen ispiyonlayacaktın yani?”

Hoşnutsuz gözlerle kadına baktı. Lila sonunda patladı.

“Dinle, Jeff. Ben sabırlı bir kadınam, yani bir yere kadar. Hasta olduğun müddetçe aksiliklerine katlanırım. Ama artık yeni bir çağda yaşıyorsun, gözünü açıp bu gerçeği görsen iyi olur. *Oliver Twist* kitabındaki Bill Sikes’la fahişe sevgilisi Nancy gibi yaşamak hiçbir zaman hoşuma gitmedi. Ben zavallının biri değilim. Daha da kabalaşırsan seni sopayla döverim, inan bana. Kadınca bir davranış olmayabilir ama akıllıca olduğu kesin. Kadın erkek eşitliğine asla inanmadıysam da şömüne demirini önce kaptığı takdirde hiçbir kadın güçsüz değildir.”

Jeffrey büyük bir akıllılık göstererek konuyu değiştirdi.

“Herhalde kulübü köşe bucak aradılar?” diye sordu.

“Aradılar ya.”

“Çatıya da baktılar mı?”

“Baktılar galiba. Stevens yeri didik didik ettiklerini söylemişti.”

Jeff homurdandı.

“Akıllılar,” dedi. “Akıllı olmak pek şahane bir şey olmalı. Şu kim?” Yamaç tarafındaki kapıdan çimenliğe girdiği anlaşılan yabancıya kaşlarını çatarak baktı.

Lila ayağa kalkıp kamburunu çıkararak yürüyen yabancıyı karşılamaya gitti. Ziyaretçi şapkası elinde durup Lila’yı bekledi, bir yandan da mahcup mahcup gülümsüyordu.

“Böyle çıkagelerek büyük kabalık ettim,” dedi. “Ne güzel bir yermiş. Yanlış hatırlamıyorsam Dellsea Papazı’nın arazisi, değil mi? Papazı tanırdım. Harika bir insandı. Herhalde evi ondan satın aldınız.”

Lila yarı eğlenmiş, yarı da rahatsız olmuştu.

“Burası Dellsea Papaz Evi,” diye kestirip attı. “Görmek istediğiniz biri mi vardı?”

“Bay Jeffrey’yi görecektim,” diye yabancı; özel bir çaba harcamadan hatırlayamayacağı bir ismi beyninin silik bir hafıza hücrelerinden söküp çıkarmak istermişçesine gökyüzüne baktı. “Bay Jeffrey Legge, adı buydu.”

“Kendisi çok hasta, kimseyi kabul edebilecek durumda değil.”

Yabancı, “Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi. Yüzünde derin bir acıma ifadesi vardı. “Gerçekten çok üzüldüm.”

Burnunun ucundaki büyük, yuvarlak gözlüğü düzeltti. Anlaşılan bunu iş olsun diye yapmıştı çünkü Lila’ya camların üstünden bakıyordu.

“Acaba beni birkaç dakikacık kabul edemez mi? Geçmiş olsun ziyaretine gelmişim.”

“Adınız nedir?” diye sordu Lila.

“Reeder. J. G. Reeder.”

Kız yüzünün solduğunu hissedip hemen arkasını döndü.

“Sorayım,” dedi.

Jeff ismi duyunca dudaklarını büzdü, alçak sesle, “Bankanın veya belki de hükümetin peşime taktığı adam bu,” dedi. “Gelsin bakalım.”

Bay Reeder çimenliğin diğer tarafına çağrılınca çabuk ve ufak adımlarla hemen gitti.

“Bu kadar kötü durumda olmanıza çok üzüldüm, Bay Legge,” dedi. “Babanız nasıllar?”

Jeffrey şaşkınlıkla, “Babamı tanıyor musunuz?” diye sordu.

Bay Reeder başıyla onayladı.

“Evet, tanışmıştık,” dedi. “Çok nüktedan, çok marifetli bir beyefendi. Gerçekten!” Son kelime özel bir vurguyla söylenmişti.

Jeff, babasının sevimliliğine yapılan övgüler karşısında sessiz kaldı.

Bay Reeder kelimelerini dikkatle seçerek, “Son zamanlarda şehirde, el altından yürütülen çok çirkin bir faaliyete ilişkin pek çok söz dolaşıyor,” dedi. “Ben inzivaya çekilmiş bir hayat sürüyorum, hayhuydan uzağım ama yine de yasadışı paraların piyasaya sürüldüğüne dair dedikodular duyuyorum. Galiba argoda kalp deniyor. Kalıp mıydı yoksa? Hayır, kalp olması lazım.”

Jeff gülsün mü telaşlansın mı karar veremeyerek ve gözlerini adamdan bir saniye bile ayırmaksızın, “Kalp,” diye onayladı.

Bay Reeder büyük bir özgüvenle, “Bu tür işlere bulaşmış kişilerin işledikleri suçun ne kadar ciddi olduğunu anlamadıklarından eminim,” dedi.

Nutkuna ara vererek çimenliği ve iki yanda uzanan bakımlı bahçeyi inceledi.

“Dünya ne kadar güzel, Bay Jeff, affedersiniz, Bay Legge de-

mek istemiştim,” dedi. “şu çiçeklerin güzelliğine bakın. İtiraf edeyim, ne zaman anieklerine baksam, boğazıma bir yumru tıkanır. Gerçi bunlar anieği değil galiba, onların mevsimi geçti çünkü. Ama ne güzel bir mavi bu! Hele şu güzel gller. Kokuları ta buraya geliyor.”

Gözlerini kapatıp burnunu havaya kaldırarak sesli sesli kokladı. Komik bir görüntüydü ama Jeff Legge glmedi.

“Bu konuda çok az bilgim var ama Dartmoor Hapishanesi’nde yalnızca birkaç saksı çiçeği var. Zaten onları da çiçeklere bakmakla görevli ayrıcalıklı biri haricindeki mahkmlar göremiyor. Bu ayrıcalıklı kişi yi genellikle mebbetliklerin arasından seçiyorlar. ieksiz bir hayat gerçekten pek kasvetli olmalı, Bay Legge.”

Jeffrey, “ieklere özel bir düşkünlüğüm yok,” dedi.

Beriki zntyle, “Ne yazık!” diye cevap verdi. “Ne kadar yazık! Üstelik bahsettiğim kuruluşta deniz manzarası yok; hani şu nl şiirde* söylendiği gibi resmedilmiş bir okyanusun üstüne resmedilmiş gemiler yok; muhteşem özgürlük duygusu yok, mesela on beş ya da yirmi yıla mahkûm edilmiş bir adamın hayatını çekilebilir kılan hiçbir şey yok.”

Jeff cevap vermedi.

Ondan sonra da, “Tavşanları sever misiniz?” diye şaşırtıcı bir soru duydu.

“Hayır, seviyorum diyemem.”

Lila dimdik oturuyordu, duymak ve anlamak için bütün duyularını harekete geçirmişti.

Bay Reeder içini çekti.

“Tavşanları çok severim. Ne zaman kafeste ya da kümeste bir tavşan görsem satın alır, en yakın koruluğa götürüp serbest bırakırım. Belki de aptalca bir iyilik bu çünkü tavşan tutsak olarak doğup büyüdüyse vahşi trdeşlerinin arasında ayakta durmasını sağlayacak niteliklerden yoksun olabilir. Ama ne

* Samuel Taylor Coleridge’in “Yaşlı Denizcinin Ezgisi” şiirinden. –n

yapayım, tavşanları serbest bırakmayı seviyorum. Başka insanlar da onları kafeslere tıkmayı seviyor.” Parmağını Jeffrey’nin yüzüne doğru salladı. “Asla kafeste bir tavşan olmayın, Bay Jeffrey. Yoksa Bay Legge miydi? Evet, Bay Legge ya.”

Jeffrey, “Ben ne tavşanım, ne tavuk, ne tilki ne de tarlakuşu,” dedi. “Beni tıkabilecekları bir kafes yapılmadı daha.”

Bay Reeder yeniden içini çekti.

“Bir başka beyefendi de yıllar önce aynı sözleri söylemişti. Hangi hapishanede asıldığını unuttum şimdi. Galiba Wandsworth’tü, evet, Wandsworth olduğuna emirim. Daha geçen gün mezarını gördüm. Mezar taşında yalnızca adının baş harfleri vardı. Ümit vaadeden bir kariyer için ne hazin bir son! Gerçi onun için daha iyi oldu belki. Hapishane hücresinde yirmi yıl geçirmektense... Öylesi çok korkunç bir kader, Bay Legge! Düzelmeye karar veren bir adam asla böyle bir kadere mahkûm olmaz. Diyelim ki bu adam İngiltere Merkez Bankası’nın banknotlarının sahtelerini basıyor. Sonra kâğıtlarını, filigranlarını yakmaya ve bütün aracılarını başından savmaya karar veriyor. Böyle yaptığı takdirde onun için fazla endişenmemize gerek yok. Onu cömertçe ve açık fikirlilikle karşılamalıyız, hele de bastığı sahte paralar konuya yabancı olanların gerçeğinden ayırt edemeyeceğı kadar mükemmelse.”

Jeffrey cüretkâr bir tavırla, “Golden’a ne oldu?” diye sordu.

“Golden benim selefimdi,” dedi Reeder. “Bazı açılardan harika bir adamdı...”

Jeffrey yine onun sözünü kesti. “Polis teşkilatında kalp para işleriyle o ilgilenirdi. Ne oldu? Öldü mü?”

Bay Reeder hüzünle, “Ülkeden ayrıldı,” dedi. “Evet. Bay Golden iklime katlanamadı. Astımdan çok çekiyordu. Yoksa siyatik miydi? İçinde ‘a’ harfi olan bir şeydi. Onunla tanışmış mıydınız? Ah. Çok değerli bir fırsatı kaçırmışsınız. Golden çok iyi bir adamdı. Belki olabileceğı ya da olması gerektiğı

kadar zeki değildi ama çok iyi bir adamdı. Benim kadar çok saha çalışması yapmazdı. İşte bu konuda yanıldığını düşünüyorum. İnsanın kendini ofise kapatıp bir gizem atmosferinin içine gömülmesi hatadır. Ben de aynı hataya meyilliyim aslında. Eh, sevgili Bay Legge, kıssadan hisse çıkaracağınıza ve bu konuyu uzun uzun düşüneceğinize eminim.”

“Kalpazan olsaydım düşünürdüm elbette ama ne yazık ki değilim,” dedi Jeffrey Legge gülümseyerek.

Öteki aceleyle, “Tabii değilsiniz,” diye cevap verdi. “Olduğunuzu iddia etmeyi aklımın ucundan bile geçirmem. Ama geniş tanıdık ve bittabi hayran çevrenize belki benim küçük hikâyemi anlatırsınız. Tavşanları, kuşları ya da başka şeyleri parmaklıklar arkasında görmek hiç hoşuma gitmiyor. Ayrıca bana sorarsanız Dartmoor, nasıl derler, çok çirkin bir bina. Bütün o seneleri Devonshire’da geçirmek de çok yazık. Baharda tabii harika bir yer; yazın çok sıcak; kışın da Torquay’de değilseniz içler acısı. Size iyi sabahlar, Bay Legge.”

Yerlere kadar eğilerek kıza selam verdi, bunu yaparken de gözlüğünü düşürdü, özür dileyerek yerden aldı ve uzaklaştı. Lila’yla Jeff, Reeder gözden kayboluncaya kadar konuşmadan arkasından baktılar.

19

Jeffrey kibirle, “Ee, ne diyorsun bu aynasıza?” diye sordu.

Lila cevap vermedi. Reeder’la yaptıkları görüşme onu korkutmuştu. Aslında dedektiflerin yanında tepeden tırnağa titremek hiç de Lila’nın yapacağı bir şey değildi.

Biraz nefesi kesilerek, “Onun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “İyi huylu bir yılanı andırıyor sanki. Bunu fark ettin mi, Jeffrey?”

“İyi huylu bir hiç,” dedi beriki dudağını bükerek. “Golden’den da beter. Bu büyük kuruluşlar bu tip heriflere aldanıyor, gerçekten akıllı aynasızlara hiç şans vermiyorlar.”

“Golden kimdi?” diye sordu Lila.

“O da yaşlı bir adamdı. Kovuldu.” Jeffrey kıkırdadı. “Onu kovduran da bendim. Sonra bando mızıka çalarak bu Bay J. G. Reeder’ı göreve getirdiler. Üç yıldır iş başında ve her zamanki kadar beceriksiz.”

“Jeff, herhangi bir tehlike yok mu?” Lila’nın sesi çok ciddi-di.

“Her zaman tehlike yok mudur? Ondan daha fazlası söz konusu değil,” diye cevap verdi Jeff. “Bana el süremezler. Merak etme. Kendimi öyle iyi sakladım ki baksalar da bulamazlar. Zaten baskı işi bittikten sonra, benim yaptığımı kanıtlamalarına da imkân yok.”

“Baskı işi bittikten sonra...” Lila ağır ağır başını salladı. “Yani Büyük Kalpazan sensin, öyle mi Jeff?” dedi.

Adam, “Başka bir şey konuşalım,” diye cevap verdi.

Emanuel kısa bir süre sonra döndüğünde Lila onu kapıda karşılayıp Reeder’ın ziyaretini anlattı ve yaşlı adamın da Jeff’le hemen hemen aynı tutumu benimsediğini görünce şaşırdı.

“Herif budalanın teki ama dürüst. Daha doğrusu beş bin sterlin dürüstlüğünden vazgeçmesine yetmedi. Ederini buldun muydu hiç kimse dürüst değildir.”

Lila, “İyi ama neden Jeff’e geldi?” diye sordu.

“Bu işin içindeki herkes Jeff’in Büyük Kalpazan olduğunu bilmiyor mu? Kaç senedir onu tongaya bastırmaya çalışmıyorlar mı? Tabii ki Jeff’e geldi, başka kime gelecekti? Son, umutsuz çabasıydı bu. Oğlum nasıl?” dedi Emanuel.

“İyi ama alınganlığı üstünde.”

Emanuel öfkeyle, “Üstünde olacak elbet!” dedi. “Bir günde iyileşmesini beklemiyordun, değil mi? Kulüp yeniden açılmış.”

“Kapanmış mıydı ki?”

“Tam kapanmış sayılmazdı ama son günlerde pek revaçta değildi diyelim,” diye cevap verdi ihtiyar Legge. Her zamanki gülümsemesiyle dişlerini sergiledi. “Dinle.” Çimenliğin köşesinde Lila’nın kolunu yakaladı. “Şu vurulma işini kafandan çıkar at, tamam mı? Bunu yapan adama gününü göstereceğim.”

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Lila.

Emanuel meseleyi ilk defa olarak sukûnetle konuşabiliyordu. O âna kadar Jeff’e yapılan saldırıdan bahsedilmesi bile öfkeden köpürerek kendisini kaybetmesine yol açmıştı.

“Biliyorum ya,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Peter Kane yaptı ama kimseye bir şey söylemene gerek yok. Ben ona gününü göstereceğim.”

“Jeff diyor ki, bunu yapan...”

Yaşlı adam, “Boş ver şimdi Jeff’in ne dediğini,” dedi sabırsızlıkla. “Sen benim dediğimi yap.”

Lila’yı çay yapsın diye eve gönderdi (Emanuel fena hâlde

ay tiryakisiydi), hazır kız ortalarda yokken oğluna söyleyecek bazı Şeyleri vardı.

“Jeff, senin mallara talep çok,” dedi. “Harvey mektup yazmış. Kuzey İngiltere’de bir adamı daha olduğunu söylüyor. Onların malı da fena değilmiş ama esas olarak seninkini istiyorlar. Kıta Avrupa’sına hemen yarım milyon gönderebilirler. Jeff, Harvey doğru söylüyor. Sen hastayken arzda azalma olursa, aynasızlar seni derdest eder.”

Jeffrey, “Bunu ben de düşündüm,” dedi. “Soranlara haftaya bir baskı olacağını söyleyebilirsin.”

Babası endişeyle, “Bunun altında kalkabilecek kadar iyileştin mi?” diye sordu.

Jeffrey başıyla onayladı ve daha dik bir pozisyona geçmeye çalıştı ama bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

“Reeder buradaydı. Lila anlattı mı?”

Emanuel başını salladı. “Reeder konusunda endişelenmiyorum. Herif Dartmoor’da tam bir c olarak kabul ediliyor ama oradakilerin tanımadıkları herkesten d patlar zaten. Hakkında türlü ēit hikâye anlatılıyor. Işın aslını görmek insanı gerçekten yüreklendiriyor doğrusu.”

İkisi birden güldü, günün geri kalanını nasıl daha çok para kazanacaklarını konuşarak geçirdiler.

Jeffrey kıza kendisini çok iyi sakladığını söylerken doğru söylemişti. Ülkenin değişik yerlerinde her biri farklı isimle açılmış on iki banka hesabı vardı ve bu hesaplardaki kasalardan birinde acil durumlar için ayrılmış yüklü bir miktar para duruyordu.

Babası, “Herhalde eninde sonunda bu işe son vermen gerekecek,” dedi. “Ama bu kr oranları sürdüğü müddetçe çalışmak çok cazip. şimdiye kadar bu kadar büyük dolandıncılık yapmamıştım, Jeff.” Oğlu, bu saygılı övgüyü pis bir sırtışla karşladı.

Yaşlı adam ellerini dizlerinin arasına kıstırmış, denize bakarak oturuyordu.

“Günün birinde sona erecek ve güzel bir son olacak ama bunun nasıl yapılabileceğini pek kestiremiyorum.”

Diğeri merakla, “Ne diyorsun sen?” diye sordu.

“Peter’ı düşünüyordum da... Saygıdeğer Bay Peter Kane. Kızının gözlerinde eski saygınlığı kalmadı belki ama hâlâ aynasızları ve o sahtekâr Johnny Gray’i evinde yemeğe davet edecek kadar saygın. Johnny kızla evlenecek, Jeff.”

Jeffrey Legge yüzünü buruşturdu.

“O kız gidip cehennem zebanisinin tekiyle evlense bile umurunda olmaz,” dedi.

“Ama senden boşanmadan evlenemiyor. Anlıyor musun, oğlum? Kanun böyle. Seni çok eşlilikle suçlamadan da boşanma davası açamıyor. Yine kanun. Mesele şu, hemen harekete geçecek mi, yoksa Johnny biraz toparlanana kadar bekleyecek mi? Bana yeteri kadar zaman tanırса, Jeff, sen kızı alacaksın, ben de Peter Kane’e gününü göstereceğim. Kanunun gözünde senin karın o.”

Sesinde öyle bir vurgu vardı ki oğlu hemen başını kaldırdı.

“Neymiş büyük planın?”

Emanuel fısıltı denebilecek bir sesle konuşarak, “Diyelim ki Büyük Kalpazan Peter’ın ta kendisi?” dedi. “Diyelim ki bütün aletlerle yakalandı. Bu ayarlanabilir. Aletleri evine koyarak demiyorum tabii, onu kimseye yutturamayız ama Peter’ı aletlerin yanına çekersek, Scotland Yard’daki en iyi dostu bile onu kurtaramaz. Ne diyorsun bu fikre?”

Öteki hemen, “Yapılabilecek bir şey değil,” dedi.

“Öyle mi?” diye hırladı Emanuel. “Sen kafana koyduktan sonra istediğini yaparsın. Yani canın istiyorsa.”

“Bunun kızı almamla ne ilgisi var peki?”

Emanuel başını ağır ağır varisine doğru çevirdi.

“Büyük Kalpazan’ı yakalarlarsa, büyük kalpazanlık makinelerini de yakalamış olurlar,” dedi yaşlı adam vurgulayarak. “Yani hepimizin voltayı alması gerekir, hem de hemen. Bir-

kaç saat avansımız olabilir; bu uçak çağında üç saat altı yüz kilometre demek. Jeff, yakalanırsak ve bu kalpazanlık işinde benim de olduğumu anlarılarsa, bir daha gün ışığını göremem. Sen de müebbet yersin. Bundan daha ağır ceza veremezler sana... Kızı da yanında götürürsen veremezler.”

Oğlu şaşırarak, “Zorla mı götürüyüm?” diye sordu. Bu, daha önce aklına gelmemiştir.

Babası başını salladı.

“Kaçmak zorunda kalırsak, başka çaren kalmıyor, oğlum. Sakın unutma, bu suç değil. Kız senin karın.” Herhangi birinin söylediklerine kulak misafiri olmasına en ufak bir ihtimal olup olmadığını anlamak için sağına soluna bakındıktan sonra, “Peter’ı, kızını ve Johnny Gray’i akşam yemeğine çağırma-ya ne dersin?” dedi. “Küçük, biz bize bir yemek.”

Oğlu kuşkuyla, “Nerede?” diye sordu.

Emanuel Legge, “13 numaralı odada,” dedi. “13 numaralı odada, oğlum! Güzel, küçük bir yemek. Ne dersin? İki fiske uyku ilacı verdik miydi...”

“Delirmişsin sen,” dedi Jeff öfkeyle. “Böyle planlar yapmanın ne faydası var? Peter gelecek, kızını da yanında getirecek mi zannediyorsun? Çıldırılmışın.”

Emanuel Legge, “Bana güven,” dedi.

20

Johnny Gray bir sabah Regent Caddesi'nde yürürken tanıdık bir yüz gördü. Adamın biri kaldırımın kenarında durmuş, ucuz ıvır zıvır satıyordu. Yüzü tuhaf biçimde tanıdıktı ama Johnny bu yüzü nereden tanıdığını hatırlayana kadar on adımdan fazla uzaklaşmıştı bile. Hemen geri döndü. Adamın da onu tanıdığı belliydi çünkü kaba saba çehresi bir gülümsemeyle çarpılmıştı.

“İyi günler, beyim,” dedi. “Bebeginize bir balon almak ister misiniz?”

Johnny güteryüzlü bir hareketle teklifi reddederek, “Adın Fenner, değil mi?” diye sordu.

“Öyle, Yüzbaşı. Beni tanıyacağınızı düşünmemiştim. İşler nasıl?”

Johnny her zamanki gibi, “Sakin,” dedi. “Neler yapıyor-sun?”

Adam muazzam genişlikteki omuzlarını silkti.

“Bunları satıyorum, biraz da orayı burayı çarpıyorum işte.”

Johnny kınayarak başını salladı. Yaşamını kazanmak için acayip bir yoldu doğrusu. İnsanların öğle yemeği yemek için ellerini yıkamak üzere ceketlerini çıkardıkları umumi tuvaletlerde, eli çabuk ve insan doğasından anlayan adamların yürütebileceği bir sürü değerli şey bulunurdu.

“Hiç kırbaç cezası aldın mı?”

Öteki kibirle homurdanarak, “Hayır,” dedi. “Yapamayacaklarını biliyordum, gardiyanın ağzını burnunu da ondan kırdım zaten. Tahliyeme çok az kalmıştı. O ihtiyar Legge karşıma çıkacak olursa, Tanrı şahidimdir ki...”

Johnny parmaklarını kaldırdı. Yanlarından bir polis memuru geçiyor, geçerken de şüphe dolu gözlerle ikisine bakıyordu. Anlaşılan Fenner’ı hiç gözü tutmamıştı ama Johnny’nin saygınlığı durumu kurtarmıştı.

Polis geçerken Fenner, “Zavallı küçük polisçik,” dedi. “Ne berbat bir hayat!”

Fenner eğlenen gözlerle Johnny’yi tepeden tırnağa süzdü.

“Voliyi vurmuşa benziyorsun, Gray,” dedi sesinde en ufak bir kıskançlık olmaksızın. “Numaran ne?”

Johnny hafifçe gülümsedi.

“Anlaman zor olabilir, Fenner. Dürüst yaşıyorum!”

Diğeri içtenlikle, “Gerçekten de benim için yeni bir kavram,” dedi. “İhtiyar Emanuel’i gördün mü hiç?” Artık sesi ba-yağı sakindi. “Çok iyi heriftir şu Emanuel. Bir de genç Emanuel var. Jeffrey yani. Ne adam ama!”

Johnny’ye bakan gözlerinde öyle bir ışıltı vardı ki son zamanlarda olanlar hakkında dile getirmeye cesaret edebildiğinden çok daha fazlasını bildiği anlaşılıyordu. Bundan sonra söyledikleri de bu görüşü destekler nitelikteydi.

Samimi bir ifadeyle, “O Legge denen insanlardan uzak durun, Yüzbaşı,” dedi. “Kimseye bir iyilikleri dokunmaz onların, hele de sizin gibi eğitilmiş birine. Legge’den alacağım var, onun hakkından geleceğim ama genç Jeffrey’yle bir hesabım yok. O senin peşine düşecektir çünkü beyefendi gibi giyiniyorsun, hâlin tavrın beyefendilere yakışır nitelikte. Kimsenin ayağına dolanmadan kalp paraları yayabilecek bir insansın.”

Johnny her zamanki esrarengiz gülümsemesiyle, “Büyük Kalpazan, ha?” diye sordu.

Diğeri kasvetle, “Büyük Kalpazan, evet,” diye cevap verdi.

“Ve inan bana, Jeff gerçekten de büyük bir kalpazan. İnsan hapishanede türlü çeşit palavra dinler ama bu defaki doğru. Jeff, bu ülkenin gelmiş geçmiş en büyük dolandırıcılığının başında. Onu eninde sonunda yakalayacaklar, birisinin gammazlamadığı bir suçlu daha anasının karnından doğmamıştır. Gazetelerde okuduklarıma bakılırsa, gammazlama işi de ucundan kıyısından başlamış. Jeff’i kim vurdu?”

Johnny başını salladı.

“Tam bir muamma,” dedi Johnny; karşısındaki adamın gözlerinin hevesle yüzünü incelediğini fark edince de yüksek sesle güldü. “Ben yapmadım, Fenner. Seni temin ederim ben yapmadım. Jeff’le arkadaşlık etme konusunda gelince...” Yüzünü buruşturdu. “Onun da pek bana göre olduğunu söyleyemeyeceğim. Para durumun nasıl?”

Adam hemen, “Boktan,” dedi. Johnny onun tepsisine birkaç banknot bıraktı. Tam dönüp uzaklaşacaktı ki adam arkasından seslendi. “Kodesten uzak dur,” dedi üstüne basa basa. “Yalnızca öğüt verdiğimi de zannetme. Dartmoor’u kastetmiyorum. Daha kötü hapishaneler de var. Bunu biliyorum çünkü çoğunu gördüm.”

Teşekkür falan etmeden tepsideki paraları toplayıp yeleginin cebine sokuşturdu.

“Keytown, İngiltere’nin en kötü hapishanesidir,” dedi. Bağışçısına değil, doğruca önüne bakarak konuşuyordu. “Gerçekten çok kötüdür. Bunu sakın aklından çıkarma, Gray. Keytown Hapishanesi İngiltere’nin en berbat deliğidir. Bir gün kendini orada bulacak olursan, kurtulmak için elinden geleni ardına koyma. Hoşça kal!”

Suçluların düşünce yapısı, Johnny’nin Dartmoor’da geçirdiği günlerde yapılan bir çalışmanın konusu olmuştu. Genç adam Regent Caddesi’ndeki yürüyüşüne devam ederken Fenner’ın sözlerine kafa yordu. Kendisinin asla tutmadığı öğütler veren bir adamdı Fenner. Eski suçluların ahlaki ko-

nularda dedikleriyle yaptıklarının birbirini tutmaması Johnny için hiç de yeni bir şey değildi. Daha hapishanenin tozunu ayaklarından süpürmeden hücrelerine geri dönmelerine yol açacak yeni kötülükler ve sahtekârlıklar planlamaya koyulacak mahkûmların ahlak konulu uyarı ve nutuklarını saatlerce dinlemişti.

Keytown Hapishanesi'nin adını daha önce duymamıştı ama Fenner'in belli bir hapishaneye özel bir kin beslemesi o kadar da şaşılacak bir şey değildi. Suçluların da zevkleri ve hoşlanmadıkları şeyler vardır; görünürde herhangi bir sebep olmaksızın Wandsworth'ten nefret eder, Pentonville'i yeğlerler (ya da bunun tam tersi); kimileri Parkhurst'e sadıktır, kimileriye Dartmoor'u evi kabul eder ve ada hapishanesine transfer edilme ihtimalini acı bir nefretle karşılarlar.

Johnny böyle düşüncelere dalmış durumdayken Craig'le çarpıştı. Kaza değildi bu çünkü dedektif dikkati başka yerde olan genç adamın önüne bilerek çıkmıştı.

“Ne planlıyorsun böyle, Johnny? Mücevher soygunu mu, yoksa yalnızca Epsom'daki yarışların favorisini değiştirmeyi mi?”

Johnny güldü.

“İkisi de değil. Keytown Hapishanesi'nin neden özellikle berbat bir yer olduğuna kafa yoruyordum. Bu arada, nerede bu hapishane?”

“Keytown mı? Hatırlamıyorum... Dur, dur, hatırladım. Hemen Oxford'un dışında. Neden sordun?”

“Birisi bana Keytown'ın İngiltere'nin en kötü hapishanesi olduğunu söyledi de.”

“Hepsi birbirinden beterdir, Johnny,” dedi Craig. “Tatilini nerede geçireceğini düşünüyorsan, hiçbirini tavsiye etmem. Keytown bayağı kötüdür,” diye kabul etti. “Küçük bir taşra hapishanesidir ama artık Hapishane Komisyonu'nun idaresi altında değil. Savaştan sonra, bir sürü küçük hapishaneyi ka-

pattıkları sırada Keytown'ı da sattılar. Artık politika, büyük hapishaneleri genişletmeye; masraf ve personel gerektiren küçük yerleri de biçmeye yönelik. Hereford Hapishanesi'yle aklımda kaldığı kadarıyla belki altı başka küçük hapishaneyi de bu şekilde kapattılar. Yani Keytown'ı kafana takma." Soğuk soğuk sırttı. "Suç çevrelerindeki tanıdıklarından biri uyardı seni herhalde?"

Johnny, "Tam üstüne bastın," dedi ve daha fazla bilgi vermeye yanaşmadı. Craig yürüyüşüne devam ederse nasıl olsa işporta oyuncak satıcısını görecekti.

Dedektif konuyu değiştirerek, "Bay Jeffrey Legge'nin sağlığı hızla düzeliyor," dedi. "Scotland Yard'da da büyük bir sevinç var. Kanuni ve bilimsel olarak sallandırmak üzere hayatta kalmasını istediğimiz birisi varsa, o da Bay Jeffrey Legge. Ne düşündüğünü biliyorum. Aleyhine hiçbir şey yok elimizde. Doğru. Jeffrey yakalayamayacağımız kadar kurnazca davrandı. Babası da bu konuda canını dişine taktı doğrusu. Asla hata yapmıyor. Kalpazanlarda ender görülen bir özellik bu. Üstünde asla kalp para taşımıyor, yaşadığı yerde bulundurmuyor. Bunu kesinlikle biliyorum çünkü onu iki defa şüpheli olarak sorguya aldık ve dışının kovuğuna kadar aradık. Kafatasını, aşil tendonunu bile kurcaladık yani. Çok mu anatomik konuştum? Kusura bakma, anatomiyle yakından ilgilenirim de. Merhaba!"

Yolun karşısına, Johnny'nin de yabancısı olmayan bir adam doğru bakıyordu. Bay Reeder pejmürde bir redingot giymiş, kafasının arkasına da buruşuk görünen ipek bir şapka kondurmuştu. Kolunun altında doğru dürüst katlanmamış bir şemsiye vardı. Johnny'nin uzaktan süet zannettiği gri pamuklu eldiven geçirilmiş elleri arkasında kavuşturulmuştu. Gözlüğü her zamanki gibi burnunun o kadar aşağılarındaydı ki düştü düşecek gibiydi.

"Bu beyefendiyi tanıyor musun?"

“Reeder denen adam, değil mi? Aynasız.”

Craig’in dudağı seğirdi.

“Evet, kesinlikle bir tür aynasız,” dedi ifadesiz bir sesle.
“Ama bizim türden değil.”

Johnny, Bay Reeder’in yavaş ve tuhaf yürüyüşünü seyrederken, “Bankalara  alışıyor, değil mi?” diye sordu.

Dedektif, “Bankanın bordrosunda,” diye cevap verdi. “Göründüğü kadar da aptal değil. Bunu gayet iyi biliyorum. D n genç Legge’yi ziyarete gitmiş. Peşine bir adam takacak kadar merakımı uyandırmıştı da, o sayede haberim oldu. Genç Legge hakkında tahmin ettiğimden çok daha fazlasını biliyor.”

Johnny dedektiften ayrıldığı sırada Bay Reeder da gözden kaybolmuştu. Ancak Picadilly Meydanı’nı geçtiği sırada yaşını başını almış beyefendinin otobüs durağında beklediğini gördü. Merakla durup onu seyretti. Sonunda otobüs geldi, Bay Reeder araca binip görüş alanından  ıktı. Otobüs uzaklaşırken Johnny gözlerini y n levhasına kaldırdı ve orada Victoria yazdığını gördü.

Yüksek sesle düşünerek, “İlginç,” dedi.

Victoria, Horsham’a giden trenlerin kalkuğı istasyondur.

21

Bay Reeder, Victoria İstasyonu'nda otobüsten indi, Horsham trenine üçüncü mevki bir gidiş dönüş bileti aldı, ondan sonra da gazete büfesine gidip *Economist* ve *Tavukçuluk Dünyası* dergilerinden birer tane seçti. Yolcuğu için böylece donanmış olarak turnikeden geçti, boş bir vagon bulup bir köşeye rahatça yerleşti. Ondan sonra da tren Horsham İstasyonu'na yanaşana kadar çilli tavukların acayip davranışlarıyla borsadaki dalgalanmalar arasında kendisini kaybetmiş göründü.

İstasyonda bir sürü taksi bekliyordu, hepsi de cüzi bir miktar karşılığında Bay Reeder'ı istediği yere götürmeye can atıyordu ama anlaşılan adam kendisine sunulan telaşlı tekliflere karşı sağırdı çünkü taksi şoförlerine, daha doğrusu adamların başlarının üstündeki bir yere doğru dünyada motorlu araç sürücüsü ya da sıska atların koşulduğu faytonları kullanan faytoncular yokmuş gibi bakıp şemsiyesini baston gibi kullanarak istasyonla Peter Kane'in evi arasındaki mesafeyi yürümeye koyuldu.

Peter çalışma odasındaydı, düşünmesine yardımcı olması için bir puro yakmıştı. Barney havadislerle içeri girdi.

“Yaşlıca bir adam seni görmek istiyor, Peter. Onu tanıımıyorum. Adının Reeder olduğunu söyledi.”

Peter'ın kaşları alnının ortasında birleşti.

“Reeder mı?” dedi tiz bir sesle. “Nasıl bir adam?”

“Yaşlı,” dedi Barney. “Aynasız olamayacak kadar sarsak görünüyor. Kilisedeki eski orgun tamiri için bağış toplarmış gibi bir hâli var.”

Peter’ın da gayet iyi bildiği gibi bu tarif hiç de adaletsiz değildi.

“Onu buraya getir, Barney, çeneni de kapalı tut. Karşına çıkıp çıkabilecek en ‘aynalı’ aynasızın da o adam olduğunu aklından çıkarma.”

Barney kulaklarına inanamayarak, “Gerçekten polis mi?” diye sordu.

Peter başıyla onaylayıp, “Marney nerede?” diye sordu hemen.

Barney keyifli keyifli, “Yukarıda, süslenme odasında,” diye cevap verdi. “Mektup yazıyor. Bir tane de Johnny’ye yazmış. ‘Sevgilim’ diye başlamış.”

Peter sert bir sesle, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

Barney hiç utanmadan, “Okudum da ondan,” dedi. “Bayağı iyi bir okuyucuyumdur. Çocukken matbaada çalışmıştım, o sayede yazıları tersten okuyabilirim.”

Peter tehdit dolu bir sesle, “Bay Reeder’ı içeri al,” dedi. “Şunu da kafana iyice sok, Barney, seni yazışmalarımdan birini tersten okurken yakalarsam, tersini düzüne çeviririm! Karşılık verme.”

Barney bu tür tehditlere karşı her zaman yaptığı gibi isyankâr homurtular eşliğinde odadan çıktı.

Bay Reeder içeri girdi. Eski püskü şapkası bir elinde, şemsiyesi de diğerindeydi. Yüzünde de derin bir mutsuzluk ifadesi vardı.

“Günaydın, Bay Kane,” dedi öteberisini bir yere bırakarak. “Yürüyüş için ne güzel bir sabah! Böyle bir günde kapalı kapılar ardında kalmak hem günah hem de yazık. Bir tercih belirtmem gerekirse gül bahçelerini her şeyden üstün tutarım, biraz da güneşçiçeği oldu mu...”

Peter, “Bahçede mi görüşelim?” diye sordu. “Eh, belki böylesi daha akıllıcadır.”

Meraklı kulağını anahtar deliğine yapıştırmış olan Barney usulca küfretti.

Çimenlikten geçip katlı taraçalara doğru yürüdükleri sırada Bay Reeder, “Dün de bir bahçedeydim,” diye mırıldandı. “Öyle de güzel bir bahçeydi ki! Çiçek tarhlarından biri mavi çiçeklerle doluydu. Mavi çiçeklerde öyle bir şey var ki boğazıma bir yumru oturmasına neden oluyor. Ormangülleriye çileden çıkmama yol açıyor. Bunun sebebini hiçbir zaman anlamadım. Bir ormangülü kümesi, içimdeki bütün kötülükleri ayaklandırabilir. Öte yandan fulyalar, hele de sümbüllerle karışık olduklarında üstümde çok teskin edici bir etki yaratıyorlar. Bahsettiğim bahçenin deniz kenarında olmak gibi bir çekiciliği de vardı üstelik. Gerçek bir cennet bahçesiydi, Bay Kane. Gerçi bu bahçede...” Küçümseyen bir ifadeyle başını sağa sola salladı. “Bu bahçede, cennet bahçelerinde görülenden daha fazla yılan vardı. Yılanların biri sandalyede oturuyordu, biri mektup göndermek için köye inmişti, resmi bir yılan da ta Londra’dan beri beni takip ederek oradaki bir çalılığın arkasına sinmişti. Onu, fena hâlde yanılan şu beyefendi göndermiş olacak. Bay Craig yani.”

“Neredeydiniz, Bay Reeder?”

“Deniz kıyısındaki bir villada. Çok güzel bir yer. Dünya üstünde bir cennet,” diye içini çekti Bay Reeder. “İnsanın tam nekahat dönemini geçirmek isteyeceği türden. Sandalyedeki beyefendi de kesinlikle nekahat dönemindeydi.”

“Demek Jeff Legge’yi gördünüz, ha? Oturun.”

O malum düğün gününde Johnny’nin oturup karanlık düşüncelere gömüldüğü mermer sırayı gösterdi.

Sıraya bakarak başını sallayan Bay Reeder, “Oturmasam daha iyi,” dedi. “Romatizmam var, siyatik de ara sıra yokluyor. Sizinle şöyle biraz yürümeyi tercih ederim, Bay Kane.” Çalılığa

baktı. “Konuşmalarına kulak misafiri olunması hoşuma gitmez. Bazen insan dinler ve gereğinden fazla şey duyar. Geçen gün bir hikâye geldi kulağıma. Pek hoş bir beyefendi bir çalılığın arkasında dururken damadının uğursuzun biri olduğunu öğrenmiş. O kadarını duymasına gerek yoktu.”

Peter kendisinden bahsedildiğini biliyordu ama hiçbir şeyi açık etmedi.

“Bay Reeder, kızıma o kadar olağanüstü bir şekilde yardım ettiğiniz için size minnettarım...”

Bay Reeder elinin bir hareketiyle onu susturdu.

“Büyüleyici bir kız. Çok tatlı bir kız,” dedi hafif bir coşkuyula. “Üstelik tavuklarla da o kadar ilgileniyor ki! İnsan tavuklara samimi bir ilgi gösteren bir kadınla sık sık karşılaşmıyor doğrusu.”

Konuştuklarını kimsenin duyamayacağı bir noktaya gelmişlerdi. Misafirinin söyleyecek önemli bir şeyi olmasa oraya gelmeyeceğinin farkında olan Peter, adamın bir sonraki hamlesini bekledi. Bay Reeder yeniden kulak misafirliği konusuna dönmüştü.

“Damadının, bu sert tanımımı mazur görün lütfen, şeytani bir namussuz olduğunu yanlışıyla öğrenen arkadaşım, yani kendisine arkadaşım diyebilirim tabii, başını derde sokabilirdi, büyük derde.” Üzüntüyle başını salladı. “Çünkü bu arkadaşımın,” diye devam etti, “ona arkadaşım diyebileceğimi umuyorum, suçlu bir geçmişi var; bütün başarıları da akıllıca bir stratejiyle elde edilmiş. Şimdi, sorarım size...” Peter’a bakmıyordu. Açık renk gözleri hüzünlü hüzünlü manzarayı inceliyordu. “Sorarım size, arkadaşımın Bay Emanuel Legge’ye belli bir saatte, belli bir odada, galiba 13 numaralı odaydı ama emin değilim, Bay John Gray’in, Emanuel Legge’nin oğlunun uzun bir süre hapse girmesine yol açacak bir bilgiyi iletmek üzere Bay J. G. Reeder’la buluşacağını iletmesi akıllıca bir strateji miydi? Emanuel Legge’nin kötü şöhretli ortaklarından

birinin el yazısını taklit edip söz konusu Bay Legge'yi Highlow Kulübü'nün yangın merdiveninden tırmanıp Bay Johnny Gray olduğunu sandığı kişiye ateş etmeye yönlendirmek akıllıca mıydı? Hem de Emanuel Legge'nin ateş ettiği kişi Johnny Gray değil de kendi öz oğluyken?"

Peter cevap vermedi.

"Arkadaşımın kızının kaldığı otele gitmesi, küçükhanımın gittiğini görünce de bir kâğıda onun saat 21.30'da 13 numaralı odada Johnny Gray'le buluşacağına dair yanlış bilgi içeren bir not çiziktirip Bay Jeffrey Legge'nin bulması için yere atması akıllıca mıydı? Evet, kabul ediyorum ki," dedi Bay Reeder cömertçe, "bu akıllıca manevralar sayesinde arkadaşım, Bay Jeffrey Legge'nin tam istediği zamanda tam istediği yerde olmasını sağladı. Jeffrey doğal olarak, karısını bulup gözünü yıldırmak üzere Highlow Kulübü'ne gitti. Siz görmüş geçirmiş bir adamsınız, Bay Kane. Arkadaşımın ne kadar ihtiyatsızlık ettiğini anlayacağınıza eminim. Jeffrey öldürülebilirdi." İçini çekti. "Değerli hayatını yitirebilirdi ve mektuplar mahkemede ortaya çıkarsa, arkadaşım cinayet suçuyla yargılanabilirdi."

Redingotunun kolunu nazikçe silkti.

"Bu olayda trajik unsurlar var," dedi. "Jeff'in sırtının kapıya dönük olması ve Emanuel'in çıkarken görülmemesi yalnızca şans eseri idi. Johnny Gray de tutuklanmaktan düpedüz yalancı şahitlik sayesinde kurtuldu."

Peter sert bir sesle, "Johnny orada değildi," dedi.

"Tam tersine, oradaydı. Onun orada olduğunu kabul edin lütfen," diye rica etti Bay Reeder. "Yoksa teorilerimin hiçbir değeri kalmıyor. Benim mesleğimdeki bir centilmen, teorilerinin çürüyüp gitmesinden nefret eder."

Peter haşın bir ifadeyle, "Hiçbir şeyi kabul edecek değilim," dedi. "Johnny o akşamı bir polis memuruyla geçirdi. Herhalde benzeri gitti kulübe."

"Belki de birden fazla benzeri vardır," diye mırıldandı Bay

Reeder. “Kimbilir. İnsan pek çok yönden evcil bir kuş türü olan *gallus gallus domesticus*’u, yani tavuğu andırıyor. Ne demişler, insan insana benzer. Mesele kılık kıyafette bitiyor.”

Gökyüzünden bir ilham bulmayı beklermişçesine yukarı baktı.

“Bay Jeffrey Legge size hiç iyi davranmadı, Bay Kane,” dedi. “Hatta bana sorarsanız size çok kötü muamele etti. Şeref ve ahlaktan yoksun bir insan olduğu ve başına gelecek her şeyi hak ettiği bariz bir şekilde ortada.”

Peter bekledi. Bay Reeder birdenbire gözlerini onun gözlerine çevirdi.

“Seyahatleriniz sırasında Bay Legge’yle ilgili pek çok şey duymuşsunuzdur mutlaka,” dedi. “Gereksiz acılara yol açmadan size hatırlatmamın mümkün olmadığı o talihsiz, hatta kallesçe olaydan beridir de daha fazlasının kulağınıza geldiğini düşünüyorum. Bay Kane, sizce de topluma bir hizmette bulunmuş olmaz mısınız...”

Peter Kane alçak sesle, “Ötersem,” dedi. “Bu konuyu hemen açıklığa kavuşturalım. Jeffrey Legge hakkında rezilin teki olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Bilseydim, baskı makinelerinin durduğu binanın anahtarı bende olsaydı, suçluluğunun kanıtını cebimde gezdirseydim...” Duraksadı.

Bay Reeder kibarca, “Bütün bunlar elinizde olsaydı?” diye sordu.

Peter üstüne basa basa, “Yine de ötmezdim,” dedi. “Çünkü böyle şeyler racona aykırıdır. İster soğukkanlılıkla ötsün ister öfkeye kapılarak, gammaz gammazdır.”

Bay Reeder yeniden derin derin göğüs geçirdi, gözlüğünü çıkarıp hohladığı camları nazik bir gayretkeşlikle temizledi ve gözlüğü yeniden burnuna oturtana kadar konuşmadı.

“Gerçekten çok şerefli davranışlar,” dedi. “Bu, ee, sadakat ve dürüstlük. İster istemez yine tavuklar geldi aklıma. Bazı tavuk türleri birbirlerine kenetlenir ve diğer türlerle hiçbir şe-

kilde kaynaşmazlar. Öte yandan kendi aralarında kavga edebilir, ölümüne dövüşebilirler. Kızınız iyidir umarım?”

Peter şefkatle, “Çok iyi,” dedi. “Çok şaşırtıcı bir durum aslında. Kötü günler geçireceğini sanmıştım... Ah, işte geliyor.” Döndü, taraçaların merdiveninden inen kıza el salladı. Kız tavuk uzmanına doğru gülümseyerek ve elini uzatarak gelirken Peter, “Bay Reeder’ı tanıyor musun?” dedi.

Kız sıcak bir tavırla, “Ne demek, tabii tanıyorum,” diye cevap verdi. “Beni tavuk çifliği kurmaya ikna edecektiniz neredeyse.”

Bay Reeder üzüntüyle, “Dünyada daha kötü işler de vardır,” dedi. “Bu tür şeylere zekice bir ilgi gösteren çok az kadın bulunur. Tavuklarla ilgilenen erkek sayısı çok daha fazladır.”

Peter ona keskin bakışlarla baktı. Reeder’ın sesinde bir şey, gözlerinde bir çakıp bir kaybolan beklenmedik bir muziplik ışıltısı vardı. Kane o anda Bay Reeder’ı anlamaya her zaman-
kinden fazla yaklaşmıştı.

İşte tam o anda Peter cüretkâr bir adım atmaya karar verdi.

“Bay Reeder bir dedektif,” dedi. “Bankalar hesabına çalışarak piyasaya bu kadar çok sahte para süren adamların izini sürüyor.”

“Dedektif ha!”

Kızın gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Bay Reeder, kendisine atfedilen unvanı aceleyle reddetti.

“Dedektif değilim ben. Yanlış anlamamanızı rica ediyorum, Bayan Kane. Yalnızca bir araştırmacı, sorgu vekiliyim, dedektif değilim. Dedektif lafı beni tam anlamıyla tiksindirir. Hayatımda hiç kimseyi tutuklamadım, öyle bir şey yapmaya yetkim de yok zaten.”

Kız, “Zaten dedektife benzemiyorsunuz, Bay Reeder,” diye gülümsedi.

Bay Reeder minnetle, “Çok teşekkür ederim,” dedi. “Dedektif zannedilmek istemem. Hayran olduğum bir meslek ama dedektiflere hiç imrenmiyorum.”

Cebinden büyük bir cüzdan çıkarıp açtı. Cüzdanda, ortasından lastik bantla tutturulmuş kalın bir para tomarı vardı. Bunu gören Peter kaşlarını kaldırdı.

“Bu kadar parayı üstünüzde taşımak büyük cesaret, Bay Reeder,” dedi.

Araştırmacı, “Hiç cesur değilimdir,” diye itiraz etti. “Aksine, her şeyden korkarım.”

Lastik bandın altından bir banknot çekip neler olduğunu merak eden ev sahibine uzattı. Peter parayı aldı.

“Beşlik,” dedi.

Bay Reeder desteden bir para daha çekti. Peter almadan önce bu ikincinin yüzlük olduğunu gördü.

“Şunu bozabilir misiniz rica etsem?”

Peter Kane kaşlarını çattı. “Ne demek bu?”

“Bu yüzlüğü bozar mısınız? Yoksa bozuğunuz mu yok? İnsanlar böyle yüklü miktarları evlerinde bulundurmuyorlar.”

Peter, “Seve seve bozarım,” dedi. Tam kendi cüzdanını çıkarıyordu ki Bay Reeder elinin bir hareketiyle onu durdurarak kısaca, “Sahte,” dedi.

Peter elindeki paraya baktı.

“Sahte mi? İmkânsız! Bu para gerçek.”

Parayı bilimsel bir edayla buruşturdu, sonra da ışığa tuttu. Filigran kusursuzdu. Banknotun üstündeki, Peter’ın çok iyi bildiği gizli işaretler yerli yerindeydi. Başparmağıyla paranın köşesini ıslattı.

Bay Reeder, “Zahmet etmeyin,” dedi. “Bütün testlerden geçer.”

“Bu para kalp mi yani? Sahte mi?”

Beriki başını salladı; Peter parayı taze bir ilgiyle yeniden inceledi. O kadar çok sahte para görmüş birisi olarak, bunun elinden geçen sahtelerin en kusursuzu olduğunu kabul etmek zorundaydı.

“Hiç tereddüt etmeden bu parayı bozardım,” dedi. “Diğer paralar da aynı mı?”

Bay Reeder yeniden başını salladı.

Marney parayı babasından alarak, “Bu para gerçekten sahte mi?” diye sordu. “Nasıl basılmış?”

Kaçamak cevabı daha duymadan anladı. İpuçlarını, Büyük Kalpazan’la ilgili sağda solda duyduğu dedikodu parçalarını bir anda birleştirdi.

Bembeyaz kesilerek, “Jeffrey Legge!” diye soludu. “Ah!”

Bay Reeder, “Evet, Bay Jeffrey Legge,” diye onayladı. “Tabii elimizde hiç kanıt yok. Artık oturabiliriz bence.”

Bahçe sırasının yanına dönmelerini öneren oydu ama çimenliği gözlerden gizleyen çalılıkları her zamanki esrarengiz tavırlarıyla iyice araştırmadan içini dökmeye yanaşmadı.

“Size pek çok şey anlatacağım, Bay Kane,” dedi. “Çünkü ilkelerinize rağmen bana yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum. Bu banknotun kâğıdını üretebilecek bir, kabartmalarını yapabilecek de iki kişi var. Baskı kolay, matbaacılıktan anlayan herhangi biri o işi halledebilir. Lacey ve Burns adlı iki adam var. İkisi de sahtecilikten hapse girdi. On yıl önce serbest kaldılar ve o zamandan beri de onları gören olmadı. Üçüncüsü kâğıt üreticisi. Wellington’daki banknot işine karışmıştı. Para kâğıdı çalma suçuyla yedi yıla mahkûm oldu. O da epey bir süre önce serbest kaldı ve aynı şekilde ortadan kayboldu.”

“Lacey ve Burns ha? İsimlerini duymuştum. Öbür adamın adı ne?”

Bay Reeder söyledi.

“Jennings mi? Onu hiç duymadım.”

“Duymadınız çünkü izi sürülmesi en güç suçlulardan biri o. Kelimenin bilindik anlamıyla suçlu değil. Ama anakarada olduğunu biliyorum çünkü kâğıt yapabilmek için en modern makinelere sahip olmak gerek. Baskı işi burada yapılıyor.”

Kız masum bir sesle, “Nerede?” diye sordu ve ilk defa olarak Bay Reeder’in gülümsediğini gördü.

“Bu adamı ele geçirmeyi çok istiyorum. Konu sizi de il-

gilendiriyor, k    khanım,       onu yarın yakalayabilirim.   ok e  lilik su  uyla.” Marney kızardı. “Bunu yapmayacağım. B  y  k Kalpazan Jeff’i istiyorum, iki e  li Jeff’i değil. Ah, hem de nasıl istiyorum!”

  imenlikten g  r  lt  l   bir   ks  r  k duyuldu, Barney merdivenin tepesinde belirdi.

“Emanuel Legge’yle g  r    mek isteyen var mı?”

     birbirlerine baktılar.

Bay Reeder kararlı bir sesle, “Ben istemiyorum,” diyerek kıza ba  ıyla i  aret etti. “Siz de istemiyorsunuz. Korkarım geriye yalnızca siz kaldınız, Bay Kane.”

22

Peter oturma odasına girip Emanuel'i duvardaki resimleri uzman edasıyla inceler bulunca hiç istifini bozmadı. Emanuel döndü ve nefret ettiği adama neşeyle gülümsedi.

Peter tehlikeli bir sukûnetle, "Buraya bir daha geleceğini hiç sanmazdım, Legge," dedi. "

Emanuel şaşırmış gibiydi. "Gerçekten mi? Eh, neden olmasın? Her şeyi düzeltmek istiyorum. Çok uzlaşmacıyımdır bilirsin. Beni şaşırttın, Peter."

Diğeri, "Sen hiçbir şeyi düzeltemezsin," dedi. "Bu gerçeği ne kadar çabuk ve ne kadar iyi kavrarsan, herkes için o kadar iyi olacak.

Emanuel arsız arsız, "Bilseydim," diye sürdürdü sözlerini, "Jeffrey'in takıldığı kızın senin kızın olduğunu bilseydim, işe hemen bir son verirdim, Peter. Çocuk gayet dürüst yetiştirildi, seni de tanımıyor. Peter Kane'i tanımayan dürüst insanların ne kadar çok olduğunu bilsen şaşarsın. Tabii sahtekârlığa bulaşmış olsaydı seni ânında tanırdı. Oğlumun babasına kazık atmış bir adamın kızıyla evlenmek isteyebileceğini aklın alıyor mu? Olacak iş mi, Peter? Neyse, olan oldu artık. Kızın oğlum, oğlum da kızımı seviyor..."

"Şakaların bitince gidebilirsin," dedi Peter. "Öğle yemeğinden önce gülme âdetim yoktur."

“Öyle mi, Peter? Ya yemekten sonra? Anlaşılan çok uygunsuz bir zamanda gelmişim. Dinle, Peter. Biraz iş konuşalım.”

“Seninle herhangi bir işim olmaz.” Peter kapıyı açtı.

Emanuel durduğu yerden bir santim bile kıpırdamadan, “Acelecilik öteden beri en kötü yönlerinden biri olmuştur, Peter,” dedi. “Asla itidalini kaybetme. Ben bir defasında kaybettim, bir aynasızı vurdum ve on beş yıl içeride yattım. On beş yıl. Sen burada lüks içinde yaşar, civardaki soyluları misafir eder ve dürüstlük taslayarak hepsini kandırırken, ben on beş yılımı hapiste geçirdim. Senden bir iyilik isteyeceğim, Peter.”

“Ne demek, ne demek, istemene bile gerek yok,” dedi Peter alayla.

“Seni ve Johnny’yi, Jeffrey ve benimle küçük bir akşam yemeği yemek ve bu işi düzeltmek üzere davet edeceğim. Kızını boşanma mahkemelerinde sürüklemeyeceksin herhalde? Jeffrey evli olsun olmasın, kızın ondan boşanmak zorunda. Zaten aslına bakarsan, evli de değil. Lila denen o kadının Jeff’le evlendiğine dair okuduğu masala inanacak kadar budala olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bu kızların hepsi aynı şeyi söyler. Boş gurur, azizim, insani bir zayıflıktır.”

“Belki evlilik belgesini imzalayan papazla nikâh şahitliği yapanların boş gururudur söz konusu olan,” dedi Peter. “Oğlun o kızla Greenwich Evlendirme Dairesi’nde evlenmiş. Belgenin bir kopyası bende, istersen bakabilirsin.”

Emanuel’in yüzündeki gülümseme yine de solmadı.

Hayranlık dolu bir sesle, “Ne kadar da akıllısın,” dedi. “Dolandırcıların en zekisisin gerçekten, üstüne yok. Peter, Jeffrey evli olsun olmasın, kızın, ee, nasıl derler, hah, evliliği iptal ettirmek için mahkemeye gitmek zorunda. İptal ettirmezse yeniden evlenemez. Oğlumu iki eşlilikten şikâyet etmediğin sürece de evliliği asla iptal etmezler. Onu da sen yapmazsın,

Peter, çünkü ne kadar budala olduğunun duyulmasını istemezsin. Lafımı dinle, gel de konuşalım. Johnny'yi de getir..."

"Neden getireyim? Başımın çaresine bakabilirim."

"Johnny bu işin taraflarından biri," dedi Emanuel. "Marney'yle ilgili her şeyde o da taraf, ha?" Kıkırdadı. Peter Kane soğukkanlılığını muhafaza etmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Seninle Marney hakkında konuşmayacağım. Kalpazanla ve seninle buluşmayı kabul ediyorum. Johnny'nin de gelmeye itiraz edeceğini zannetmem. Gerçi kanunun halledemediği neyi halledeceksin, onu da anlamış değilim ya, neyse."

Beriki, "Başka türlü elde edemeyeceğin kanıtlar verebilirim sana," dedi. "İşin aslı, Peter, zavallı oğulcuğum hata yaptığını fark etti. Saygın bir beyefendinin kızı olduğunu sandığı bir kızla evlendi. Sahtekâr bir aileye damat olduğunu söylediğimde yıkıldı! Onu daha önceden bilgilendirmiş olmam gerektiğini söylüyor."

Peter Kane, "Nasıl bir acayıpliğin peşinde olduğunu bilmiyorum ama senden kaçmayacağım," dedi. "Oğlunla ve seninle buluşmamı istiyorsun. Nerede?"

Emanuel, "Highlow'a ne dersin?" diye önerdi. "13 numaralı oda nasıl? Hani neredeyse üzücü bir kazanın gerçekleşeceği yer?"

Peter serinkanlılıkla, "Oğlunu vurduğun yer mi?" diye sordu; o zaman Emanuel bir saniye de olsa kendine hâkimiyetini yitirdi. Yüzü önce koyu bir kırmızıya büründü, sonra da sarı kesildi.

"Oğlumu vurduğum mu? Peter, yaşlandıkça aptallaşıyorsun. Yine hayal görmeye başladın. Oğlumu vurduğum yermiş!"

"Bu yemek dediğin budalalığa katılacağım."

"Ya Marney?" diye önerdi diğeri.

Peter sakın bir sesle, "Marney, Highlow'un kapısından içeri adımını bile atmayacak," dedi. "Böyle bir şeye izin vereceği-

mi düşünüyorsan delisin demektir. Johnny adına konuşamam ama ben geleceğim.”

Yaşlı adam, “Perşembe günü nasıl?” diye teklif etti.

Peter sabırsızca, “Bana her gün uyar,” dedi. “Ne zaman gelelim?”

“Sekiz buçukta. Hafif bir şeyler yer, konuşuruz. Her şeye neşe katması için birkaç lokma yemek iyi olur, değil mi Peter? Southern Bank’i uçurmadan birkaç gün önceki akşam yemeğimizi hatırlıyor musun? Yirmi sene geçmiştir üstünden. O vurgunu eşit paylaştırmıştın, değil mi? Öyle yaptığına eminim, paramı almıştım! Bir milyon dolar kaldırıp yüz yirmi bin sterlin olduğunu iddia etmenden farklıydı, değil mi Peter?”

Peter kapının yanındaydı. Başının bir hareketi, iğneleme zamanının sona erdiğini Emanuel Legge’nin anlamasına yetti.

“Uzlaşmak istiyorum.” Tavırlarındaki içtenlik Peter’ı aldatmadı. “Anlayacağın yaşılanıyorum, Peter. Yurtdışında yaşamak, oğlumu da yanımda götürmek istiyorum. Ona bir şans vermek istiyorum, onun kadar yakışıklı bir genç adam bir şans hak ediyor. Sana doğru söylüyorum, Jeffrey bekâr bir adam.”

Peter gülümsedi.

“İstedigin kadar gül! Lila’yla evlenmiş, bunun kaydı elinde ama boşanma listelerine de bir göz attın mı acaba? Ya, gülümsemen böyle silinir işte. Evlendikten bir yıl sonra boşandılar. Daha sonra Lila kaçtığı adamdan bıkip Jeff’e geri döndü. Madem o kadar araştırmacısın, git bunu da araştır bakalım. İhtiyar Reeder’a sor...”

“Kendin sorsana. Reeder bahçede.”

Peter kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunu söylediğine pişman oldu. Emanuel bir süre konuşmadı.

“Demek Reeder burada, bahçede, öyle mi? Birisinin ötmesini dinlemek için gelmiştir. Sen ötemezsin çünkü elinde gammazlayacak bir şey yok. Ne istiyormuş?”

“Neden ona sormuyorsun?”

Emanuel, “Herifin  mr  milletin bahçesinde gezinmekle geçiyor,” diye homurdandı. Bilmeyen biri duysa, Emanuel’in Bay Reeder’a beslediği kinin tek sebebinin Reeder’ın bahçivanlık tutkusu olduğunu zannederdi. “D n benim bah emdeydi. Herhalde sana söylemiştir? Zavallı Jeff’i ölesiye endişelendirmiş. Ah, unuttum. Sen aynasızlarla daima iyi ge inirsin, değil mi? Eski dostun Craig nasıl? şahsen ben polislere katlanamıyorum ama ne de olsa ben bir suçluyum. Perşembe uygun mu, Peter? Altı günün var.”

“Perşembe uygun,” dedi Peter. “Umarım sana da uygun olur.”

Tekrar  imenli e çıktığında Reeder’la kız merdivenden tırmanıyordu. Peter lafı dolandırmadan olup bitenleri onlara anlattı.

Bay Reeder başını üzüntüyle sallayarak, “Emanuel’in gereğince dürüst bir adam olmadığına dair endişelerim var,” dedi. “Boşanma yok. Mesele merakımı uyandırdı ından, boşanma mahkemesi kayıtlarını inceledim.” Düşünceli düşünceli çene-sini ovuşturdu. “Bana sorarsanız, neydi adı, Highlow’daki akşam yeme iniz hayli ilginç geçecek,” dedi. “Beni davet etmedi mi? Gerçekten mi?” Peter onun gözlerinde yine o muziplik ışıltısını gördü.

23

Bay Emanuel Legge'nin Londra'da yapacak çok işi vardı. Kulübün kapanışı ne yazık ki Highlow'un hizmetlerini etkilemişti çünkü gayet doğal olarak üyelerin ve misafirlerin çoğu, her an meraklı polislerin ziyaretine maruz kalabilecekleri için kulüpte bulunmaktan imtina ediyorlardı. Kapıcı Stevens görevinin başına geçmişti ama Emanuel'in görüşüne göre adamın kulübü idare etme biçiminden ciddi biçimde şüphelenilmesi gerekiyordu. Kapıcı diğer yönlerden güvenilir bir adamdı, hizmetleri kolay kolay yabana atılamazdı. Emanuel adamı haşlamaya gittiğinde kapıcı, personel değiştirilmediği takdirde emekliye ayrılmayı düşündüğünü söyleyerek yaşlı adamı şaşırtmış ve yelkenleri suya indirmesini sağlamıştı. İstedikini de elde etmişti, "personel" derken kastettiği asansörcü çocuk Benny değiştirilmişti.

Stevens, "Benny beni ispiyonladı," diye kestirip atmıştı. "Etrafımda gammaz istemem."

Emanuel hiç hoş olmayan bir sırıtışla dişlerini sergileyerek, "Bana öttü, dostum," demişti. "Johnny Gray'i korumaya çalıştığını söyledi."

Kapıcı amansızca, "N'olmuş?" diye sormuştu. "Johnny kulübün üyelerinden biri, değil mi? Hangi üyelerin ele verilmesini, hangilerinin saklanmasını istedikini ben nereden bileyim? Tabii ki Yüzbaşı Gray'e yardım ettim. Ya da etmeye çalıştım. İşim bu."

Söyledikleri çok mantıklıydı. Asansörcü çocuk Benny'nin yerine başkası alındı.

Asansörden inen Emanuel, koridorda çamurlu ayak izleri gördü. İzler henüz ıslaktı.

“Kim geldi?” diye sordu.

“Kimse.”

Legge ayak izlerini gösterdi.

“Biraz önce biri buradaymış.”

Stevens hiç duraksamadan, “Ha, benim ayak izlerim,” dedi. “Monty Ford’a taksi bulmak için dışarı çıkmıştım da.”

Emanuel, “Paspas yok mu burada?” diye çıkıştı.

Stevens cevap vermedi.

Emanuel'in çok işi vardı. Mesela Berkeley Meydanı'ndaki içinin boşaltılması gereken ev meselesi onu bekliyordu. Emanuel artık faal olarak çalışmasa da zamanında bir sürü yasadışı finansman işi yapmıştı; ev de o işlerden kazandığı parayla tutulmuştu. Bir yıllığına eşyalı olarak kiralanmıştı; Emanuel'in ortaklarının niyeti seçkin bir kumarhane işletmektir. Ne yazık ki, çok değerli bir resim ve eski mücevher koleksiyonuna sahip olan ev sahibi, Legge'nin kukla aracısı olan yeni kiracısının karakterini keşfetmiş ve sözleşmeyi derhal feshetmişti. Bu girişim Emanuel'e yaklaşık bin papele patlamıştı; adam da para kaybetmekten nefret ederdi. Evdeki eşyalar kaybını telafi edebilirdi.

Emanuel kulüpten gece geç saatlerde ayrıldı. Geceyi şehirde geçirecekti; ertesi sabah erken bir trenle nekahatteki oğlunun yanına gitmeye niyetleniyordu. Daha önce şiddetli bir yağmur yağmıştı; Emanuel kulüpten çıktığında cadde boştu. Adam yağmurluğunun yakasını boğazına çekti.

Daha iki adım atmıştı ki eşiklerden birinin gölgesinden çıkan bir adam yolunu kesti. Emanuel elini cebine attı çünkü karşısındaki alışılmadık bir tür suçluydu. İngiltere'de silahlı soygunculara pek rastlanmazdı aslında.

“Tabancanı işe karıştırma, Legge,” dedi tuhaf biçimde tanıdık bir ses.

Legge daha iyi görmeye çalıştı ama gölgelerin içinde yabancıнын yüzünü seçemiyordu.

“Kimsin sen?”

“Eski bir dostun,” diye bir cevap geldi karşıdan. “Bütün arkadaşlarını unuttun mu yoksa? Hadi canım! Yakında sokakta gardiyanların yanından geçerken şapkanı çıkarmayı da unuttursun sen!”

Emanuel o zaman anladı.

“Ah... Fenner mıydı adın? Sensin, değil mi?”

“Benim,” diye kabullendi adam. “Başka kim olacaktı? Seni bekliyordum, Bay Emanuel Legge. Cezaya gönderdiğin bir ahbabını hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. On beş kırbaç yedim. Sen hiç kırbaç yemedin, değil mi Legge? Sandığın kadar hoş bir şey değil. Beni hücreme geri götürüp sırtıma pamuklu bezler koydular, ondan sonra bir hafta yüzüstü yatmak zorunda kaldım. Tabii uykularım zehir oldu ama bu sayede bol bol düşünme fırsatı yakaladım. Düşündüğüm neydi, biliyor musun, Emanuel? Bunları çekmeme neden olan adamdan kırbaç başı bin papel istesem hiç de çok sayılmayacağını düşünüyordum.”

Legge'nin dudağı istihzayla büküldü.

“Ah, şantaj mı yapacaksın? Fiyatın da on beş bin papel, öyle mi?”

“On beş bin çok işime yarar, Legge. Yurtdışına gidebilir, orada güzel bir hayat sürebilirim. Kimbilir kırılık bir yerde evim olur belki.”

Emanuel, “Dartmoor'un suyu mu çıktı?” diye hırladı. “Benden metelik alamazsın; ne on beş bin papel ne de on beş peni çalışır. On beş bin kum zerresi bile vermem. Şimdi, yolumdan çekil!”

İleri atıldı; Fenner yana çekildi. Yaşlı adamın elindekini görmüştü.

Legge adamın yanından geçerken dönüp yüzüne baktı. Yan yan yürüyordu, herhangi bir saldırı girişimini karşılamak için tetikteydi.

Mahkûm, “Silahın pek güzelmış, Legge,” dedi. “Belki önümüzdeki günlerden birinde yeniden karşılaşırız. Belki o zaman silah çekecek durumda olmazsın.”

Aklına birdenbire bir şey gelen Emanuel Legge yavaş yavaş adama doğru yürüyüp yumuşak, hatta gönül alıcı bir sesle konuştu.

“Neden mesele çıkarıyorsun, Fenner? Seni ele veren ben değildim. O gardiyayı benzettiğini belki altı kişi görmüş.”

“Ama altı kişiden hiçbirisi ortaya çıkmadı, değil mi?” dedi Fenner gazapla. “Oradaki tek mahkûm sendin, görünürlerde tek bir gardiyan yoktu.”

Emanuel kısa bir sessizlikten sonra, “Bütün bunlar çok uzun süre önceydi,” dedi. “Şu anda bunun için sorun çıkarmayacaksın, değil mi? On beş bin sterlin söz konusu bile olmaz. Benden o kadar istemen komik. Ama iki yüz sterlin işine yararsa, sana gönderirim.”

“Şimdi ver,” dedi Fenner.

“Şimdi veremem çünkü üstümde yok,” diye cevap verdi Emanuel. “Seni nerede bulabileceğimi söyle, sabah birisiyle gönderirim.”

Fenner tereddüt etti. İki yüz papel koparabildiğine bile şaşırmıştı.

“Rowton Pansiyonu’nda kalıyorum. Pimlico’da, Wimborne Caddesi’nde.”

“Gerçek adınla mı?”

“Fenner adıyla,” diye kaçamak bir cevap verdi öteki. “Bu kadarını bilmen kâfi.”

Emanuel adresi ezberledi.

“Saat onda elinde olur,” dedi. “Benimle kavga ettiğin için tam bir salaksın. Seni değil on beş, yirmi bin papel kazanabileceğin bir işe dahil edebilirim.”

“Ne işi?” diye sorarken soyguncunun sesinde öfkeden eser kalmamıştı.

Emanuel hemen, “Berkeley Caddesi’nde bir ev var,” deyip numarayı verdi.

O baş belası evi hatırladığı iyi olmuştu. Üstelik o sırada evde bir bekçiden başka kimse olmadığını da biliyordu.

“Burada bekle,” deyip kulübe geri dönerek üçüncü kattaki küçük ofisine çıktı.

Masasındaki bir çekmeceyi açıp küçük bir anahtar destesi çıkardı. Dairenin anahtarları elinde olduğu sırada yaptırdığı yedeklerdi bunlar. Caddeye indiğinde Fenner bıraktığı yerde bekliyordu.

“İşte anahtarlar. Ev boş. Bizimkilerden biri anahtarları ayarladı ama son dakikada gözü yemedi. Bir kasada yaklaşık sekiz bin sterlin değerinde mücevher var. Gözden kaçırman mümkün değil. Büyük oturma odasındaki vitrinlere de bir bak. Bir servet değerinde tabak bulacaksın.”

Adam anahtarları şingirdattı.

“Sen neden yapmadın bu işi, Emanuel?”

“Çünkü benim uzmanlık alanım bu değil,” diye cevap verdi ihtiyar. “Hem artık dürüstüm. Ama payımı isterim, Fenner. Bu işi sana karşılıksız verdiğim fikrine kapılma. İş yapmak için iki gece süren var, ondan sonra avucunu yalarsın çünkü ev sahipleri geri dönecek.”

Fenner hâlâ kuşkuluydu. “İyi de bana niye veriyorsun?”

Emanuel’in cevabı inandırıcı sayılırdı. “Çünkü verebileceğim başka kimse yok.” Adam dürüstçe devam etti sözlerine. “Hem belki mücevherler orada değildir artık. Başka yere götürülmüş olabilirler. Ama bol bol tabak var. Doğru dürüst birini bulabilseydim işi sana vermezdim. Payımı vereceğinden kuşkuluyum.”

Diğeri kabaca, “Payını alacaksın,” dedi. “Nasıl bir gammaz olduğunu bile bile bu işe girdiğim için budalanın tekiyim ama riski göze alacağım. Bana numara çekmeye kalkışırsan seni öldürürüm, Emanuel. Ciddiyim.”

Emanuel soğukkanlılıkla, “Herkesin beni öldürmekten bahsetmesinden bıktım,” dedi. “Yapmak istemiyorsan yapma. Sabah iki yüzlük gönderirim, bir daha da senin için kılımı bile kıpırdatmam. Ver şu anahtarları.”

Adam, “Düşüneceğim,” deyip başka tek kelime etmeden uzaklaştı.

Saat bir olmuştu. Emanuel kulübe döndü, ikinci kata kendi başına çıktı. Asansörcü gitmişti.

“Kimse kalmadı mı, Stevens?”

Kapıcı esnemesini bastırarak başını salladı.

“Sekiz numarada bir hanımefendiyle bir beyefendi var,” dedi oda numarasını vurgulayarak. “Akşam dokuzdan beri kavga ediyorlar. Şimdiye kadar bitirirler sanmıştım.”

Emanuel, “Beni santrale bağla,” dedi. Kapıcının masasının arkasında küçük bir kontrol panosu vardı. Stevens iki fişi yerlerine taktı, yuvarlak plaka Emanuel’in bağlandığını gösterdi hemen.

Bay Legge’nin Suç Araştırma Bürosu’nun düşük rütbeli çalışanları arasında pek çok dostu vardı. Ucuz tanıdıklar değildi bunlar ama gerektiğinde inanılmaz derecede faydalı olabiliyorlardı. O gece bazı açılardan Emanuel’in şansı yaver gitmişti. Mesela komiser muavini Shilto’yu yerinde buldu. Tiyatrolardan birinde bir mücevher hırsızlığı olmuştu, muavin o işle uğraşıyordu.

Legge alçak sesle, “Sen misin, Shilto?” diye sordu. “Ben Manileg.” Böyle hassas görüşmeler söz konusu olduğunda takma isim yerine de geçen telgraf adresini verdi.

Memur, “Evet, Bay Manileg?” dedi. Telaşlanmıştı çünkü gerçekten olağanüstü bir şey olmadığı takdirde Emanuel’in emniyete telefon etmeyeceğini bilirdi.

“Bir baskın yapmak ister misin? Gerçek bir baskın?” Legge’nin sesi fısıltıdan biraz yüksekti. “Fenner adında bir adam var...”

“Şu eski mahkûm mu?” diye sordu Shilto. “Evet, bugün gördüm onu. Ne yapıyor?”

“Berkeley Meydanı 973 numaradan biraz gümüş yürütüyor. Ön kapıya gidin, muhtemelen onu içeri girerken göreceksiniz. Dikkatli olun, silahlı. Acele ederseniz oraya ondan önce varabilirsiniz. İyi geceler.”

Telefonu kapatıp gülümsedi. Sıradan suçluların basitliği Emanuel Legge’yi daima gülümsetirdi.

24

Johnny, Peter'ın Legge'nin davetinden bahsettiği mektubunu ilk postayla aldı. İpek sabahlığına sıkıca sarınmış olarak büyük koltuğuna yerleşti, çenesini yumruklarına dayadı. Onu o hâlde gören sağduyulu Parker, efendisinin düşüncelerini kesintiye uğratmamaya dikkat etti. Sonunda mektubu tekrar okuyan Johnny kâğıdı yırtıp parçalayarak çöp kutusuna attı.

Sorunlarının çoğunu meseller şeklinde ya da doğrudan anlatarak soğukkanlı uşağının fikrine sunmak gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı.

“Parker, aslan ininde yemeğe davet edilseydin ne giyerdin?”

Parker dudağını ısırıp düşüncelere dalarak baktı Johnny'ye.

“Bu büyük ölçüde ortamda hanımefendiler de olup olmayacağına bağlı olurdu, efendim,” dedi. “Böyle olağanüstü koşullar altında insan frak giymeli ve beyaz kravat takmalı.”

Johnny inledi.

Parker bütün ciddiyetiyle onu temin etmeye koyuldu. “Böyle yemekler görülmüştür, efendim. Hatırlıyorum, çocukluğumda kentimize bir vahşi hayvan sirki gelmişti; gösterilerden biri de vahşi aslanlarla dolu bir kafeste yenen akşam yemeği idi. Aslan terbiyecisinin beyaz papyonu ve uzun kuyruklu ceketi dün gibi aklımda.” Biraz düşündükten sonra, “Adamın ayrıca uzun çizmeleri de vardı,” diye ekledi. “Tabii

bir centilmen frakla asla böyle bir şey giyemez. Ne de olsa aslan terbiyecisi aktördü, o giyebilir.”

“İyi de terbiyecinin aslanlarla bir anlaşması vardı belki,” dedi Johnny. “Bu durumda zırh giymemden yana tavsiye vermez misin?” Hiç gülümsemedi. Parker bu sorunu bir an düşündü.

“Öyle bir şey yaparsanız yemek kıyafet balosuna döner, efendim,” dedi. “Tabii o zaman isteyen istediğini giyer. Bana sorarsanız,” diye ekledi, “aslan ininde bir akşam yemeğine gitmeyi asla tavsiye etmem.”

“İşte aradığım cevap. Sabah boyunca söylediğin en akıllıca şey buydu,” dedi Johnny. “Yine de bu mükemmel tavsiyeye uyamayacağım. Perşembe günü akşam yemeğimi Highlow Kulübü’nde yiyeceğim. Sabah gazetesini getir lütfen. Daha okumadım.”

O anda Londra’nın siyasi hayatını dalgalandıran olaylar kendisine hiçbir şey ifade etmediği için sayfaları ilgisizce çevirdi. Öte yandan, iç sayfalardan birinde ilgisini çeken kısa bir paragraf vardı. Son haberler sayfasındaydı ve Berkeley Meydanı’ndaki bir eve girerken suçüstü yakalanan bir soyguncudan bahsediyordu. Adam adının Fenner olduğunu söylemişti. Johnny üzüntüyle başını salladı. Hırsızın kimliği konusunda herhangi bir kuşkusu yoktu çünkü soygun Fenner’in uzmanlık alanıydı. Haber gazeteye sabahın çok erken saatlerinde ulaştığı için ayrıntı verilmemişti. Johnny gazeteyi bir tarafa bırakıp düşüncelere daldı.

Zavallı Fenner! Dünyada yalnızca Keytown Hapishanesi’nden daha iyi bir yer olan o cehenneme geri dönmek zorunda kalacaktı. Gerçi Craig’in söylediği doğruysa; Fenner, Keytown’a gitmekten her halükârda kurtuluyordu. Saate bir göz atınca neredeyse on bir olduğunu görüp ayağa fırladı. Marney’yi öğle yemeğine ve tiyatroya götürecekti. Kızı Londra’ya Peter getiriyordu, Johnny onları Victoria’da karşılayacaktı.

Dartmoor’dan çıktığından beri Marney’yle baş başa, sakin-

ce görüşme imkânı olmamıştı, o nedenle o gün çok büyük önem taşıyordu. Tren rôtar yaptığı için Johnny biraz beklemek zorunda kaldı. İstasyonun büyük salonunda durup etrafındaki bitmek bilmeyen koşturmacayı, hayhuyu ve canlılığı soyut bir ilgiyle seyrederken gözünün ucuyla adamın birinin sinsice kendisine yaklaştığını fark etti.

Johnny'de biliminsanlarında, dedektiflerde ve hırsızlarda görülen türden bir altıncı his vardı. "Yaklaşan hayalet" diye adlandırdığı şeye karşı çok hassastı. Pejmürde kılıkli yabancı onunla konuşmadan çok önce, Johnny hedefin kendisi olduğunu anlamıştı. Yakından bakınca, yabancının Dartmoor'da gördüğü adamlardan biri olduğunu fark etti ve onun Fenner'la aynı zamanda ve aynı suçla hapis haneye geldiğini hatırladı. Ama bu adam, Johnny o çirkin kemerden geçtikten kısa bir süre sonra serbest kalmıştı.

"Sizi buraya kadar takip ettim, Bay Gray, ama caddede konuşmak istemedim," dedi yabancı. Elindeki akşam gazetesine gömülmüş gibi yapıyor ve görünüşe bakılırsa kendi türünden pek çok adam gibi o da dudaklarını kıpırdatmadan konuşuyordu.

Johnny mesajın ne olduğunu merak ederek bekledi. Konunun Fenner'la ilgili olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Adam, "Bizim ihtiyar Fenner, Legge'nin ihanetine uğradı," dedi. "Berkeley Meydanı'ndaki bir evden biraz gümüş yürütmeye gitmiş, bir de bakmış Shilto holde bekliyor."

Johnny meraklanmıştı. "Onu ele verenin Legge olduğunu nereden biliyor?" dedi.

Öteki açıklamaya zahmet etmedi. "Biliyor işte. Fenner için bir-iki iyi söz edebilirsiniz, size minnettar kalacak."

Johnny hafifçe gülümseyerek, "İyi de sevgili dostum," dedi, "kime söyleyeceğim o iyi sözleri? Mevcut koşullarda namus kumkuması yaşlı halam için bile kimseye bir şey söyleyemem ki. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Şüpheli görünümlü adama gitmesini söylemeye gerek yok-

tu. Hırsızların keskin algılarıyla, Johnny Gray'in gözlerinin ışıltıdadığını görmüş, yan yan bakınca da ışıltının sebebini şıp diye anlamıştı. Johnny uzun adımlarla kıza doğru gitti ve etraflarındaki meraklı seyircilere de, Peter Kane'e de aldırmadan ellerini ellerinin arasına aldı. Kızın güzelliği onda her zaman muhteşem bir sürprizle karşılaşmış hissi uyandırıyordu. Marney'nin zarafetini, dik duruşunu bir türlü tam olarak aklında tutamıyor, sonuçta da onu ne zaman görse çarpılmış gibi oluyordu.

Kızı bir taksiye bindirdikten sonra yaşlı adam Johnny'yi bir köşeye çekti.

"Bu Highlow'daki yemek konusunda kuşkularım var," dedi. "Emanuel pek öyle sevgi dolu ziyafetler verecek türde bir adam değildir. Bir yerlerde bir tuzak var, Johnny. Umarım hazırsındır."

Johnny başıyla onayladı.

"Emanuel genellikle bu kadar kör kör parmağım gözüne hareket etmez," dedi. "Aslında bütün bunlar o kadar düz, o kadar inceliksiz ki; Marney'yle ilgili meseleyi hâle yola koymaya çalışmaktan başka bir numara çevirdikleri aklıma yatmıyor bir türlü."

Peter'ın yüzü bulutlandı.

"Hâle yola koymak falan yok," dedi. "İkinci kere evlendiyse, cezasını çekecek. Bunu anlamam lazım, Johnny. Marney'nin adı da açığa çıkacağı için çok sevimsiz bir süreç olacak ama bunu sonuna kadar götürmeye kararlıyım."

Elini sallayarak arkasını döndü, Johnny de kızın yanına gitti.

Taksi istasyondan uzaklaşırken Marney, "Babamın derdi ne?" diye sordu. "Bugünlerde o kadar sessiz, o kadar düşünceli ki. Zavalıcık, herhalde benim yüzümden endişeleniyor. Halbuki buna hiç gerek yok, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Neden?" diye sordu Johnny uluorta.

“Çünkü... şey, çünkü,” dedi kız. Yüzü uçuk bir pembeye bürünmüştü. “Çünkü evli değilim, bu bir. O fikirden nefret etmiştim, Johnny. Ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin. Zavallı babamın beni saygın bir evlilikle saygın bir çevreye sokma isteğini şimdi anlıyorum.” Hiçbir zaman bastırılmayan mizah duygusu endişesine baskın çıktı. “Babacığımın bir zamanlar bir sürü yasadışı işe bulaşmış olduğunu öğrendiğimde ahlaksızlık edip bunu hiç önemsemediğimi anlıyorsun, değil mi? Herhalde onun edepsizliği bana da geçmiş.”

Genç adam alçak sesle, “Senin için çok büyük bir şok mu oldu, Marney?” diye sordu.

Kız başını salladı. “Evet ama şoklar da yumruk gibidir. Acı-tırlar, sonra geçip giderler. Bambaşka bir bakış açısına doğru vahşice savrulmak hiç hoş değil. İnsanın çok canı yanıyor, Johnny. Ama bana kalırsa şeyi öğrendiğimde...”

“Benim hırsız olduğumu öğrendiğinde.”

“Bunu öğrendiğimde... Ah, Johnny, neden yaptın? O kadar niteliğin vardı, üniversite bitirmiş bir centilmendin... Çok kötü bir hareketti, Johnny. Babamın mazereti var. Bana gençliğini, mücadelelerini, yaşamındaki dehşetli zorlukları anlattı. Oysa senin elinde onun asla sahip olmadığı fırsatlar vardı. Kolay para haklı kazanç değildir, değil mi Johnny?”

Johnny sessiz kaldı; sonra Marney içini çekip yeniden gü-lümsedi.

“Buraya sana nutuk atmaya gelmedim. Gelecekte benim hatırım için dürüst kalıp kalmayacağını bile sormayacağım. Sormayacağım, çünkü Johnny...” Serin avucunu Johnny’nin eline dayadı. “Masal kitaplarındaki periler gibi davranıp seni kendinden kurtarmaya çalışmayacağım.”

Johnny esrarengiz bir gülümsemeyle, “Kurtarıldım ben,” dedi. “Kesinlikle haklısın. Hırsızlık yapmam için hiçbir sebep yoktu. Koşulların kurbanı oldum. Muhtemelen oyunun heyecanına kapıldım... Hayır, hayır, sebep bu değildi. Bir gün

sana erdemini doğru yolundan neden ayrıldığımı anlatacağım. Uzun ve ilginç bir hikâye bu.”

Marney, Johnny’nin düşüşüyle ilgili başka yorum yapmadı. Öğle yemeği boyunca her zamanki neşeli Marney’ydi. Kızın eline bakan Johnny, daha önce taktığı platin alyansın, tek bir turkuaz taşla süslü, küçük ve sade altın bir halkayla değiştirilmiş olduğunu görerek sevindi ve daha hızlı nefes alıp vermeye başladı. Marney’yle bağış toplama amacıyla düzenlenen bir panayırda tanışmıştı; o yüzüğü de panayırdaki pavyonlardan birinde katıldığı atış müsabakasında (gerçi panayır programını oluşturan karmakarışık yarışmaları “müsabaka” diye nitelemek de kelimenin anlamını biraz zorlamak oluyordu ya) kazanmış ve beceriksizce kıza sunmuş, Marney de aynı derecede beceriksizlikle hediyeği kabul etmişti. Yüzük bir sterlin bile etmezdi. Ama Johnny o anda yüzüğü Marney’nin parmağında görmekten duyduğu mutluluğu, dünyanın bütün servetlerine değişmezdi.

Yemekten sonra Marney tatsız meselelere döndü.

“Johnny, çok dikkatli olacaksın, değil mi? Babam Jeff Legge’nin senden nefret ettiğini ve bu konuda çok ciddi olduğunu söylüyor. Jeffrey’yle babasının seni ve beni incitmek için yapmayacağı şey yokmuş.”

Johnny masanın üstünden ona doğru eğilip sesini alçalttı. “Marney, bu mesele hallolunca, yani evliliğinden kurtulunca... Beni olduğum gibi kabul eder misin?”

Kız gözlerini kaçırmadan Johnny’nin gözlerine bakarak başıyla onayladı. Düşünülebilecek en tuhaf evlenme teklifiydi. Istasyondaki buluşmayı gözetlemiş ve onları takip etmiş olan, o anda da restoranın balkonlarının birinden ikisini seyreden Jeffrey Legge, bu sahnenin anlamını tahmin ederek hiddetten mosmor kesildi.

25

Emanuel Legge perşembe günü öğleden sonra Highlow Kulübü'nün asansöründen indi ve Stevens'a başıyla kısaca selam verdikten sonra kalın bir halıyla kaplı koridoru geçti, küçük ofisinin kapısının kilidini açıp içeri girdi. Yarım saat boyunca masasının başında oturdu. Ellerini önündeki sümenin üstünde birleştirmiş, hiç kıpırdamadan duruyordu. Tamamıyla düşüncelere gömülmüştü. Sonunda masasını açtı, yan taraftaki zile bastı. Daha parmağını düğmeden ancak çekmişti ki müessesenin baş garsonu olan uzun boylu, sevimsiz görünüşlü İtalyan içeri damladı.

“Fernando, bu geceki yemekle ilgili bütün düzenlemeleri yaptın mı?”

“Evet,” dedi adam.

“En iyi şaraplar, ha? Elimizdekilerin en iyisi?”

Dişlerini gösteren bir gülümsemeyle garsona baktı.

Fernando çabucak, “En iyisi,” diye cevap verdi.

“Dört kişi olacağız. Ben, Binbaşı Floyd, Bay Johnny Gray ve Peter Kane.”

“Hanımefendi gelmiyor mu?” diye sordu Fernando.

Emanuel dikkatle, “Hayır, onun bu akşam bize katılacağını sanmıyorum,” dedi.

Legge garson gittikten sonra yerinden kalkıp kapının sürgüsünü çekti ve masasını karıştırarak oyalanmaya başladı.

Çekmeceleri açmaktan, arkalarındaki boşluğa yerleştirilmiş bazı referans çalışmaları incelemekten inanılmaz bir keyif alıyordu. Jeffrey'nin masasıydı bu, Jeffrey de Legge'nin gözünün bebeği idi.

Sonunda kalkıp duvara dayalı duran çekmeceli dolaplara doğru gitti, elini çekmecelerin birine sokarak bulduğu tokmağı çevirdi ve çekti. Dolap kapı gibi açıldı, yukarı ve aşağı doğru uzanan dar, sarmal bir merdiven ortaya çıktı. Legge gizli kapıyı açık bırakarak elektrik anahtarını çevirdi, hem yukarısı hem de aşağısı aydınlandı. Adam bir süre ne tarafa gideceği konusunda tereddüt ettikten sonra aşağı inmeye karar verdi.

Merdivenin dibinde başka bir kapı vardı; o da evin bodrum katındaki mahzene açılıyordu. Kapı açılırken Legge'nin yüzüne öyle bir sıcak hava dalgası çarptı ki adam bir an nefes alamadı. Girdiği mahzende, güçlü bir lambanın altında duran bir masayla odadaki sıcak havanın sorumlusu olan kocaman, dört tarafı kapalı bir ocak haricinde mobilya yoktu. İçerisi Türk hamamı gibiydi; Legge daha iki-üç adım bile atmadan yanaklarından terler süzölmeye başlamıştı.

Masada geniş omuzlu, boyu normalden kısa bir adam oturuyordu, önünde kocaman bir defter açıktı. Anahtar sesini duyunca dönüp bakmış, davetsiz misafiri görmüştü. Adam melezdi, üstünde de mavi bir işçi pantolonundan başka giysi yoktu. Sarı cildi ve acayip bir şekilde hayvanı andıran yüzü dolayısıyla çok itici bir görüntüsü vardı.

Emanuel camlarda toplanmış buharı silmek için gözlüğünü çıkararak yumuşak bir sesle, "Ocağı yaktın ha, Pietro?" dedi

Pietro bir şeyler homurdanarak demir bir çubuk aldı, ocağın kocaman kapağını açtı. Emanuel dışarı fışkıran sıcak dalgasından yüzünü korumak için ellerini kaldırdı.

"Kapat şunu, kapat!" dedi terslenerek. Kapak kapanınca ocağın yanına gitti.

İki adım ötesinde kutuya benzeyen, yerden altmış santim

yükseklikte, tavana kadar giden bir çıkıntı vardı. Yabancı biri, çıkıntıyı havalandırma sağlamak için oraya açılmış bir baca zannedebilirdi. Emanuel yabancı değildi tabii. Bacanın çatıya kadar uzandığını ve orada olmasının çok basit bir açıklaması olduğunu biliyordu.

“Ateşi iyi yakmışsın, ha Pietro? Orada insan bile yanar.”

Beriki, “Her şey yanar,” diye homurdandı. “İnsan yakmak yok.”

Emanuel kıkırdadı.

“Cinayet işleyip suçu senin üstüne atacağımdan mı korkuyorsun? Eh, korkmana gerek yok,” dedi. “Ama sıcaklık bakını eritmeye yeter, değil mi Pietro? Ha?”

“Eritip yok eder.”

“Son zamanlarda hiç yaktın mı?”

Adam kocaman kollarını şefkatle ovuşturarak başını salladı.

“Geçen pazartesi geldiler,” dedi. “Patron vurulduktan sonra.” Ses tonunun haşın ve gırtlaktan gelen bir homurtuya dönüşmesine yol açan bir konuşma bozukluğu vardı. “Yukarıdaki herif geleceklerini biliyordu, o nedenle görülecek bir şey bırakmamıştım ortada. Hatta ocak sönmeye yüz tutmuştu.”

Emanuel başını salladı.

“Patron ocağın bir hafta boyunca yanacağını söyledi,” dedi Pietro şikâyet eder bir tonla. “Benim için çok zor, Bay Legge. Sıcak o kadar korkunç ki bazen kendimi ölecekmiş gibi hissediyorum.”

“Geceleri çalışmıyorsun,” dedi Emanuel. “Üstelik bazı haftalar da hiç işin olmuyor. Bu gece sana ihtiyacım olacak... Bay Jeff haber vermiş miydi?”

Cüce başını salladı. Emanuel dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Odadaki sıcaklıkla karşılaştırılınca, bir buzdağının içine girmiş gibi oldu. Yakası nemliydi, yukarı çıkarken kıyafetleri ıslak ıslak üstüne yapışlıyordu. Ofisinin açık kapısı-

nın önünden geçti ve ayak basacak kadar yeri ancak bulduğu küçük sahanlığa çıktı. Anahtar olmadığı için kapıyı iki kere tıklattı. Kısa bir duraklamadan sonra cevap olarak bir tıklatma duyuldu, küçük bir gözetleme deliği açıldı ve araştırmacı, şüpheli bir göz adamı süzdü.

Kapı sonunda açıldığında, Emanuel kendisini kalın parmaklıklarla kaplı geniş bir tavan penceresi olan küçük bir odada buldu. Tavan penceresinin bir köşesinde kıvrılmış bir stor vardı. Geceleri bu stor pencereye çekiliyor ve zaman zaman odadan yükselen aydınlığı güzelce gözlerden gizliyordu.

Emanuel'i sırtarak karşılayan adam ufak tefek ve keldi. Altmış yaşlarındaydı. Grotesk görüntüsü kılıksızlığından ve ortalamadan ufak yapısından ziyade sağ gözüne tutturulmuş olan altın çerçeveli monoklden kaynaklanıyordu.

Odanın ortasında, üstünde küçük bir mikroskoptan minik siyah şişelerle dolu bir kutuya kadar çeşitli alet edevat bulunan büyük bir masa vardı. Masanın üstünde sallanan büyük tavan lambasının parlak ışığı altında, oymacının üstünde çalıştığı ahşaba renkli başlı çivilerle tutturulmuş dikdörtgen bakır levha duruyordu. Adam kapıyı açtığı sırada oyma aleti hâlâ elindeydi.

“Günaydın, Lacey. Şu anda ne üstünde çalışıyorsun?” diye sordu Emanuel. En gözde çalışanıyla konuşan bir patrona yakışacak türden iyiliksever bir hava takınmıştı.

“Yeni beşliklerle uğraşıyorum,” dedi adam. “Jeff sağlam iş istiyor. Kafası çalışıyor da ondan. Başkası olsa, fotoğrafik plakadan çalışmamı söylerdi. Böylece yüz baskıdan sonra oyma bozulur, göz açıp kapayıncaya kadar da yakayı ele verirdik. Ama oyma başkadır,” diye ekledi gururla. “Fotografi kullanmadan bütün değişiklikleri yapabilirsin. Yeni yöntemleri hiçbir zaman desteklemedim. Delikler, fotoğraf makinesi ve çinko bir levhayla kalp para basabileceğini zanneden adamlarla dolu.”

Jeffrey'nin övüldüğünü duymak güzeldi. Emanuel Legge memnun memnun mırıldandı. Kalınca camlı gözlüğünün arkasından yarı bitmiş durumdaki levhayı inceledi. Oymacının sanatı hakkında pek fazla bilgisi olmamasına rağmen, bu uzman sahtecinin ortaya koyduğu incelikli işe hayrandı.

Masanın sol tarafında, servis asansörü boşluğunu andıran bir açıklık vardı. Bodrumdan gelen bacanın devamıydı bu ve çok kıymetliydi çünkü onun sayesinde polis ne kadar akıllıca davranırsa davranırsın, daha onlar oymacının odasına girmeyi başaramadan bütün kanıtlar açıklığa atılacak ve oradan da ocağın ateşini boylayacaktı. Jeffrey'nin fikriydi bu. Hayranlık içindeki Lacey, “Ne zekâ ama!” dedi. “Riski asgari diyebileceğim bir seviyeye indiriyor. Jeff için çalışmak bir zevk, Bay Legge. Oğlunuz hiçbir şeyi şansa bırakmıyor.”

“Herhalde Pietro daima görev başında.

Bay Lacey gülümsedi, masadan bir levha alıp arkalı önlü inceledi.

“Bunu bu sabah berbat ettim,” dedi. “Yanlışlıkla üstüne asit döktüm. Bakın!”

Açıklığa gidip elini uzattı, görünüşe göre bir zile basmıştı çünkü bacanın ağzından belli belirsiz bir çingirak sesi duyuldu. Elini çektiğinde levha gitmişti. Masanın altından bir zil sesi geldi.

“Levha su gibi eridi bile,” dedi. “Pietro'dan bir sorun çıkmazsa bizi kimse yakalayamaz. Ne iş, ne iş. İşte Jeffrey! Yeteneginin sınırı yok. Biliyor musunuz, Bay Legge, bunca zamandır baskının nerede yapıldığını öğrenmedim. Eminim matbaacı da levhaların nerede hazırlandığından tümüyle habersizdir. Bu binada bile kimse burada ne yapıldığını bilmiyor.”

Emanuel ofisine indi. Oğluyla gurur duyuyordu. Dolap rafı biçimli kapıyı sıkıca kapattıktan sonra 13 numaraya bakmak üzere kulüp tarafına geçti. Masa hazırlanmıştı. En güzel gül goncalarıyla dolu kocaman bir vazo masanın tam ortasında-

dı. Her tabağın önünde, kulüp müdavimlerinin masalarında asla görmediği türden kıymetli kadehler diziliydi.

Odada yaptığı kısa teftişin sonucundan memnun olan Emanuel, ofisine dönmek yerine kapıcı Stevens'in yanına gitti.

Stevens, "Üyelere bu gece bütün odaların dolu olduğunu söylemek de nereden çıktı?" diye sordu. "Lew Brady'yi geri çevirmek zorunda kaldık. Üstelik herif iyi para harcar."

Emanuel, "Bir parti veriyoruz, Stevens, kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyoruz," dedi. "Johnny Gray gelecek. Suratındaki o ifadeyi silebilirsin; onun senin dostun olduğunu düşünseydim bu kulüpte iki dakika bile kalamazdın. Peter Kane de geliyor."

Stevens, "Tam şenlik var, desene," dedikten sonra alay dolu bir sesle, "Benim görevim ne?" diye sordu. "İlk çılgılıkta polis çağırmak mı?"

Emanuel, "Torontolu arkadaşını getir," diye azarladıktan sonra üstünü değiştirmek üzere eve yollandı.

26

Misafirlerden kulûbe ilk gelen Johnny oldu. Stevens, onun yağmurluğunu çıkarmasına yardım etti, bunu yaparken de alçak sesle, “Silahınız var mı, Yüzbaşı?” diye sordu.

“Asla silah taşımam, Stevens. Kötü bir alışkanlık.”

Stevens aynı tonla, “Enayinin biri olduğundan haberim yoktu,” dedi.

Kapıcının masasının yanındaki aynada papyonunu düzelten Johnny, “Hapse girmiş herkes Kadim Enayiler Kardeşliği’nin resmi üyesi olur,” dedi. “Mesele nedir?”

Kapıcı, Johnny’nin botlarındaki çamuru silmek için eğilerek, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama 13 numaralı odada hep acayip şeyler olmuştur. Sırtını büfeye vererek oturma. Anladın mı?”

Johnny başını salladı.

Koridorun ucuna geldiği sırada asansörün iniltisini duyarak durdu. Peter Kane gelmişti. Johnny kapıcının tavsiyesini alçak bir sesle ona aktardı.

Peter, “Bir şeye kalkışacaklarını sanmam,” dedi fısıltıyla. “Ama kalkışırlarsa Charing Cross Hastanesi’nde ‘Ne, yine mi sen?’ diyecek bir hemşire tanıyorum.”

Johnny’nin tahmin ettiği gibi, ev sahipleri 13 numaralı odada bekliyordu. Odaya girişlerinin ardından, bir parti ortamı için son derece tuhaf kaçacak bir sessizlik oldu.

Emanuel sonunda, “Seni gördüğüme sevindim, Peter,”

dedi ama tokalaşmaya hamle etmedi. “Eski dostlar bağları koparmamalı. Bu oğlum Jeffrey. Sanırım tanışmıştınız,” dedi sırtarak.

Peter, “Tanışmıştık,” diye cevap verdi. Yüzü maskeden farksızdı.

Jeffrey Legge’nin yaşadığı kötü olayı tamamen atlattığı anlaşıyordu.

Emanuel Legge telaşlı hareketlerle sandalyeleri çekerek, “Buyrun oturun,” dedi. “Sen buraya otur, Johnny.”

“Yüzümü büfeye dönmeyi tercih ederim; yemek yerken kendimi seyretmek hoşuma gidiyor,” diyen Johnny, davet edilmeyi beklemeden seçtiği yere oturdu.

Peter da vakit kaybetmeden Johnny’nin soluna yerleşti. Sırtını büfeye vererek oturmak da, planlarının bu kadar erken sekteye uğramasından ötürü biraz huzursuzluğa kapılan Emanuel’e kaldı. Johnny baba-oğulun çabucak bakıştığını da, mezelerin konulması için tasarlanmış büfede yiyecek bulunmadığını da fark etti ve odanın o ucunda ne gibi bir tehlikenin saklandığını düşündü.

Bir köşedeki vitrinin kenarından uzun, mavi bir perde sarkıyordu. Johnny perdenin 12 numaralı odanın kapısını saklamak için oraya asıldığını tahmin etti. Öte yandan kulübü daha iyi tanıyan Peter 12 numaranın oturma odası olduğunu ve kurban edilmeye getirilen bir kuzu söz konusuysa bu iki odanın kapanın elinde kalan sütlerden birini oluşturduğunu biliyordu.

Emanuel sahte bir neşeyle, “Hadi bakalım, çocuklar,” dedi. “atışmak, kavga etmek yok. Ziyafet sofrasında toplandık, ama cımız da oğlumun temiz adının tabiri caizse lekelenmesini önleyecek bir yol bulmak.”

Peter, “İstedğin her tabir caizdir,” dedi. “Oğlunun lekeler içinde kalmış şöhretini akşam yemeğiyle temizleyemezsin.”

Emanuel hayranlıkla, “Ne güzel kelimeler kullanıyorsun, Pe-

ter!” dedi. “Böyle kelimeler kullanamamak benim kendi hatam, oysa Alplerdeyken çalışacak bol vaktim vardı. Alplere hiç gitmedin, değil mi Peter? Eh, ‘zaman doldurmak’ dediklerinde doğru söylüyorlar. Orada insanın zamandan bol bir şeyi olmuyor.”

Peter cevap vermedi. Sohbeti Jeffrey devam ettirdi.

“Bak, Peter,” dedi. “Lafı fazla dolandırmayacak ve bütün kartlarımı masaya açacağım. Karımı istiyorum.”

Peter, “Lila’nın nerede olduğunu sen benden iyi bilirsin,” diye cevap verdi. “Karın artık benim yanımda çalışmıyor ki.”

“Başlatma Lila’ya!” diye patladı Jeffrey. “Böyle kelime oyunlarına kalkışıyorsan, beynin sulanmış demektir. Lila’yla evlendim, kesinlikle evlendim ama o sırada o zaten evliymiş. Bunu kanıtlayabilirim.”

Garson çorba servisi yapmak üzere içeri girince konuşma kesildi.

“Hangi şarabı istersiniz, efendim?”

Peter, “Emanuel ne içiyorsa bana da ondan ver,” dedi.

Emanuel Legge hafifçe güldü.

“Seni tongaya bastıracağımı zannediyorsun, öyle mi Peter? Ne şüpheli bir ihtiyarsın!”

Garson kendisine yaklaşıncı Johnny alçak sesle, “Su,” dedi.

“Sucu olmaya mı karar verdin, Johnny? Güzel. Senin işindeki genç adamların akli başında olmalıdır. Ben şampanya içeceğim, Fernando, Binbaşı Floyd da öyle. Şampanya insanın kalbine iyi gelir,” dedi Emanuel.

Şarap kabarcıklar saçıp köpürerek uzun kadehlere doldurulurken Peter bütün duyuları alarına geçmiş hâlde seyretti.

Servisi yakından takip eden Emanuel, “Bu kadarı yeterli, Fernando,” dedi.

Johnny, kapı kapanırken fazladan bir tıkırtı duyduğuna yemin edebilirdi.

Güler yüzlü bir ifadeyle, “Bizi içeri mi kilitliyorsunuz?” diye sordu. Emanuel kaşlarını kaldırdı.

“Kilitlemek mi, Johnny? Neden böyle bir şey yapalım? Senin Marney’yi kaybetmekten korktuğun gibi bizim de seni kaybetmekten korktuğumuzu falan mı sandın?”

Johnny bardağındaki suyu yudumladı. Gözlerini yaşlı adamın yüzüne sabitlemişti. Büfenin arkasında ne vardı? Kafasını bu soru meşgul ediyordu. Sağlam maundan yapılmış, sıradan bir mobilyaydı işte. Biraz dardı ama odanın da fazla büyük olmaması bu durumu telafi ediyordu. Kulüp sahipleri mobilya seçiminde yerden tasarruf edecek şekilde hareket etmek zorundaydı.

Meze tabaklarının koyulması gereken çıkıntının altında iki dolap kapağı vardı. Bu kapaklardan birinin çok hafifçe kıpırdaması, hayal gücünün bir oyunu muydu?

“Daha önce kodese girmiş miydin, Johnny?”

Genellikle Emanuel konuşuyordu.

“Üç yıl ceza aldığını biliyorum ama bu ilk mahkûmiyetin miydi?”

Johnny, “İlk mahkûmiyetimdi,” dedi.

Yaşlı adam gerdanını çekiştirerek tavana baktı.

“Keytown’da bulundun mu hiç?” diye sordu. “Sana sormama gerek yok, Peter, biliyorum zaten. Ne Keytown’da bulundun ne de başka bir rezil kodeste. Bizim akıllı Peter!”

Peter, “Konuyu değiştirelim,” dedi. “Lila’nın daha önce evli olduğuna dair hikâyenin tek kelimesine bile inanmadım. Bu konu ne zaman açılrsa yeni bir yalan uyduruyorsunuz. Emanuel, eski günlerin hatırına sana bir şans vereceğim. Çok domuzluk ettin ve ölüme zannettiğinden fazla yaklaştın çünkü planın düşündüğün gibi işleseydi seni öldürecektim.”

Emanuel önemsemez bir tavırla güldü.

“Bak şu işe, ihtiyar Peter silahşor olacakmış,” dedi. “Bana attığın bütün nutuklardan sonra ha! Sana çok şaşıtm, Peter. Bak, ne yapacağımı anlatayım.” Dirseklerini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı. Gözlük camlarının büyütmesi

yüzünden olduğundan da hevesli görünen gözleri, bir zamanlar arkadaşı olan adamın üstüne sabitlenmişti. “Hesabıma göre bana kırk bin sterlin borcun var. Bu parayı mücadele etmeden alamayacağımın farkındayım. Parayı sököl, ben de oğlumun karısıyla ilgili meselede kolaylık sağlayayım.” “Karısı” kelimesini iyice vurgulamıştı.

“Kes şunu!”

Yaşlı adamın sözünü kaba bir biçimde kesen Jeffrey’ydi.

“Ne kadar para söz konusu olursa olsun, Marney’den kopmayı hayatta kabul etmem. Bunu kafana sok.” Yumruğunu küt diye masaya indirdi. “Marney benim, anladın mı, Peter, ben de onu istiyorum. İstemekle kalmıyorum, alacağım da.”

Johnny masadan biraz uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Dudakları bir gülümsemeyle aralanmıştı. Sağ elini uzatıp koltuk altında taşıdığı silaha dokundu. Bir Browning. Küçüktü ama böyle kriz anlarında Johnny’nin en kullanışlı bulunduğu silahlardandı. Dolabın kapağı yeniden kıpırdadığı, odanın kapısı da kilitli olduğu için, Johnny bir şeyden kesinlikle emindi: Marney’yle ilgili bütün bu konuşmalar, onları oyalamak içindi.

Tabakların toplanıp ikinci yemeğin servis edilme vakti geçeli çok olmuştu. Ama anlaşılan bu akşam ikinci yemek olması planlanmamıştı zaten. Emanuel azarlayarak, sitem dolu bir sesle konuşuyordu.

“Jeffrey, oğlum, iyi bir anlaşmayı bozmamalısın,” diyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse...”

Tam o anda odanın bütün ışıkları söndü. Johnny ânında ayağa fırladı, sırtını duvara vererek silahının namlusunu oda da gezdirmeye başladı.

Peter keskin bir sesle, “Neler oluyor?” diye sordu. “Budalalık ederseniz bu odada ölü bir adam olacak.”

Emanuel oturduğu yerden konuşarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Zili çal, Jeffrey. Herhalde sigorta attı.”

Odada başka biri daha vardı. Johnny onun varlığını içgüdüsel olarak hissetti. Birisi sinsice ona sokuluyordu. Johnny, bir elini öne uzatmış hâlde, herhangi bir şeye dokunduğu anda saldırıya geçmeye hazır olarak bekledi. Bir saniye geçti, beş saniye, on saniye... Sonra ışıklar yandı.

Peter da sırtını duvara vermişti, elinde de öldürücü görünümlü bir Webley vardı. Jeffrey'yle babası ışıklar söndüğü sırada oturdukları sandalyelerde yan yana oturuyorlardı. Odada başka kimse yoktu.

Peter kuşkuyla, "Ne numara çeviriyorsunuz?" diye sordu.

"Numara mı, sevgili Peter? Bu nasıl soru? Kablo bağlantılarından beni sorumlu tutmuyorsun, değil mi? Elektrikçi değilim ki ben. Yalnızca başkalarının yatması gereken zamanı onların yerine hapiste geçirmiş zavallı bir eski suçluyum," dedi Emanuel neşeyle. "Şu silahlara bakın hele! Silah taşımak hiç iyi bir fikir değil. Eski bir suçlunun sana bir tavsiyede bulunmasına müsaade et, Peter," diye alay etti. "Johnny beni şaşırtmadı, ondan her şey beklenir. Oturun, ahmak baş belaları, oturun," dedi neşeyle. "Konuşalım."

Johnny alçak sesle, "Kapıyı açarsanız konuşuruz," dedi. "Silahımı da ancak o zaman kaldırırm."

Emanuel üç adımda kapıya vardı, tokmağı çevirip kapıyı savurarak açtı.

"Korkuyorsanız kapı açık kalsın," dedi hor görerek. "Herhalde hapiste yattığın için karanlıktan korkuyorsun. Bende de aynı sıkıntı vardı."

Emanuel kapının tokmağını çevirirken, Johnny ikinci bir tıkırtı duymuştu.. Dışarıda birinin beklediğine ve Legge'nin söylediği sözlerin bu meçhul nöbetçiye yönelik olduğuna emindi. Ne yapmaya çalışıyorlardı?

Peter Kane gözünü ev sahibinden ayırmadan şampanyasını yudumluyordu. Gürültüyü o da duymuş muydu acaba? Duymuştur, diye karar verdi Johnny. Işıkların sönmesi tesadüf

değildi. Gizli bir işaret verilmişti ve elektrikler ana kumanda-
dan kesilmişti. Būfenin kapakları kıpırtısızdı. Johnny başını
çevirince Jeffrey'nin gözlerinin dikkat çekici bir yoğunlukla
üzerine sabitlendiğini gördü. Bu adamın beklediği neydi?

Her ne dönüyorsa, doruk noktasına varmak üzereydiler.

“Kalp para işine girmemen beni her zaman çok şaşırtmıştır,
Gray.” Jeffrey ağır ağır, her kelimeyi vurgulayarak konuşuyor-
du. “İyi bir meslek. At yarışlarında hile yaparak kazanmayı
hayal bile edemeyeceğin kadar çok para kazanabilirsin.”

Johnny sakince, “Belki bu ilginç mesleğe nasıl atılabileceği-
mi bana öğretirsin,” dedi.

“İstersen yazılı olarak vereyim. Hem istersen gammazla-
man daha kolay olur. Ya da daha iyisi, sana nasıl yapıldığını
göstereyim. İster misin?”

“Özel olarak ilgimi çektiğini söyleyemem ama eminim ar-
kadaşım Bay Reeder...”

Öteki, “Arkadaşın Bay Reeder mı?” diye pis pis güldü. “De-
mek arkadaşın, öyle mi?”

Johnny ciddiyetle, “Kanunlara uyan bütün vatandaşlar ar-
kadaşımdır,” dedi.

Eli, ceketinin cebine koyduğu silahındaydı.

“Eh, başlangıç olarak şuna ne dersin?”

Jeffrey masadan kalkıp būfeye gitti, eğildi. Herhalde bir
mekanizmaya basmış olacaktı çünkü būfenin kapağı görün-
mez bir eksenin üstünde kendi kendine hareket ediyormuş
gibi dönerek küçük ama son derece karmaşık bir makineyi
gözler önüne serdi. Johnny bunun sınırlı sayıda ve genellikle
yüksek değerli banknot basanların kullandığı küçük baskı
makinelerinden biri olduğunu hemen anladı.

Bu sergilemenin küstahlığı bir an için nefesini kesti.

Jeffrey, “Būfeyi parçalara ayırabilirsin ama makineyi yine de
bulamazsın,” dedi.

Bir düğmeye bastı, çarkların en büyüğüyle birlikte bir dü-

zine ufak merdane ve silindir dönmeye başladı. Bu yalnızca birkaç dakika sürdü, Jeffrey ondan sonra makineyi durdurdu, gizli mekanizmaya bir kez daha bastı, makine gözden kayboldu. Ağızları açık kalmış iki adam, son derece sıradan bir büfenin son derece sıradan yüzeyine bakakaldılar.

Emanuel, yüzünde hayranlık dolu bir sırıtişla oğluna bakarak, “Kolay para, ha Gray?” dedi. “Şimdi beni dinleyin, çocuklar.” Sandalyesine dönerken sesi birdenbire pratik ve işle ilgili bir tona bürünmüştü. “İkinizin de çok işine gelecek bir teklifim var. Marney’yi şimdilik sohbetimizin dışında tutacağız.”

Johnny su dolu bardağını kaldırdı. Hâlâ dikkatli ve şüphe doluydu.

Emanuel, “Mesele şu...” diye başlarken Johnny de bardağından büyük bir yudum aldı.

Sıvı daha boğazına bile ulaşmamıştı ki yutmamak için boş yere çabaladı. Acı tadı tanımıştı. Bardağı yere atıp silahını çekti.

Sonra içindeki muazzam bir güç beynine emir verdi, silah felce uğramış elinden düştü.

Peter ayağa fırlamış, bir ona, bir diğerlerine bakıyordu.

“Ne yaptınız?”

Öne atıldı ama daha bir şey yapmaya fırsat bulamadan Emanuel kedi gibi üstüne sıçradı. Peter dövüşmeye çalıştı ama tuhaf bir biçimde uyuşuk ve güçsüzdü. Amansız bir yumruk çenesini buldu, Peter kütük gibi devrildi.

Emanuel düşmanına tepeden bakarak, “Yıktım seni,” diye tısladı. “Yıktım seni, Peter oğlum. Kodeste bulunmadın demek? Ben sana öğreteyim kodesin nasıl bir şey olduğunu.”

Jeffrey Legge eğilerek dolabın kapağını açtı ve bir adam eğilerek ışığa çıktı. Kediye andıran Pietro’ydü bu, olaylarda oynadığı rol nedeniyle duyduğu saf keyifle ağzı kulaklarında sırıtiyordu. Emanuel elini adamın omzuna koydu.

“Aferin,” dedi Emanuel. “Herkes uygun doz, ha? Herkes uygun doz, Jeff. Bu Johnny Gray denen adamın bizi zorlaya-

cağını biliyordum. Seni dinleyip ikisine de bayıltacak kadar verseydik yalnız birini bayıltabilecektik. Işıkların nenden sön- düğünü şimdi anlamışlardır. Hadi, yerden kaldır şunları.”

Küçük melez muazzam derecede güçlü olmalıydı, çünkü Peter’i hiç çaba harcamadan kaldırdığı gibi bir koltuğa oturttu. Ondan sonra da genç adamı kanepeye yatırdı, cebinden küçük teneke bir kutu çıkardı, bir şırıngayı minicik bir şişeden dol- durup talimat bekleyerek etrafına bakındı.

Jeffrey başıyla olur verdi, iğne hissiz ete girdi. Bu yapıldık- tan sonra Pietro uyuşturucu verilmiş adamın gözkapasını ara- layarak yeniden sırttı.

“Yarım saat içinde kıpırdanmaya başlar,” dedi. “İlacımın bayıltıcı etkisi daha uzun sürmüyor.”

Emanuel endişeyle, “Onu yangın merdiveninden avluya indirebilir misin?” diye sordu. “Şu Peter denen adam bayağı ağır. Ona yardım etmen gerekecek, Jeffrey oğlum. Araba av- luda. Jeff, saat ikide bir randevun olduğunu sakın unutma.”

Oğlu başını salladı.

Melez, Peter Kane’i bir kez daha omzuna vurdu, kapıyı onun için ardına kadar açan Jeffrey de baygın adamın açık pencereden geçirilip çelik merdivenden aşağıya taşınmasına yardım etti. Gerçi Pietro’nun çok az yardıma ihtiyacı olmuştu, adam inanılmaz güçlüydü.

Harcadığı çabalardan hiç etkilenmemiş hâlde geri dönen cüce, Johnny’yi sırtına vurdu ve yine yardım almadan aşağıya taşıyıp bekleyen arabaya attı.

Bu defa ayaklarına kadar uzanan bir yağmurluk giymiş, bir şoför kepini gözlerinin üstüne indirmiş Jeffrey peşindeydi. Arabanın iki kapısını da kilitlediler, Pietro bahçe kapısını açıp dışarı bir göz attı. Etrafta yalnızca birkaç kişi vardı. Araba dı- şarı çıkıp Oxford Caddesi’ne doğru son sürat ilerledi.

Kapıyı kapatıp kilitleyen melez, yangın merdivenini ikişer ikişer çıkarak gayet memnun durumdaki efendisine rapor verdi.

Emanuel iki misafirinin paltolarıyla şapkalarını bohça hâlinde toplamakla meşguldü. Bu işi halledince dolaplardan birini açıp bohçayı içeri savurdu, eşyalar ânında gözden kayboldu.

“Aşağı git de yak şunları,” diye emretti. “İyi iş çıkardın, Pietro. Bu gece sana bir ellilik var.”

“İyi mi?” diye sordu öteki kısaca.

Emanuel ona iyiliksever gülümsemesini sundu. Misafirlerin içtiği iki bardağı alıp kıyafetlerin peşinden gönderdi. Odayı dikkatle inceledi ama baygın olarak götürülenlerin varlığına dair başka herhangi bir iz bulamadı. Emanuel memnun bir hâlde oturup ince, uzun bir puro yaktı. O gece yapacakları henüz bitmemişti. Jeff, işlerin en zor olabilecek kısmını babasına bırakmıştı.

Küçük bir dolaptan bir telefonu çıkarıp fişi uzun bir koridonun ucundaki yuvaya soktu. Numaranın düşmesi için biraz beklemesi gerekti ama sonunda Marney’nin sesi karşısındaydı.

Emanuel yumuşak bir sesle, “Sen misin, Marney?” diye sordu. Sesini öyle ustalıkla değiştiriyordu ki kız aldandı.

“Evet, baba. İyi misin? Senin için çok korktum.”

“Gayet iyiyim, tatlım. Johnny ile çok ilginç bir keşifte bulunduk. Lütfen Barney’ye odasına çekilmesini söyle ve beni bekle. Kapıyı sen aç, olur mu?”

“Johnny de seninle birlikte geliyor mu?”

“Hayır hayır, tatlım. Yalnız döneceğim.”

Endişeli ses, “Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Korkma, bir tanem. Saat ikide yanımdayım. Arabanın bahçe kapısında durduğunu duyunca dışarı çık. Eve girmek istemiyorum. Görüştüğümüzde her şeyi açıklayacağım.”

“Ama...”

Emanuel, “Sana söylediğim gibi yap,” deyip kız cevap vermeden telefonu kapattı.

Peki Jeff bu işin altından kalkabilecek miydi? Emanuel aslında kendisi gitmeyi tercih ederdi ama o zaman işin içine bir de şoför karıştırmaları gerekecekti ki güvenebileceği bir şoför yoktu. Tek başına kızın hakkından gelebilecek kadar güçlü olmaması bir tarafa, araba kullanmanın onun için tam bir muamma olması da bu işi kendi başına yapmasını imkânsız kılıyordu. Emanuel, Dartmoor'da geçirdiği uzun sürede bile öğrenememişti araba kullanmayı.

Peki Jeff bu işin altından kalkabilecek miydi? Emanuel cebinden bir kalem çıkarıp beyaz masa örtüsünün üstünde saatleri hesapladı. Sonuçtan memnun olarak kalemini kaldırdı. Tam kendisine bir kadeh şampanya dolduruyordu ki kapı nazikçe vuruldu. Adam şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Kapıcıya hiçbir koşulda 13 numaralı odanın yakınına gelmemeleri konusunda talimat verilmişti; aksi yönde emir alana kadar geçide kimseyi sokmamak da onun göreviydi.

Tık tık tık.

“Gir,” dedi Emanuel.

Kapı açıldı. Eşikte bir adam vardı. Eski püskü bir smokin giymişti, papyonu çarpıktı, yaka düğmelerinden birinin de yerinde yeller esiyordu.

Ürkekçe, “Küçük partinizi bozmuyorum umarım?” diye sordu.

Emanuel hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre boyunca yerinde oturup aniden ortaya çıkan bu yabancıya baktı. Ziyaretçi, yarattığı şaşkınlık ve dehşetin farkında değilmiş gibi, neredeyse elinin eklemlerine kadar sarkan, yıpranmış kol düğmelerini düzeltmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Emanuel Legge sonunda biraz nefessiz kalmış bir hâlde, “İçeri buyrun, Bay Reeder,” dedi.

27

Bay Reeder özür diler bir tavırla odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı.

“Yalnız mısınız, Bay Legge?” diye sordu. “Bu akşam misafirleriniz var zannediyordum?”

“Birkaç arkadaşım gelmişti ama gittiler.

“Oğlunuz da gitti galiba?” Reeder çaresiz bir ifadeyle odanın bir köşesinden diğerine baktı. “Hay Allah, gerçekten kötü oldu bu, çok kötü oldu.”

Emanuel kafasını hızla çalıştırmakla meşguldü. Pejmürde dedektif büyük ihtimalle binanın ön tarafını gözetleyerek beklemişti, dolayısıyla o taraftan kimsenin çıkmadığını bilirdi. Cüretkâr bir adım atmaya karar verdi.

“On beş dakika önce gittiler. Peter’la Johnny yangın merdiveninden indi. Oğlumun arabası avludaydı. Arabayı binanın önünde tutmayı sevmiyoruz, insanların ağzına sakız oluyor. Bütün olanlardan sonra da...”

Bay Reeder yumuşak bir onaylama mırıltısıyla onu susturdu.

“Arabanın plakası şu mu? Gittiğini gördüm ve neler olduğunu merak ettim. XC 9712 plakalı, mavi bir limuzin. Daimler. Yanılmış da olabilirim ama bana Daimler gibi geldi. Arabalar hakkında bilgim pek az, yanılmış olmam işten bile değil. Hem gözlerim de artık eskisi kadar iyi seçemiyor.”

Emanuel ağzının içinden ona küfretti.

“Evet, Daimler,” dedi. “İndirim sırasında ucuza almıştık.”

Dalgin misafirin gözleri masadaydı.

“Şarap kadehlerini yanlarında mı götürdüler?” diye sordu kibarca. “Güzel bir âdet. Yaşanan hoş anların hatırası olarak kalıyor. Burada mutlaka çok iyi vakit geçirmişlerdir.”

Bu adam nasıl içeri girmişti acaba? Stevens'a onu durdurması gerektiği konusunda kesin emir verilmişti; Fernando da L biçimi geçidin ucunda bekliyordu. Bay Reeder, Legge'nin kafasından geçenler içine doğmuş gibi konuşarak sorulmamış soruyu cevapladı.

“Ben de küstahlık edip yangın merdiveninden çıktım,” dedi. “İlginç bir deneyimdi. Yeni şeyler denemek için biraz yaşlıyım, üstelik tırmanmayı da pek sevmem, hele de geceleri.”

Reeder'ın bakışlarını takip eden Emanuel, adamın pas rengi pantolonunun dizinin yırtık olduğunu gördü. Kumaşın arasından kemik beyazı bir diz göze çarpıyordu.

“Evet, yangın merdiveninden tırmandım. Neyse ki pencere açıktı. Size bir sürpriz yapayım dedim. Bu arada, merdiven bu kattan yukarıya çıkmıyor mu? Çok ilginç doğrusu, çünkü azizim Bay Legge, biliyorsunuz, yangın çıkacak olursa insanlar çatıya tırmanmak zorunda kalabilir. Yanlış hatırlamıyorsam çatıda kare bir yapıdan başka bir şey yok. Orası depo, değil mi? Bir düşüneyim. Evet, depo ya. Kesinlikle depo.”

Emanuel, “Biliyor musunuz,” diye araya girdi. “Bu akşam iki eski tanıdığımı misafir ettim. Johnny Gray ve Peter Kane. Peter'ı tanıyorsunuz galiba?”

Beriki kibarca başını eğdi.

“Biraz fazla kaçırdılar. Johnny şaraba alışık değil, Peter da yıllardır ağzına içki sürmemiş.” Duraksadı. “Aslında, içkiyi hiç kaldıramadılar desem yeridir.”

“Çok yazık.” Bay Reeder başını salladı. “Bana sorarsanız,

içki yasağından yanayım. Şarabı da, birayı da yasaklardım. Hatta dolandırıcıları, kalpazanları, yalancıları, insanları zehirleyenleri..." Durakladı. "İnsanlara uyuşturucu verenleri de mem gerek aslında, onları da yasaklardım," dedi. "Kadehlerini yanlarında götürdüler, öyle mi? Umarım geri getirirler. İnsanların, ee, nasıl diyeyim... Şarap kadehi hırsızlığı gibi küçük bir, ee, suçtan... Şey, böyle bir suçtan kimsenin mahkûm olmasını istemem."

Hüzünlü gözleri tekrar masaya yöneldi.

"Üstelik yalnızca çorba içmişler! Çorbayı bile bitirmeden kendini kaybedecek derecede sarhoş olmak görülmemiş bir şey doğrusu, değil mi? Yani saygın çevrelerde," diye ekledi özür diler gibi.

Gözlüğünün üstünden açık kapıya doğru baktı.

"Acaba," dedi düşünceli düşünceli, "o kadar kötü durumdayken yangın merdiveninden nasıl indiler? Hem de karanlıkta?"

İfadesiz gözlerini yeniden Emanuel'e çevirdi.

"Onları tekrar görürseniz, hem Bay Kane'i hem de Bay Johnny... Neydi adı? Hah, Gray, öyle ya! İkisine de yarın sabah benimle olan randevularına gelmelerini beklediğimi söyler misiniz? Saat onda kapımda olmazlarsa..."

Durdu, dudaklarını ısılık çalacakmış gibi büzdü. Emanuel bundan sonra ne geleceğini bekliyordu, merakı uzun sürmedi.

"Dartmoor'daki soğuk sizi çok etkiledi mi? Orada kışların çok zorlu olduğunu söylüyorlar, hele de belli bir yaşın üstündekiler için. Tabii," diye devam etti Bay Reeder, "insanın orada arkadaşları olabilir, hatta akrabaları bile olabilir. Oğlunuzun ya da başka bir yakın akrabanızın da aynı katta yaşaması işleri kolaylaştırır diye düşünüyorum. Bina üç katlıydı, değil mi? Her şeye rağmen Londra'da konfor içinde yaşamak çok daha iyi, Bay Legge. Bloomsbury'de sizinki gibi küçük, sıcak bir daireye sahip olmak, peşinizde bir gardiyan olmaksızın evinize

gidebilmek... Gardiyanlar için kullanılan çok bayağıca isimler varmış, değil mi?"

Kapıya kadar gidip yavaşça arkasını döndü.

"Bay Peter Kane ve Bay John Gray'i yarın saat on buçukta evimde beklediğimi unutmazsınız, değil mi?"

Kapıyı arkasından dikkatle kapattı, kocaman şemsiyesini sapından koluna asmış vaziyette koridordan geçip Fernando'nun görüş alanına girerek hem onu hem de köşede nöbet bekleyen gözcüleri şaşkına çevirdi.

Bay Reeder geçerken, "İyi akşamlar," diye mırıldandı.

Fernando medenice bir cevap veremeyecek kadar afallamıştı.

Stevens, Bay Reeder'ı ana koridora çıktığında gördü ve nefesini tuttu.

"Ne zaman geldiniz, Bay Reeder?"

Bay Reeder neşeyle, "İçeri girdiğini kimse görmez ama çıkarken herkes peşine düşer," dedi. "Öte yandan bu kulübe girerken görülen ama çıktığını kimseciklerin göremediği insanlar da var. Bay Gray buradan geçti mi? Ya da Bay Kane?"

Stevens şaşkınlıkla, "Hayır, efendim," dedi. "Gitmişler mi?"

Bay Reeder derin derin içini çekti.

"Evet, gitmişler," dedi. "Uzun süreli bir gidiş olmadığını umuyorum ama kesinlikle gitmişler. İyi geceler, Stevens. Aklıma gelmişken, adın aslında Stevens değil, öyle değil mi? Seni hatırlar gibiyim..." Hatırayı bulup çıkarmakta zorluk çeker gibi gözlerini tavana kaldırdı. "Sanki bundan, ee, sekiz sene kadar önce adın Stevens değil de başka bir şeydi."

Stevens kızardı.

"Artık bu isimle tanınıyorum, efendim."

Bay Reeder asansöre binerken, "Çok güzel bir isim, mükemmel bir isim," diye mırıldandı. "Ne de olsa hepimiz geçmişimizi ardımızda bırakmaya çalışmalıyız. Sana, ee, talihsizliğini hatırlatmayı hiç istemem."

Caddeye çıktığında, karşı kaldırımında bekleyen iki adam ona doğru geldi.

Bay Reeder, "Gitmişler," dedi. "Korkarım o arabadaydılar. Bütün karakolların uyarılması gerekiyor, özellikle de Londra'nın hemen dışındaki taşra karakollarının. Arabayı durdursunlar. Plakasını biliyorsunuz. Burayı sabaha kadar gözlemeniz yerinde olur," diye ekledi.

"Başüstüne, efendim."

"Özellikle Emanuel'i takip edin. Yarın sabaha kadar gözünüz üstünde olsun."

Nöbetçi dedektif, ortalama bir dedektifin donanımının en önemli parçasını oluşturan filozofça sabırla sabahın üçüne kadar bekledi. O saatte, gökyüzüne gün ışığı sızmaya başladığı sırada Emanuel hâlâ görünmemişti. Stevens, Bay Reeder'in ayrılmasından yarım saat kadar sonra gitmişti. Saat ikide baş garsonla diğer üç garson çıkmış, Fernando kapıyı kilitlemişti. Derken, saat üçe birkaç dakika kala kocaman bir yağmurluğa sarınmış Pietro'nun ufak tefek gövdesi görüldü; o da kapıyı arkasından kilitleyip Shaftesbury Bulvarı yönünde gözden kayboldu. Saat üç buçuk olduğunda dedektif evi gözlemesi için bir polis memuru bırakarak, şehirde bir yerde kalan Bay Reeder'a telefon etmeye gitti.

Bay Reeder, kendisine küçük gelen pijamalarıyla iyice acayip bir görüntü sergiliyordu ama neyse ki huzursuzluğuna tanık olacak kimse yoktu. "Ah, aman aman," dedi. "Çıkmadı diyorsun yani? Geliyorum."

Kulübe vardığında gün ışıdı. Avlu kapısı bir maymun-cukla açıldı ve Bay Reeder üçüncü kata uzanan demir basamakları tırmandı. (O kadar ayrıntılı anlattığı tırmanış tamamen uydurmaydı, pantolonu da arka avluyu dolduran eşya sandıklarından birinden çıkmış bir çiviye takıldığı için yırtılmıştı.)

Bir gece önce girdiği pencere kapatılıp sürgülenmişti ama

Bay Reeder bir soyguncu maharetiyle sürgüyü itmeyi başardı ve pencereyi açıp içeri girdi.

Etrafını görebileceği kadar aydınlık vardı. Emanuel'in ofisini eliyle koymuş gibi buldu. Kapı zorlanmıştı, maymuncuğa gerek yoktu. Emanuel ortalarda görünmüyordu. Bay Reeder ofisten çıkarak kulübü hızlıca aramış olan dedektifin raporunu dinledi.

“13 numaralı odanunki hariç bütün kapılar açık, efendim,” dedi dedektif. “O kapı içeriden sürgülü. Kilidi açtırdım.”

Reeder, “12 numaralı odayı deneyin,” dedi. “Oradan 13 numaraya iki giriş var. Biri, köşede göreceğiniz perdenin arkasındaki kapıdan; diğeri de 13 numaranın büfesiyle bağlantılı olan büfeden. Hiçbir şey kırmamaya çalışın. Buraya geldiğimin fark edilmesini istemiyorum.”

Dedektifin peşinden 12 numaraya girdi ve büfe girişini kullanmaya gerek olmadığını gördü. Ara kapı kilitli değildi zaten. Bay Reeder 13 numaralı odaya girdi. Ortalık zifiri karanlıktı.

“Hıh!” diyen Bay Reeder havayı kokladı. “Biriniz şu duvar boyunca ilerleyip elektrik düğmesini bulsun. Bir şeye basmaya dikkat edin.”

“Ne var ki?”

“Bence bulacağınız... Neyse, ışığı açın.”

Dedektif duvar boyunca el yordamıyla yürüdü, sonunda parmağı elektrik düğmesini bulunca ışığı yaktı. O zaman hepsi Bay Reeder'ın şüphelendiği şeyi gördüler. Birisi masaya kapaklanmış, kıpırtısız yatıyordu. Korkunç bir manzaraydı. Emanuel Legge'nin katilinin kullandığı şömine demiri bükülmüş ve kana bulanmış hâlde bir zamanlar kar beyazı olan masa örtüsünün üstünde, paramparça olmuş kıymetli camların arasında duruyordu.

28

Legge'nin öldüğüne polisin ikna olması için doktor çağırmaya gerek yoktu. Adam, bütün şeytani planlarını arkasında bırakmıştı artık.

Bay Reeder silahı düşünceli düşünceli inceleyerek, "Bu demir nereden geldi acaba?" diye söylendi. Küçük şömineye bir göz attı. Oradaki ocak demiri, maşa ve kürek yerli yerindeydi. Zaten cinayet aleti, oturma odalarında kullanılanlardan daha ağır bir demirdi.

El çabukluğuyla ölü adamın ceplerini araştırdı, yelek cebinde üstüne "Horsham 98753" diye bir telefon numarası çiziktirilmiş bir kâğıt buldu. Peter'in numarası. O anda bunun özel bir önemi yoktu, Bay Reeder kâğıt parçasını ölünün ceplerinden çıkardığı diğer belgelerin yanına koydu. Sonra vakayla ilgilenmek üzere bir müfettiş geldi.

Bay Reeder, "Sanırım bir boğuşma olmuş," dedi. "Sağ bileğin kırık olduğunu göreceksiniz. Legge'nin tabancası masanın altındaydı. Herhalde silahını çekti, katil de tabancayı zorla aldı. Burada işim kalmadı, müfettiş."

Ana koridoru incelediği sırada, Stevens'in küçük masasının arkasındaki küçük telefon kontrol panosu aklına bir fikir getirdi. Horsham'ı aradı. Sabahın çok erken bir saati olmasına rağmen karşı taraf ânında cevap verdi.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu Bay Reeder.

Kısık bir ses, “Bay Kane’in uşığıym,” dedi.

“Ah, Barney, sen misin? Efendin döndü mü?”

“Hayır, efendim. Siz kimsiniz?”

“Bay Reeder... Bayan Kane’i telefona çağırabilir misin?”

“O da evde değil. Bütün gece Johnny Gray’e ulaşmaya çalıştım ama uşığı dışarıda olduğunu söylüyor.”

Reeder hemen, “Bayan Kane nerede?” diye sordu.

“Bilmiyorum, efendim. Gece birisi arabayla gelip onu almış. Kapıyı açık bırakıp gitmiş. Rüzgâr yüzünden kapı çarpınca gürültüye uyandım.”

Bay Reeder o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Barney onun telefonu kapattığını zannetti.

“Gece Bayan Kane’e telefon geldi mi? Mesaj bırakan oldu mu?”

“Bir kere telefon çaldı, efendim. Saat on civarında. Konuşmasından anladığım kadarıyla babası aramıştı.”

Yeniden uzun bir sessizlik oldu, sonra Bay Reeder, “Hemen Horsham’a geliyorum,” dedi. Adamın sesindeki hoş sohbet ton, Barney’nin içini rahatlatmıştı ama onu daha iyi tanısaydı Bay Reeder’in en huzursuz olduğu zamanlarda en sakin davranışlarına büründüğünü bilirdi.

Bay Reeder telefonu itip ayağa kalktı.

Demek ki Marney’yi almışlardı. Başka bir açıklaması yoktu bunun. Akşam yemeği, kızı koruyacak insanları uzaklaştırmak için düzenlenmişti. Peki nereye götürülmüşlerdi?

Bir polis memurunun ikinci defa aradığı ihtiyarın ofisine geri döndü.

“Bay Peter Kane’den bahseden herhangi bir belgeyi hemen görmek istiyorum,” dedi. “Burada bulacağınız haritaları ve Emanuel Legge’ye oğlunun gönderdiği mektupları. Bu ofise birisinin girdiğini anladınız herhalde? Bir yerlerde bir ipucu olmalı.”

Memur başını salladı. “Üzgünüm, Bay Reeder, burada pek

bir şey bulamadık,” dedi. “Şimdiye kadar bulduklarım eski faturalarla her ofiste görülen cinsten iş mektuplarından ibaret.”

Dedektif etrafına bakındı.

“Kasa yok mu?”

Bütün ürkekliği ve hürmetkâr tavırları ortadan kaybolmuştu; o anda tam bir işadamıydı.

“Evet, efendim. Şu kaplamanın altında. Bu sabah açtıracam ama Legge’nin burada ucu kendisine dokunacak bir şey bulunduracağını pek sanmıyorum. Ayrıca Highlow’u senelerce oğlu yönetti. Ondan önce bir müdürleri vardı, adam şimdi hapiste. Ondan da önce, yanlış hatırlamıyorsam Fenner buradaydı. Hani şu soygun yüzünden içeri atılan adam.”

Bay Reeder sert bir sesle, “Fenner mı?” dedi. “Onun bu kulübün yöneticiliğini yaptığını bilmiyordum.”

“Eskiden öyleydi ama ihtiyarla kavga etmişler. Hapiste de birlikteydiler diye kalmış aklımda.”

Fenner insanın kulüp yöneticisi olarak hayal edebileceği tipte biri değildi. Belli tür müşterilere zekâdan ziyade anlayış sergilenmesi gereken Highlow ayarında bir kulüpte bile olmazdı.

Reeder duvardaki rafları boşaltarak polis memuruna yardım ettiği sırada, parmakları bir tokmağa değdi.

“Allah Allah, bu da ne böyle?” diyen adam tokmağı çevirdi.

Masa olduğu gibi yerinden kaydı. Bay Reeder masayı çekti. Döner merdiven karşısındaydı.

“Çok ilginç,” diyen dedektif, ilk sahanlığa kadar çıktı. Orada bir kapı olduğu anlaşılıyordu ama açmak için çok uğraşmasına rağmen bütün çabaları boşa gitti. Reeder yeniden aşağı yönelerek bodruma kadar indi. Bu defa davayı üstlenmiş olan müfettiş de ona katılmıştı.

Bay Reeder kapıyı açarken, “Çok sıcak,” dedi. “Bana kalırsa burada ocak yanıyor.”

Elektrik bağlantılarını çözmesi biraz zaman aldı, sonunda

başardığında da bir ısıklık koyverdi. Kor gibi kıpkırmızı kesilmiş ocağın yanında ışıldayan bir metal parçası görmüş ve ne olduğunu anlamıştı. Bir oymacı levhasıydı bu. Bay Reeder levhanın beş sterlinliklerin basılması için hazırlandığını bir bakışta gördü.

Bodrum kat boştu. Bakır levhanın sırrı Bay Reeder'ı bir süre şaşalattı.

“Büyük Kalpazan'ı bulamadık belki ama Büyük Oymacı'yı kesinlikle bulduk,” dedi. “Bu levha yukarıda bir yerde hazırlanmış.” Bacayı işaret etti. “Bu da ne böyle? Ah, anladım. Tabii ya!” Sevinçle bacağına bir şaplak indirdi. “Haklı olduğu aklıma bile gelmemişti... Halbuki her zaman haklıdır!”

“Kim?” diye sordu müfettiş.

“Eski bir arkadaşım. Sahte paraların kalıp levhalarının bir ocağa yakın yerde hazırlandığına dair bir teorisi vardı. Böylece polis baskını olursa levhalar ocağa atılıp ortadan kaldırılıyor. Tabii oyma kalıbı da yukarıda bir yerde. İyi de yepyeni bir levhayı niye atmışlar? Hem de ocakçı yerinde yokken? Anlamıyorum. Meğerki... Bana bir balta bulun. Çatı katındaki odayı görmek istiyorum.”

Kapının önü, baltanın tam olarak savrulmasına izin veremeyecek kadar sıkıştı. Oymacının odasına açılan kapının kırılıp açılması neredeyse bir saat sürdü. Tavan penceresinin storu çekilmediği için oda gün ışığıyla doluydu. Reeder'ın keskin gözleri masayı ve üstündekileri ânında inceledi, adam sonra ileriye doğru bir göz atarak bir adım geriledi. Duvarın dibinde darmadağınık hâlde, çamur içinde, bembeyaz gömleği paçavraya dönmüş Peter Kane yatıyordu ve derin uykudaydı!

Adamı bir sandalyeye oturtup yüzünü soğuk suyla yıkadılar ama yine de ayılması uzun zaman aldı.

Bay Reeder, “Uyuşturucu vermişler, orası kesin,” diyerek herhangi bir kan lekesi var mı diye baygın adamın ellerini dikkatle inceledi. Ama kir pas içindeki ellerde bir damla bile

kan yoktu. Zaten aylır aylmaz ağzından çıkan ilk sözler de Peter'ın cinayetten habersiz olduğunu kanıtlıyordu.

“Emanuel nerede?” dedi sersem sersem. “Onu yakaladınız mı?”

Reeder nazikçe, “Hayır ama birisi yakalamış,” dedi. Duyduğu haberin şoku, Peter Kane'i tam anlamıyla ayılttı.

Adam kulaklarına inanamayarak, “Öldürüldü ha!” dedi. “Emin misiniz? Tabii eminsiniz, delice bir soru oldu.” Ellerini bitkince alnından geçirdi. “Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Herhalde benden şüpheleniyorsunuz. Şu kadarını söyleyeyim ki, onu elime geçirdiğim takdirde öldürmeye niyetliydim.”

Akşam yemeğinde olanları kısaca anlattı.

“Bana uyuşturucu verdiklerini anlamıştım ama ilaçlar üzerimde geç etki eder. Tek şansım ölü numarası yapmaktı. Emanuel çeneme bir yumruk attı, ben de bayılmış gibi yapmak için bu mazereti kullandım. Beni aşağıya, avluya indirdiler ve arabaya yerleştirdiler. O melez herif Johnny'yi almak için yukarı çıkınca diğer kapıdan fırladım. Etrafta bir sürü çimento çuvalı vardı, birkaç tanesini üst üste koydum. Karanlıkta yığını ben zannedeceklerini umuyordum. Sonra sandıkların arasına sinip bekledim. Johnny'yi aşağı indirdiler ama ona yardım etmek elimden gelmiyordu. Araba gidip Pietro tekrar yukarı çıkınca onun peşine düştüm. Uyuşturucu etkisini göstermeye başlamıştı. Bir damla aklım kalmış olsaydı kapıdan çıkıp kaçırdım. İlk düşünce silahımı alıp odada unutmuş olabilecekleriydi. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi.”

“Bundan emin misin, Peter?”

“Kesinlikle eminim.”

“Ne kadar süre geçmişti?”

“Yarım saat kadar. Merdiveni ancak o kadar sürede tırmanabildim çünkü bir yandan da uyuşturucuyla mücadele ediyordum. Birisinin etrafta dolandığını duyunca odalardan birine saklandım, sonra pencerenin kapatılıp kilitlendiği gel-

di kulağıma. Beni bulacaklarından korktuğum için uyumak istemiyordum ama bayılmış olmalıyım. Ayıldığımda ortalık karanlık ve soğuktu, üstelik çıt çıkmıyordu. Yeniden 13 numaranın kapısını zorladım ama bir sonuç elde edemedim. Ben de Emanuel'in ofisine gittim. Ofisi iyi tanırım. Eski günlerde, Emanuel hapse girmeden önce sık sık oraya giderdim. Çatıya çıkan döner merdivenden de haberim var. Kalp paraları çatıya yaptırdıkları barakada bastuklarından daima şüphelenmişimdir. Ama yanılmışım. Odaya girer girmez buranın oymacının çalışma odası olduğunu anladım. Baca açıklığının kenarında bir levha vardı. Hâlâ sersem gibiydim herhalde çünkü levhayı alıp oynamaya başladım. Elimden kaydı. Aşağıda bir yerden bir tangırtı duydum.

“Bu odaya nasıl girdin?”

Peter Kane şaşkıncu bir cevap verdi. “Kapı açıktı. Herhalde bu kapı yalnızca içeriden açılıp kapatılabiliyor. Odanın gerçek kapısı Emanuel'in ofisinde. Hem bodrumun hem de çatı odasının tek giriş-çıkışı orası. Ondan sonra olanları bilmiyorum. Uyuşturucu artık etkisini tam anlamıyla göstermişti. Bir yere uzanmış olmalıyım. Marney'ye haber vermem gerek. Merak eder...”

Dedektifin yüzünde gördüğü bir şey yüreğinin ezilmesine yol açtı.

“Marney! Marney'ye bir şey mi oldu?” diye sordu hemen.

“Bilmiyorum. Dün gece, daha doğrusu bu sabahın çok erken saatlerinde dışarı çıkmış. Henüz dönmemiş.”

Peter aptala dönmüş bir hâlde dinledi. Bay Reeder, adamın birkaç dakikada on yıl yaşlandığını düşündü.

Nazikçe, “Kane, Legge'yle ilgili bildiğin her şeyi bana anlat,” dedi. “Jeffrey'nin kızı kalp paralarının basıldığı yere götürdüğüne eminim. Neresi orası?”

Peter başını salladı.

“En ufak bir fikrim yok,” dedi. “İlk sahte para bu binada,

aslına bakarsanız 13 numaralı odada basılmıştı. Bunu uzun süredir biliyorum. Ama iş büyüdükçe, genç Legge'nin kendisine yeni bir yer bulması şart oldu. Nasıl bir yer buldu, nerede buldu, kesinlikle bilmiyorum. Pek bilen de yok zaten."

Reeder, "Ama kulağına çalınan söylentiler olmuştur," diye ısrar etti.

Peter yine başını salladı.

"Meslektaşlarımla, daha doğrusu eski meslektaşlarımla çok az temasım olduğunu unutmayın," dedi. "Legge ailesi dışında tanıdığım tek suçlular bizim Barney ile Johnny. Tabii bir de Stevens var, o da on yıl önce hapisteydi. Başka herkesle ilişkim koptu. Üstelik bütün haberlerimi Barney'den alıyorum ki onun dedikodularının çoğu asılsızdır."

Barney'ye telefon ettiler ama uşak işe yarar bir bilgi veremedi. Tek bildiği baskı işlerinin batıda bir yerlerde yapıldığıydı.

"Johnny bu konuda benden daha bilgilidir. Hatta herkes-ten fazla bilgilidir. Bu konuda bütün çocuklar hemfikir," dedi. "Kodeste ona çok şey anlatılmış."

Evine dönecek olan Peter'dan ayrılan Bay Reeder, Johnny'nin dairesine uğradı. Parker ayaktaydı. Efendisinin kaybolduğu bilgisi uşağa sabahın erken saatlerinde iletilmişti ama Parker'ın verebileceği bilgi yoktu.

Johnny'nin üstündeki kıyafetleri sayıp dökmeye hazırlanıyordu ki Bay Reeder sabırsızlıkla uşağın sözünü kesti.

Öfke dolu bir sesle, "Bay Gray'i terzi prova mankeni gibi değil de insan olarak düşünmeye çalış," dedi. "Onun çok büyük bir tehlike içinde olduğunu anlıyor musun?"

Kusursuz Parker, "Hiç kaygılanmıyorum, efendim," dedi. "Bay Gray yeni çorap askılarını takmıştı..."

Bay Reeder hayatında ilk defa kendisini kaybetti.

"Sen Allah'ın cezası bir salaksın, Parker."

Parker selam vererek Bay Reeder'ı uğurlarken, "Umarım değilimdir, efendim," dedi.

29

Ön taraftaki oturma odasında oturan Marney bir arabanın evin önünde durduğunu duyduğunda saat sabah ikiyi beş geçiyordu. Hole giden kız kapıyı açtı ve basamaklarda durup karanlığın içine baktı.

“Baba, sen misin?” diye seslendi.

Cevap yoktu. Marney hızlı adımlarla bahçe yolundan kapıya gitti. Gelen, üstü kapalı spor bir arabaydı. Marney bahçe kapısının üstünden bakarken arabadan bir elin uzanıp kendisine işaret ettiğini gördü ve fısıldayan bir ses duydu.

“Gürültü yapma. Buraya gel, seninle konuşmak istiyorum. Barney beni görmesin.”

Afallayan Marney itaat etti. Kapıyı açıp karanlık arabaya, direksiyonun başındaki adamın yan koltuğuna bindi.

“Ne oldu?” diye sordu.

O sırada araba, Marney’yi hayretler içinde bırakarak anayola doğru ilerlemeye başladı. Belli ki park etmeden önce manevra yapmıştı.

“Baba, mesele nedir?” diye sordu Marney.

Sonra kanını donduran alçak sesli bir kıkırtı duydu.

“Arka tarafa geç ve orada kal. Mesele çıkarırsan o güzel yüzünü biraz çirkinleştiririm, Marney Legge!”

“Jeffrey!” dedi kız. Soluğu kesilmişti.

Kapının tokmağını yakaladı, tam döndürmeye çalışıyordu

ki Jeffrey boştaki eliyle uzanıp Marney'yi yakalayarak arabanın arka koltuğuna savurdu.

“Beni bir daha bunu yapmak zorunda bırakırsan seni öldürürüm.” Sesinde acayip bir acı tınısı vardı. Marney onun yarasını hatırladı.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu.

Jeffrey hiç beklenmedik bir şekilde, “Babana,” diye cevap verdi. “Ses çıkarmadan oturacak mısın? Kaçmaya ya da yardım istemeye çalışırsan gaza basıp önümüze çıkan ilk ağaca bindiririm, böylece bu meseleyi birlikte sona erdirmiş oluruz.”

Jeffrey'nin ses tonundaki gaddarlığı duyan Marney'nin, adamın bu tehdidi gözünü bile kırpmadan gerçekleştireceğinden şüphesi kalmamıştı. Araba hızla ilerleyerek kilometreleri yutuyor, köylerden geçiyor, küçük şehirlerin tek tük insan bulunan sokaklarında biraz yavaşlıyordu. Saat üçe yaklaştığı sırada bir şehre girdiler. Pencereden bakan Marney gri taş bir bina gördü ve Oxford'da olduklarını anladı.

On dakika sonra şehrin içinden geçmiş, batıya giden ana yola vurmuşlardı. Yolculuğun başından beri ilk defa olarak Jeffrey Legge'nin konuşkanlığı tuttu.

“Sen hiç kodese girmedin, değil mi meleşim?”

Marney cevap vermedi.

“Diğer kanaryalarla birlikte kafeste bulunmadın hiç, ha? Eh, böyle bir tecrübe seni bekliyor. Seni hapse sokacağım, bebek. Peter da hiç hapse girmemiş ama nasıl bir şey olduğunu bu gece öğrendi sayılır.”

Kız, “Sana inanmıyorum,” dedi. “Babam yasalara karşı gelmedi.”

Jeffrey boştaki eliyle ustalıkla sigarasını yakarken, “Hayır, uzun zamandır gelmedi,” diye ona katıldı. “Yine de bu gece onu bekleyen küçük bir hücre var.”

Marney kuşku dolu bir sesle, “Hapishane,” dedi. “Sana inanmıyorum.”

“Bunu ikinci kere söylüyorsun. Bana bu kadar çok yalancı deyip de hayatta kalmayı başarmış tek kişi sensin.”

Bir tali yola saptı ve on beş dakika boyunca konuşmayarak Marney’yi düşünceleriyle baş başa bıraktı.

“Johnny’nin burada olduğunu bilmek ilgini çekecektir,” dedi sonunda. “Şu bizim sevgili Johnny! Ele geçirilmesi en kolay suçlu. Bu defa müebbet yiyecek.”

Araba dik bir yokuştan inmeye başladı, yağmur lekeleriyle dolu pencereden bakan Marney ileride karanlık, alçak bir bina gördü.

Arabayı durdururken, “İşte geldik,” dedi Jeffrey.

Pencereden bakan Marney, adamın doğru söylediğini nefesi kesilerek anladı. Bir hapishanenin kapısındaaydılar. O bakarken kocaman, siyah, oymalı demir kapılar açılıyordu. Araba geniş bir kemerin altından geçerek yeniden durdu.

“İn aşağı,” dedi Jeff. Kız itaat etti.

Kemerde dar, siyah bir kapı vardı. Gözü Marney’nin üstünde olan Jeffrey, kızı kolundan yakalayarak kapıdan içeri itti. Marney kendini dar bir odada buldu. Lekelerle dolu duvarların beyaz boyasının rengi atmıştı. Mobilyalar, külleri yerlere taşan büyük bir şömine, külüstür bir sandalye ve duvara tutturulmuş rengi solmuş bir karatahtadan ibaretti. Ark lambasının loş ışığında zar zor okunan yazıyı seçti. “Kraliyet Hapishanesi, Keystown.” Altında da sık satırlar hâlinde sıralanmış bir sürü kural. Kaba saba görünümlü, güçlü yapılı bir adam, Marney’nin peşinden kapı bekçisine ait olduğu anlaşılan odaya girmişti.

“Hücreyi hazırladın mı?”

“Hazırladım,” dedi adam. “Aç mı? Yiyecek bir şey ister mi?”

Jeff kısaca, “İsterse söyler,” dedi.

Paltosunu çıkarıp bir çengele astı, sonra da Marney’nin kolunu yakalayıp kızı yeniden kemerden geçirip küçük bir avlu boyunca yürüttü, demir parmaklıklı bir kapıdan ve daha sonra da ikinci bir kapıdan içeri soktu. Tek ışık kaynağı olan kapı-

nın yanındaki aplikte yanan lamba, küçük bir giriş salonunda olduklarını gösteriyordu. Salonun etrafında, yerden yaklaşık üç metre yukarıda, demir merdivenle çıkılan bir koridor uzanıyordu. Duvardaki iki sıra siyah kapının ne anlama geldiğini sormaya hiç gerek yoktu. O kapılar hücrelere açılıyordu. Hapishaneydi burası!

Marney bütün bunların ne demek olduğunu anlamaya çalışırken, yakındaki bir kapı açıldı ve kız itilerek içeri sokuldu. Küçük bir hücreydi, zemin taşları aşınmıştı ama köşeye yeni bir yatak yerleştirilmişti. Bir lavabo vardı ve Marney'nin daha sonra anlayacağı gibi hücre taş bir tuvaleti ve yıkanma yeri bulunan bir başka hücreye açılıyordu.

Jeffrey Legge keyifle, "Ölüm hücresi," diye açıkladı. "Bu gece yalnız kalmayacaksın, Marney. Sana eşlik edecek çok hayalet var burada."

Marney'nin kalbi panikle çırpınıyordu ama kız korkusunu göstermedi.

"Hayaletler senin kadar iğrenç değildir, Jeffrey Legge," dedi. Adam onun bu cesareti karşısında şaşalamış göründü.

Kapıyı çarparak kapatıp kilitlerken, "Hem hayaletler hem de ben burada olacağız," dedi.

Hücre, kapının yanındaki yarı saydam bir camın ardından gelen zayıf ışıqla aydınlanıyordu. Marney, gözleri yarı karanlığa alışınca etrafını inceleyebildi. Hapishane çok eski olmalıydı. Duvarın bir kısmı pürüzsüzdü. Orada günler boyunca oturup kader saatinin gelip çatmasını bekleyen talihsiz mahkûmların sırtları yapmıştı bunu herhalde. Bu dört duvarın kimbilir kaç ruhun ıstırabını hapsettiğini hayal edince titredi.

Yatağın üstüne çıkınca hücrenin penceresine erişebiliyordu. Pencerede de sertleştirilmiş cam vardı, paslanmış çerçevelerle küçük bölmeler hâlinde ayrılmıştı. Parçaların birkaçı kırıkta ama Marney pencereyi zorlayabilse bile pek ümit vaat eden bir manzarayla karşılaşmayacağını tahmin ediyordu.

Gece, mevsime göre alışılmadık derecede nemli ve soğuktu. Yataktan bir battaniye alıp sarıyan Marney, tabureye oturup güneşi beklemeye başladı.

Orada öylece otururken, yorgun gözleri kendiliğinden kapanıp duruyordu. Derken hafif bir vurma sesi duydu. Yukarıdan geliyordu. Babasının... ya da Johnny'nin kendisinininkinin üstündeki hücrede olabileceğini düşününce Marney'nin kalbi çarptı.

Yatağa tırmanıp taş tavana parmak eklemleriyle vurdu. Birisi cevap verdi. Mors alfabesiyle bir mesaj aktarılıyordu, Marney anlayamıyordu. Sonunda vuruşlar durdu. Marney yukarıdan ayak sesleri işitti. Sonra tamamen tesadüf eseri gözü pencerenin kırık parçalarından birine erişince, bir şeyin yavaş yavaş aşağı inerek görüş alanından çıktığını hissetti. Yatağa sıçrayıp pencereye yapıştı, siyah bir ipek parçası gördü.

Güçlkle uzanarak sonunda iki parmağıyla kumaşı yakalamayı başardı ve nazikçe pencereden içeri çekti. Kaldırıp bakınca, tıpkı şüphelendiği gibi ucuna bir kâğıt parçası bağlı olduğunu gördü. Bir banknottu bu. Şaşkına dönen Marney paraya bakakaldı. Sonunda kâğıdın diğer tarafına bir şeyler yazılmış olabileceğini akıl etti. Harfler çok silikti, kız notu ışığa yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı.

Aşağıda kim var? Sen misin, Peter? Ben yukarıdayım.

Johnny.

Marney gırtlğından kopan hıçkırığı bastırdı. Hem babası hem de Johnny buradaydı. Demek Jeffrey yalan söylememiştir.

Nota nasıl cevap verecekti? Kalemi yoktu. Sonra kumaşın ucuna ağırlık olarak bir kalem bağlandığını fark etti. Balolarda dans programlarına tutturulan türden küçük bir kurşunkalem. Zar zor işe yarayan kalemle bir cevap yazarak pencereden dışarı itti, bir süre sonra kumaşın yukarı çekildiğini gör-

dü. Johnny buradaydı... Johnny biliyordu. Onun da elinden bir şey gelmeyecekti ama genç adamın varlığı Marney'ye tuhaf bir ferahlık veriyordu.

Yarım saat boyunca pencerede beklediye de artık güneş doğmuştu ve anlaşılan Johnny daha fazla iletişim kurmaya çalışmayı tehlikeli buluyordu.

Yorgunluktan tükenmiş hâldeki Marney yatağa uzandı. Uyumamaya kararlıydı ama beş dakika sonra derin bir uykunun kucasına yuvarlanmıştı. Kilitte dönen anahtarın sesiyle ayağa fırladı. Sabahın erken saatlerinde gördüğü adam, elinde büyük bir tepsiyle gelmişti. Tepside sakarca yerleştirilmiş bir çay fincanıyla tabağı, altı dilim ekmek, tereyağı, kocaman da bir çaydanlık vardı. Hücrede masa olmadığı için adam tepsiyi yatağın üstüne bıraktı ve tek kelime etmeden çıkıp gitti. Marney bileğindeki küçük platin saate baktı. On olmuştu. Yarım saat sonra adam yeniden geldi ve tepsiyi alıp götürdü.

Marney, "Neredeyim?" diye sordu.

Adam sessiz bir neşeyle, "Kodeste," diye cevap verdi. "Ama burası öyle bildiğiniz kodeslere benzemez, küçükhanım. Hem bana soru sormayın. Doğru dürüst cevap vermem."

Saat ikide bir yemek daha geldi, bu defa sunum biraz daha özenliydi. Tabağa bakılırsa Jeffrey, Oxford'a birilerini göndermiş ve Marney için yeni bir takım aldırılmıştı. Kız bir kez daha babasına ne olduğunu öğrenmeye çalıştı ama dişe dokunur bir sonuç elde edemedi.

Yorgun gün sürünerek ilerledi; her dakika saat gibi, her saat sonsuzluk gibi geçiyordu. Ziyaretçilerin sonuncusu göründüğünde hava kararmıştı. Bu defa gelen Jeffrey Legge'ydi. Adamın yüzünü görünce Marney'nin içindeki dehşet yerini meraka bıraktı. Jeffrey'nin yüzü hortlak beyazlığındaydı, gözleri tuhaf bir ışıkla parlıyordu ve ağzına götürdüğü eli de hummalıymış gibi titriyordu. Marney, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Jeffrey kırık dökük bir sesle, “Seni,” diye cevap verdi. “Babamın hayatına karşılık seninkini istiyorum!”

Marney’nin nefesi kesildi. “Ne demek bu?”

Jeffrey, “Peter Kane dün gece babamı öldürdü,” diye cevap verdi.

Marney soluk soluğa, “Delirmişsin sen!” dedi. “Babamın burada olduğunu söylemiştin...”

“Yalan söyledim. Ne fark eder zaten? Peter Kane Keytown’a gelirken kaçtı, kulübe dönüp babamı öldürdü!

30

Kız nutku tutulmuş hâlde Jeffrey'ye baktı.

“Bu doğru değil!” diye bağırdı.

“Doğru değil ha?” Jeffrey neredeyse havlayarak konuşmuştu. Nefretle, kederle, acımasız bir intikam alma arzusuyla çıldırmış durumdaydı. “Doğru olup olmadığını şimdi göstereceğim sana, küçükhanım. Sen benim karımsın, bunu anlıyorsunuz? Anlamıyorsan da anlayacaksın.”

Zihninin karanlığını, haykırarak savurduğu tehditlerle dışarı dökerek bir hışımla hücreden çıktı, sonra kapı şakırdarak Marney'nin üstüne kapandı. Jeffrey sert adımlarla bir zamanlar müdürün lojmanı olan, şimdi de Büyük Kalpazan'ın genel müdürlüğü hâline dönüştürülmüş küçük eve gitti.

Kendisine cömert bir kadeh viski doldurup sek olarak kafaya dikti. Ona eşlik eden adam meraklı gözlerle seyrediyordu.

“Jeff, bana sorarsan voltayı alma vakti geldi. Bu insanları burada uzun süre tutamayız. Adamlar da korkuyor.”

Jeffrey Legge, “Korkuyorlar ha?” diye hırladı. “Yargıçla jürinin önüne çıkarlarsa daha çok korkarlar.”

Sağ kolu olan adam sakın bir sesle, “Tam da o tür bir korkudan kaçınmak istiyorlar,” dedi. “Neyse Jeff, bu işin sonu yaklaştı. Bence akli başında herkesin kendine suyun öbür tarafında güzel ve küçük bir ev bulma vakti geldi.”

Legge uzun bir süre düşündü. Yeniden konuştuğunda sesi daha sakindi.

“Belki de haklısın,” dedi. “Bu gece burayı boşaltacağımızı söyle onlara.”

Öbür adam bu cevaba şaşırmıştı.

“Bu gece mi?” dedi. “Bu kadar acelemiz olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

“Bu gece boşaltıyoruz. İstedikleri kadar paraları var. Bu operasyonu bitiriyorum.”

“Babanı kim öldürdü?”

“Peter Kane,” diye hırladı Legge. “Her şeyi biliyorum. Polis saklıyor ama babamı Peter öldürdü. Sabah kulüpte bulmuşlar onu.”

Elindeki bardağa düşünceli düşünceli bakarak bir süre oturdu.

“Bu gece gitsinler,” dedi. “Hepsi gitsin. Onlara ben söyleyim.”

“Ben de mi? Benim de gitmemi istiyor musun?” diye sordu diğeri.

Legge başıyla onayladı.

“Evet. Yalnız kalmak istiyorum. Bu gece iki kişinin hesabını göreceğim,” dedi dişlerinin arasından. “Hesaplarını göreceğim.”

Yardımcısı, “Adamların bazıları hapiste Johnny Gray’le birlikteymiş. Onu seviyorlar,” dedi.

Jeffrey, “Gitmeleri için bir sebep daha,” diye cevap verdi. “Bir an evvel söylesem iyi olur.”

Ayağa fırlayıp odadan çıktı, yardımcısı da biraz uzaktan takip ediyordu.

Hapishanede iki hol vardı. Jeffrey ikincisine döndü. İçerisi ılık ılık aydınlatılmıştı. Çoğunun kapısı çıkarılmış hücrelerin bir kısmı, bir masada oturmuş iskambil oynayan altı kadar adama yatak odası vazifesi görüyordu belli ki. Yalnızca dört hücrenin kapısı yerindeydi çünkü bunların arkasında sabahtan akşama kadar durmadan çalışıp Fransız, İngiliz ve

Amerikan paraları basan hassas baskı makineleri vardı. Masadakilerin ya da Jeffrey'nin alışılmadık ziyareti dikkatlerini çekip hücrelerinin kapısına gelenlerin arasında sahte parayla ilgili suçlardan uzun süre hapis yatmamış bir kişi bile yoktu. Jeffrey adamlarını, korosundaki güzelleri seçen bir tiyatro yönetmeni titizliğiyle seçmişti. Gidecek yeri olmayan, kimsesiz, en önemlisi de umutsuz adamlardı hepsi. Hapishane sistemine alışkınlardı ve şu andaki yeni yaşamlarını da alışkın oldukları bu hayatın çok hoş bir çeşitlemesi olarak görüyorlardı.

Yetkililer, Keytown Hapishanesi'nin son derece karmaşık deneysel çalışmalar yürüten bir sendikanın ellerinde olduğunu sanıyordu ve "laboratuvarlara" elektrik sağlama konusunda hiçbir zorluk çıkarmamışlardı. Jeff bütün ülkedeki en güvenli sığınağı bulmuştu. Bin yıl uğraşsa bunun kadar sağlamlarını yapamazdı.

Konuşması kısa ve özdü.

"Beyler, hepimizin kendi yolumuzu çizmesinin vakti gelmişe benziyor. Hepinizin hayatınızın geri kalanını konfor içinde geçirecek parası var. Mümkün olan en kısa sürede ülkeden çıkmanızı tavsiye ederim. Pasaportlarınız cebinizde, benim düsturumu da bilirsiniz. Bugünün işini yarına bırakma."

Bir ses, "Hemen bu gece gitmemiz gerektiğini mi söylüyorsunuz, Jeff?" diye sordu.

"Evet, bu gece. Sizi Londra'ya götürecek bir araba ayarlayacağım. Yalnız aletlerinizi burada bırakmanız gerekecek. Neyse ki isterseniz yenilerini alacak paranız var."

"Fabrikayı ne yapacaksın?"

"Orası benim bileceğim iş," dedi Jeff.

Durum çok büyük bir memnuniyetle karşılanmasa da adamlar Büyük Kalpazan'a karşı öyle büyük bir hürmet besliyorlardı ki istemeyerek de olsa talimatı kabul ettiler. O gece saat on olduğunda hapishanede Jeffrey'yle yardımcısından başka kimse kalmamıştı.

Yardımcı, “Bill Holliss’in gittiğini görmedim,” dedi ama Jeffrey Legge kendi planlarına o kadar gömülmüştü ki, meseleye bir saniye bile kafa yormadı.

“Sen de gidebilirsin, Jenkins,” dedi. “İki kişilik arabana atla ve canının istediği yere sür.”

Adam, “Sabaha kadar kalayım,” diye rica etti.

“Bu gece gidiyorsun. Yoksa diğerlerini göndermenin ne anlamı kalacak?”

Araba gittikten sonra büyük kapıyı kapattı. Karısıyla ve nefret ettiği adamla yalnız kalmıştı. Artık sakın kafayla düşünebilirdi. Hiddetin getirdiği delilik geçmişti. Küçük depoda bir araştırma yaptı ve aradığını buldu. Sağlam bir kangal ip. İpi koluna attı, eline de bir gemici feneri alarak avluya çıkıp duvara bitişik inşa edilmiş küçük bir barakaya gitti. Paslı kildi açarak kapının kanatlarını çekti. Baraka boştu, yerde kimbilir kaç santim kalınlığında pislik birikmişti. Arka tarafta bir süpürge bulan Jeff, içeriyi süpürüp temizledi. Bir merdiven yardımıyla, tavandan enine geçen bir kirişe tırmandı, ipin bir ucunu sağlamca oraya bağladı. Aşağı indi ve ondan sonraki yarım saati ipin ucunu ilmek yaparak geçirdi.

İdam odasındaydı. Ayaklarının altında paslı manivelanın çekilmesiyle açılacak ölümcül kapak vardı. Deneme yapmak istiyordu ama tuzak kapağının yerine oturması çok zaman alacaktı. İşini bitirdiğinde yüzünden terler akıyordu. Gece yaklaşmıştı. Bir şimşek çaktı, kasvetli hapishane avlusu bir saniyeliğine aydınlandı.

Jeffrey hole girdiği sırada uzaklardan gök gürültüsünün hafif kükremesini duydu ama yüreğindeki fırtına herhangi bir doğal kasırgadan çok daha güçlüydü.

Parmaklarının ucunda yürüyerek demir merdiveni tırmanıp sahanlığa çıktı ve sonunda 4 numaraya geldi. Kapıda tereddüt etti. Düşmanı bekleyebilirdi. Sessizce yeniden merdivenden aşağı süzüldü, kalbi gümür gümür atarak ölüm

hücresinin kapısına gitti. Kilide anahtarı sokarken eli titriyordu. Kapı ağır ağır açılır ve Jeffrey odaya girerken ortama mutlak bir sessizlik hâkimdi.

Jeffrey, Marney'nin uyanık olup olmadığını bilmediği için nefesini tutarak bekledi; sonra yatağın yanına süzüldü. Yatakta bir silüet seçiliyordu.

Kızın yüzüne doğru uzanan Jeffrey, "Marney," diye fısıldadı.

Demir mengeneye benzeyen iki el birdenbire boğazına yapışarak adamı arkaya doğru itti.

"Seni istiyorum, Jeffrey Legge," dedi bir ses. Johnny Gray'in sesi.

31

Johnny Gray şiddetli bir baş ağrısı ve boğuluyormuş gibi bir duyguyla kendine geldi. Kendini boğulacak gibi hissetmesinin sebebi, her zaman gevşek tuttuğu yakasının sımsıkı bağlanmış olmasıydı. Bu durum Parker'ı çok memnun edebilirdi ama yakanın içindeki kişi için inanılmaz derecede rahatsızlık verici bir şeydi. Johnny can sıkıcı yakayı söküp attı ve dengesizce ayağa fırladı.

İçinde bulunduğu odanın aşına bir görüntüsü vardı. Bir hücreydi burası... Keytown Hapishanesi! Fenner'ın uyarısını hatırladı. Demek Fenner biliyordu! Hükümet Keytown Hapishanesi'ni satmıştı! Jeffrey Legge'ye satmıştı! Akla hayale sığmayacak bir fikirdi bu ama bir yandan da neden olmasındı? Bir kereste tüccarı Hereford'da, bir yemek şirketi de İngiltere'nin kuzeyinde eski hapishaneleri satın almıştı. Hücrelere beş çayı ikram ediyorlardı.

Johnny şimdi anlıyordu. Keytown Hapishanesi, Büyük Kalpazan'ın genel merkez olarak kullandığı yerdı. Dünyada, polisin aramayı akıl edemeyeceği tek yer. Hele de Jeffrey Legge, Johnny'nin tahmin ettiği gibi kendisinin ve şirketinin dünyanın bu ıssız bölgesindeki varlığına gerekçe olarak sağlam bir yalan bulduysa.

Hafif sesler geliyordu; bir kapının çarpıldığını, kilitlerin şıkırdadığını duydu. Bu ses, bir gece öncenin olaylarını getirdi

aklına. Diğer hücrede Peter vardı mutlaka. Onu da yakalamışlardı. Johnny içinde bulunduğu bütün rahatsızlığa ve kendisini beklediğini bildiği büyük tehlikeye rağmen hafifçe güldü.

Yatağının üst tarafında parçalarının hemen hiçbirisi yerinde olmayan bir pencere vardı ama oradan kaçmak mümkün değildi. Johnny'nin aklına bir fikir geldi. Yere yatarak zemine mors alfabesiyle bir mesaj kodladı. Aşağıdaki Peter'sa mesajı anlardı. Cevap olarak gelen hafif vuruşları duydu; bir kere daha sinyal verince de aşağıdaki her kimse, mors alfabesini bilmeyen birisi olduğunu anladı. Ceplerini araştırıp küçücük bir kalem parçası buldu ama kâğıdı yoktu. Sonra kendisini tutsak alanların elinden almaya zahmet etmediği bir deste beşliği hatırladı. Eh, artık kâğıdı da, üstüne yazabilecek kalemi de vardı ama aşağıdaki hücrede tutulan kişiyle nasıl haberleşecekti? Sonunda ağır ağır bir plan belirdi kafasında, smokininin ceketinin yakasını yırtarak ipeği söktü. Ağırlık olsun diye kalemi kumaşın ucuna bağlayarak mesajını yavaş yavaş aşağı sallandırdı. Pek mümkün değilse de belki esaret arkadaşı mesajı görürdü.

Kumaşın çekildiğini hissedince büyük bir sevinç hissetti; birkaç saniye sonra da uyduruk mesaj ipini dikkatle yukarı çekti. Kendi el yazısının altına karalanmış mesajı görünce beti benzi attı, her tarafı titremeye başladı. Marney buradaydı! Bu düşünce, yüksek sesle inlemesine yol açtı. Aruk hava daha fazla iletişim kurmayı çok riskli hâle getirecek kadar aydınlanmıştı. Hücrede bir lavaboyla ibrik vardı; Johnny ağrıyan başını yıkayarak ferahladı. Kahvaltısı geldiğinde hazırды.

Tepsiyi getiren adamı tanıımıyordu. Kapıda elinde tabanca-sıyla nöbet bekleyeni de.

Johnny sakın sakın, "Nasıl bir düzen bu?" diye sordu. Yatağına oturmuş bacaklarını sallıyordu. "Jeff işlerini yürütebileceği bir hapisane mi aldı kendisine? Alplere gitse daha ucuza mal olurdu, benden söylemesi."

Adam, “Çenenı kapa, Johnny Gray,” dedi. “O neşenden eser kalmaz yakında.”

“Eh, hiçbir şey sonsuza dek sürmez,” dedi Johnny. “Peter nasıl?”

Adam, “Peter’ın kaçtığını gayet iyi biliyorsun!” diye patladı kendisini tutamadan.

Johnny keyifle, “Kaçtı ha!” diye bağırdı. “Deme yahu!”

Gereğinden fazla konuştuğunu fark eden adam, “Sen benim ne dediğimi boş ver,” diye hırladı. “Diline sahip ol, Gray, biz de sana doğru dürüst davranalım. Yok, bunu yapmam diyorsan, burada öyle adamlar var ki, Dartmoor’un gözüne cennet gibi görünmesini sağlayabilirler.”

Kapı Johnny’nin yüzüne çarpıldı ama genç adam yemek getirenin ağzından kaçırıldığı haberleri düşünmeye öyle dalmıştı ki neredeyse yemek yemeyi unutacaktı.

Çok geçmeden adam tepsiyi almaya geldi.

Johnny tasasızca, “Adın ne, sevgili kardeşim?” diye sordu. “Sana ‘şu, bu’ diye hitap etmek istemem. Çok bayağıca olur.”

Adam, “Adım Bill,” dedi. “Ama bana Bill demeyeceksin. Efendim diyeceksin.”

Johnny hayranlık dolu bir sesle, “Vay canına!” dedi. “Tam bir gardiyan gibi konuştun.”

Kapı bir kez daha yüzüne çarpıldı. Planlarını düşünecek bol zamanı vardı. Saatini ve kösteğini, altın sigara tabakasını ve cebinde her zaman taşıdığı çakısını almışlardı ama bu kayıplar Johnny’yi hiç endişelendirmiyordu. Esas kaygısı Keytown Hapishanesi’nde neler döndüğünü öğrenmekti; bunu da en kısa zamanda yapmaya kararlıydı.

Öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi. Öğle yemeğini getirdiklerinde Johnny saatin dört civarı olduğunu tahmin etti. Epey acıkmıştı aslında ama yemek konusunda biraz şüpheliydi.

Ekmekle peyniri adamın elinden alırken kibarca, “Bunlarda zehir yoktur herhalde, ha Bill?” dedi.

“Seni niye zehirleyelim ki? İstesek açlıktan öldürürüz, değil mi?” dedi beriki. “Jeff burada olsaydı, belki sana yemek verdiğim için bana fırça atardı.”

“Gitti, öyle mi? Eh, müdür yokken hapishaneler daha eğlenceli olur, değil mi Bill? Şimdi, birkaç yüz papel gerçek paraya ne dersin?”

Adam kapıda durarak, “Ne için?” diye sordu. “Seni buradan çıkarmam içinse unut gitsin, budala. Jeff seninle davasını halledene kadar buradasın.”

Johnny gün boyunca hapishanenin uzak bir köşesinden gelen tuhaf bir uğultu duymuş, daha doğrusu hissetmişti.

“Burada elektrik var mı, Bill?” diye sordu havadan sudan konuşurcasına.

“Evet, var,” diye cevap verdi adam. “Burası örnek bir hapishane.”

Johnny sıkıntıyla, “Eminim öyledir,” dedi. “Bu gece hücremi elektrikle ısıtmayı düşünüyor musunuz, yoksa bütün güç baskı makinelerine mi gidiyor?” Adamın yüzünün seğirdiğini gördü. “Kalp para fabrikanız burası, herkes bunu biliyor. Lafımı dinle, Bill. Kaçabilecek vakit varken kendini kurtar. Yoksa görüp görebileceğin en gerçek hapishaneye tıkilacaksın.” Gardiyanı epey rahatsız etmişti, bunu anlıyordu. Yarattığı etkiyi güçlendirmek için bastırdı. “Jeffrey sizi eninde sonunda satacak. Doğuştan satıcı biri o. Para da onda. Bill, o istediği gibi kaçabilir. Arabayla, uçakla. Senin öyle bir imkânın yok. Yalnızca tabanlarına güvenebilirsin. Tazılar seni daha yolun yarısına gelmeden yakalar.”

Adam sinirli sinirli, “Kapa çeneni!” dedi ve sohbet, sabah olduğu gibi kapının güm diye çarpılmasıyla sona erdi.

Uzunca bir süre sonra, hücre kapısındaki küçük gözetleme deliği açıldı.

Bill, “Burada sahte para basıldığını da nereden çıkardın?” diye sordu.

Johnny kararlı bir sesle, “Çıkarmadım, biliyorum,” dedi. “Bu akşam gel, sana buradaki bütün çalışanların adını, her baskı makinesinin yerini ve yiyeceğin kırbaçların sayısını söyleyeyim.”

Gözetleme deliğinin kapağı kapandı.

Jeffrey başka bir yerdeydi, bu da iyiydi. Bütün gece dönmese... Johnny, Marney için çok kaygılanıyordu ve kendini kaybetmemek için bütün iradesini kullanması gerekiyordu.

Bill bir saat sonra döndü. Bu defa yanında muhafız yoktu, yalnızdı ama güvenliği garanti altına almak için kapıdaki küçük bir ızgaradan konuşuyordu.

“Blöf yapıyorsun, Johnny Gray. Burada seninle birlikte hapis yatmış bir adamımız var, senin dünyanın en büyük blöfçüsü olduğunu söylüyor. Bir halt bilmiyorsun.”

Johnny küstah bir tavırla, “Her şeyi biliyorum,” dedi. “Mesela alt kattaki hücrede genç bir hanımın tutulduğunu biliyorum. Kendisi nasıl?”

Adam bir anlığına şaşaladı.

“Kim söyledi sana bunu?” dedi kuşkuyla. “Buraya benden başka kimse gelmedi değil mi?”

“Hiç kimse. Bildiğim şeylerden biri de bu işte. Dinle, Bill. O hanımefendiye nasıl davranıyorsunuz? Hayatın, vereceğin cevaba bağlı, ona göre.”

Bill, “İdare ediyor,” dedi. “Ona ölüm hücresini verdiler. Banyosu filan var, yatağı da doğru dürüst, seninki gibi değil. Ayrıca beni korkutamazsın, Gray.”

“Korkutmama imkân yok,” dedi Johnny. “Bana biraz su getir.”

Ne var ki su falan gelmedi. Bill yeniden ortaya çıktığında hava kararmıştı. Johnny kapıyı dinledi, adam yalnızdı. Pantolonunun paçalarını yukarı çekip Parker’ın gurur duyduğu çorap askılarını ortaya çıkardı. Sıradan askılar değildi bunlar. Baldırının iç tarafına küçük bir tabanca kılıfı tutturulmuştu.

İçindeki otomatik tabanca on santimden küçüktü ama küt bu-
runlu ufak mermileri özellikle ölümcül ve vurduğunu devire-
cek cinstendi.

Kapı savrularak açıldı, Bill içeri girdi.

“Jeff döndü...” diye başlamıştı ki, Johnny, “Geç bakalım,
hem de hemen,” dedi.

Kolunu uzatıp gardiyanın silah kullandığı elini adamın
böğrüne yapıştırdı.

“Bu silah görünüşte bir şeye benzemiyor ama kalbinin bir
parçasını koparmaya yeter, bu da sana kalan kısacık ömrün
boyunca büyük bir dert çıkarır,” dedi. Bileğini kıvrarak ada-
mın silahını çekip aldı. “Geç şuraya otur,” dedi. “Holde kimse
var mı?”

“Tanrı aşkına, Jeff’e görünme. Beni öldürür,” diye yalvardı
huzursuz mahkûm.

“Çok ayıp eder doğrusu,” diye cevap verdi Johnny. Hole
bir göz attı, boş olduğunu görünce tutsağına döndü. “Duvara
yaslan. Üstünü arayacağım.”

Araştıran elleri çabuk ama etkiliydi. Bulduğu anahtarı ce-
bine atacaktı ki gardiyan damgasını fark etti. “Maymuncuk,
değil mi? Ortalığı velveleye verme, Bill. Sabah ilk iş serbest
bırakılacaksın. Hem belki Oxford mahkemelerinde lehine bir-
kaç kelam ederim. Bilmem neden, sevdim seni. Kafası çalış-
mayan suçlulara bayılırım. Tanrı biliyor ya, senin kafan da hiç
çalışmıyor.”

Hücreden çıktı, kapıyı kilitledi ve gölgelerde kalmaya dik-
kat ederek koridor boyunca yürüyüp alt kata inen merdivene
vardı.

Holde kimse yoktu. Anlaşılan tek muhafız Bill’di. Holün
ucundaki kapı açılıp biri içeri girdiğinde Johnny alt kata in-
mişti. Duvara gömülü hücre kapılarından birine yapışarak
sindi. İki adam vardı, birinin Jeff olduğunu tahmin etti. Bir,
iki, üç, dört. Sondan dördüncü kapı. Marney’nin hücresi ora-

sıydı. Johnny'ninkinin tam altındaydı. Jeffrey'nin durduğunu işitti, kilidin fazlasıyla tanıdık sesi kulağına geldi ve düşmanı diğer adamı dışarıda nöbetçi bırakarak gözden kayboldu.

Jeffrey kapıyı arkasından kapatmaya kalkışsaydı, Johnny nöbetçiyi vuracak ve sonuçlarına katlanacaktı. Ama adam hücrede yalnızca birkaç dakika kaldı. Dışarı çıktığında, Johnny Gray'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açan anlaşılmasız tehditler savuruyordu. Neyse ki yalnızca tehdit etmekle kalmıştı.

Hol kapısı Jeffrey Legge'nin arkasından kapanınca Johnny hızla dört numaralı hücreye gitti. Kapı açılırken kız duvara yaslanarak büzüldü.

"Dokunma bana!" diye bağırdı.

"Marney!"

Johnny'nin sesini duyunca kız olduğu yerde kalakaldı. Bir saniye sonra da genç adamın kollarında hem gülüyor, hem ağlıyordu.

"Ama Johnny, buraya nasıl geldin? Neredeydin? Beni bırakma..."

Johnny onu yalnızca kendisinin yapabileceği gibi susturup sakinleştirdi. "Burada kalacağım. O herifin geri geleceğini düşünüyorum. Gelirse pişman olacak!" Jeffrey geldi gerçekten de. Güçlü eller boğazını kavrar, düşmanının nefret dolu sesi kulaklarında çınlarken, Johnny'nin kehaneti de gerçekleşmiş oldu.

32

Jeff Legge hiddetten ve korkudan bir an için felce uğradı. Sonra çaresizliğin getirdiği delilikle yataktan fırlayıp boğazına sarılmış rakibine bir tekme salladı. Bir acı çığlığı duydu, parmakların bir saniyelğine gevşediğini hissetti ve su yılanı gibi kıvrılıp adamın elinden kurtularak dışarı koşup kapıyı kapattı. Nefesini toparlamaya çalışarak orada dururken, iç taraftaki anahtar deliğinden gelen çelik sesini duydu ve Johnny'nin maymuncuğu ele geçirmiş olduğunu o anda anladı. Yıldırım gibi atılarak kendi anahtarını deliğe sokup hafifçe çevirdi, böylece diğer taraftan itilip düşürülmesini engelledi.

Johnny Gray! Buraya nasıl inmişti? Merdivenden yukarı koşup tutsağının kilit altında olduğunu sandığı hücrenin kapısını yumrukladı. Aksi bir ses geldi içeriden.

“Pis domuz!” diye uludu Jeffrey. “Onu bıraktın! Hain! Orada kal da açlıktan geber, solucan!”

“Onu ben bırakmadım. Beni tuzığa düşürdü. Dikkatli ol, Jeff, silahı var.”

Bu haber Jeffrey'yi sarstı. Johnny baştan savma aranmıştı ama Jeffrey onun üstüne herhangi bir silah saklamasının imkânsız olduğunu düşünmüştü.

İçerideki, “Çıkar beni, patron,” diye yalvardı. “Anahtarın var.”

Jeffrey bir yerlerde üçüncü bir anahtar olduğunu hatırladı.

Belki bu adam işine yarardı. Vurulmasından sonra hâlâ güç-süzdü, yardıma ihtiyacı olacaktı.

“Tamam, anahtarı bulacağım. Ama beni sattıysan...”

“Satmadım diyorum. Bana silah çekti...”

Legge odasına döndü, anahtarı buldu, okkalı bir kadeh viski daha yuvarladıktan sonra gidip adamını çıkardı.

“Benim silahımı da aldı,” diye açıkladı Bill. “Herkes nerede? Herifi hemen haklarız.”

“Gittiler,” dedi Jeffrey.

Ne aptallık etmişti! Çeteyi birkaç saatçik daha bir arada tutsaydı... Neyse ki güvendeydi, tabii Johnny pencereden çıkmanın bir yolunu bulmazsa.

“Odamda bir silah var. Masamın sağ üst çekmecesinde,” dedi çabuk çabuk. “Git onu al ve dışarı çıkıp Johnny’nin penceresinin oraya git. Avlu tarafına. Oradan kaçmaya çalışırsa vur onu. Kaçarsa, çok ama çok uzun bir yolculuğa çıkarsın, sevgili dostum.”

Hücrede, canı sıkkın hâldeki Johnny kızın yatağına oturmuş, olasılıkları değerlendiriyordu.

“Sevgilim, burada çok ciddi sorunlar olacak. Bunu iyice anlamanı istiyorum,” dedi. “Hapishanede epey adam olduğunu varsayıyorum. Yani başlangıçta bir-ikisini haklasam bile, eninde sonunda beni ele geçireceklerdir.”

Kız, Johnny’nin yanına oturmuş, elini tutmuştu. Parmaklarının baskısı, genç adama duyduğu güvenin göstergesiydi.

“Johnny, sevgilim, bundan sonra ne olacağının bir önemi var mı? Onlar içeri giremiyor, biz de dışarı çıkamıyoruz. Açlıktan ölmemiz ne kadar sürer?”

Johnny o sorunu düşünmüştü bile. “Üç gün kadar,” dedi. Bunu o kadar rahat bir tavırla söylemişti ki Marney güldü. “Tek umudum baban, Marney. Kaçtığını sana söylemiştim. Burası hakkında kabul ettiğinden fazlasını bildiğini umut ediyorum.”

“Sen bir şey biliyor muydun?” diye sordu Marney.

Johnny tereddüt etti.

“Evet, galiba biliyordum. Emin değildim. Fenner beni Key-town Hapishanesi konusunda uyardığında durumu hemen anlayamadığım için tam bir aptal sayılırım. Bu adamlar bilmece gibi konuşmaya bayılır, çeşitli gizemler yaratmak da onlar için hava kadar vazgeçilmezdir. Ayrıca Fenner’in hapishane-nin hükümet tarafından devredildiğini bildiğini de anlamam gerekirdi.”

Penceredeki parmaklıkları dikkatle inceledi ama onları ke-sebilecek ya da bükebilecek aletler olmadan oradan kaçışın imkânsızlığını biliyordu. Sabah gün ışımaya başladığında dı-şarıda Bill’in sabırla beklediğini görünce, imkânsızlığı bir kez daha anladı.

“Merhaba, William. Bakıyorum çıkmışsın,” diye seslene-rek suratsız nöbetçiye selamladı. Adam hemen bir yere sinerek uzun namlulu silahını salladı.

“Burnunu çıkarayım deme, yoksa burunsuz kalırsın!” diye tehdit etti. “Elimizdesin, Bay Gray.”

Johnny üzüntüyle, “Esas sen kimlerin eline geçeceksin, onu düşünsen daha iyi edersin, zavallı William,” dedi. “Po-lisler saat dokuzda burada olacak. Herhalde böyle bir tuzaga kendi ayaklarımla kısılmazdım, değil mi? Tabii ki hayır. Her-kese her şeyi anlattım. Tek şansım buydu, William. Senin tek şansın da bulduğun ilk fırsatta sıvışıp savcılık tanığı olmak. Dostça bir tavsiye veriyorum sana.”

Adam, “Buradan asla sağ çıkamazsın,” dedi. “Jeff senin hakkından gelecek.”

Johnny kibarca, “Gerçekten mi?” diye başlamıştı ki bir çığ-lık duyarak arkasını döndü.

“Johnny!”

Kapıdaki ızgarayı örten kapak açılmış, Jeffrey’nin Brow-ning’inin namlusu içeri uzatılmıştı. Johnny kendini yüzüstü

yatağa attığı sırada, kulakları sağır eden patlamanın gürültüsüyle sarsıldı. Bir şey duvara çarptı, tavana sekti, sonra da neredeyse Marney'nin tam ayaklarının dibine düştü. Namlu geri çekilemeden, o da ateş etmişti. Demirdeki çentik çentik bir yer, kurşununun nereyi vurduğunu gösteriyordu.

Johnny neşeyle, "Dalga geçme vakti bitti," dedi. "Şu köşede otur, küçükhanım, ve ben izin vermeden parmağını bile kıpırdatma." Kapıya yakın duvarın, mükemmel koruma sağlayan köşesini işaret ediyordu. Bir tabure çekip kendisi de kızın yanına yerleşti. Her zamanki sohbet eder havasıyla, "Jeffrey'nin durumu epey sıkışık," dedi. "Hapishaneyi yakamaz çünkü yakacak bir şey yok. İçeri giremiyor, dışarı da çıkmaması gerekiyor. O korkunç anahtarı bir saniyeliğine kapıdan çıkarsa..."

Marney birdenbire, "Banyoda bir kapı daha var," dedi. "Galiba spor avlusuna açılıyor. Pencereden bakınca parmaklıkla çevrili küçük bir alan görüyorsun."

Johnny banyoya gidip kapıyı inceledi. Başını çevirince, kırık bir pencereden, eskiden idam mahkûmlarının arkadaşlarının bakışlarına maruz kalmadan hava almaya çıktığı sekiz metrekarelik bir avlu görüyordu. Anahtarı denedi ve döndüğünü sevinçle gördü. Bir dakika sonra, taş döşeli küçük avluydaydı.

Etrafına bakınca yüksek ve dar bir kapı gördü. Avlunun tek çıkışı o gibiydi. Kapının öbür tarafında da silahlı ve tehlikeli olacak kadar korkmuş nöbetçi William bekliyordu. Johnny botlarını çıkararak kapıya gidip dinledi. Bir aşağı bir yukarı yürüyen adamın ayak sesleri duyuluyordu. Johnny eğilerek anahtar deliğinden baktı, Bill'in arkası dönük olarak yaklaşık altı metre ötede durduğunu gördü. Kaybedecek vakit yoktu. Anahtarı soktu, adam daha dönüp silahı ona çevirecek fırsatı bulamadan kapı açılmıştı bile.

"Bağırma," diye fısıldadı Johnny. "Ya çeneni tutarsın ya da ölürsün. Silahını ver. Çok talihsiz bir adamsın." Dehşete düş-

müş suçluya giderek silahını elinden aldı; sonra elini sallayarak onu avluya yönlendirdi. “Gir ve burada bekle,” diyerek kapıyı kilitledi. Bill (Johnny’nin asla öğrenmediği tam adıyla söylemek gerekirse Bill Holliss), ikinci kere tutsak olmuştu.

Binanın kenarından dolaşan Johnny giriş salonuna geldi. Kapı açıktı. Eli silahının kabzasında, parmağı tetikte, sıçrayarak binaya girdi. “Eller yukarı!” diye bağırdı.

Jeffrey Legge sesi duyunca döndü. Bir patlama oldu, bir şey vızıldayarak Johnny’nin yüzünün yanından geçti, Johnny iki kere ateş etti. Ama adam zikzaklar çizerek kaçmaya başlamıştı, Johnny de tekrar ateş etme konusunda tereddütte kaldı.

Jeffrey holün diğer ucundaki kapıdan geçip kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu, Johnny adamın arkasından koştu.

Jeffrey avluya çıkmıştı, tel kafes örgülü kapının karşısındaydı. Tam görünür olduğu anda bekçi kulübesinin kapısından dalarak yeniden ortadan yok oldu. Johnny kafesli kapıyı denedi ama boşuna. Hapishane maymuncuğu bütün kapıları açardı, ana giriş kapısı hariç. O kapı tekti ve özel anahtarından başka hiçbir anahtarla açılmazdı.

Silahını bekçi kulübesinin kapısına doğrultan Johnny bekledi, bekledi, sonra bir gürültü duydu. Kapının ortasından bir şey aşağı iniyor, düz çizgi sürekli alçalıyordu. Asma kapı! Eski taşra hapishanelerinin çoğunda asma kapı olduğu Johnny’nin aklından çıkıp gitmişti. Çok eski zamanlardan kalma bu kapı, bekçi kulübesinin girişini gözlerden gizliyor ve Legge’nin kaçışına olanak tanıyordu.

Johnny kızın yanına geri döndü.

“Sakin ortaya çıkma. Jeffrey kaçtı,” diye uyardı. “Bu herifin bizimle işi bitmedi henüz.”

Kapı inmişti. Jeffrey bekçi kulübesinde bıraktığı paltosunu giydi, silahını cebine soktu ve büyük kapıları açtı. Araziye bir kere çıktıktan sonra, en az on iki saatlik bir avantajı olacaktı...

Hüzün dolu bir ses, “Lütfen elinizi cebinize atmayın, Bay Jeffrey,” dedi. “Bir türdeşimi vurmak zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez. Böyle bir şey, en hassas duygularımı derinden yaralar.”

Jeffrey ellerini kaldırabildiği kadar kaldırdı çünkü Bay Reeder yalnız değildi. Arkasında silahlı dört polis memuru bir yarım daire hâlinde yayılmış, bir polis zinciri oluşturarak bütün kaçış yollarını kapatmıştı. En dehşet verici manzara da Reeder’ın sağ tarafındaki Peter Kane’in ölümcül bakışlarıydı.

33

Jeffrey Legge hayatında ilk defa olmak üzere kelepçelerin soğuk temasını hissetti. O tekrar kapıcı kulübesine götürülürken, polislerin ikisi de asma kapıyı kaldıracak bocurgatla uğraşıyordu.

Vakayı tabii ki yavuz hırsız avcısı müfettiş Craig yönetiyordu. “Beni yakaladınız, Craig,” dedi Jeffrey. “Bütün bildiklerimi anlatmaya karar verdim. Johnny Gray bu işin içinde. Yıllardır sahte paralarımı dağıtıyordu. Baskı makinelerini ikinci holde bulabilirsiniz ama çalışanlar kuş gibi uçu.”

“Hepsi Oxford’daki karakola doğru kanat açtı,” dedi Craig. “Şimdi de cıvıldayarak neşeli küçük şarkılar söylüyorlar. Oxford polisi dün gece bir araba dolusu yakalamış onlardan. Ne yazık ki en başta ötmeye senin kadar hazır değillermiş.”

“Johnny Gray bu işin içinde. Dinle beni.”

Dehşet içinde kalan Bay Reeder, “Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsiniz?” dedi. “Bay Gray’in masum olduğuna adım gibi eminim.”

Jeffrey bir küçümseme homurtusu çıkararak baktı ona.

“Çok komik bir aynasızsın. Herhalde seni Craig buraya getirdi, öyle mi?”

“Hayır,” diye mırıldandı Bay Reeder. “Kendim geldim.”

Jeffrey Legge, “Seninle ilgili söyleyebileceğim tek şey,” diye

karşılık verdi, “ihtiyar Golden’dan akıllı olduğun. Bu da pek fazla bir şey sayılmaz.”

Bay Reeder mırıltıyla, “Sayılmaz,” dedi.

“Ama Johnny Gray’in yıllardır bu işte olduğunu bilecek kadar akıllı değilsin.”

Bay Reeder masum masum, “Hapisteyken bile mi?” diye sordu. “Orada imkânları pek kısıtlı olmaz mıydı? Neyse, gelin kavga etmeyelim, Bay Jeffrey.”

Asma kapı kaldırılmıştı. Marney birkaç dakika içinde babasının kollarındaydı.

El sıkışırken Craig, “Johnny, ucuz kurtuldun,” dedi. “Bu kalp para işiyle ilgili olduğuna dair bazı iddialar var ama kanıt olmadan hiçbirine inanmayacağım.”

Johnny, “İhtiyar Legge’yi kim öldürmüştü?” diye sordu.

Dedektif başını salladı.

“Bilmiyoruz. Ama Stevens ortadan kayboldu. Eh, adam meğer Fenner’ın kardeşiymiş. Bunu Bay Reeder’dan öğrendim. Kendisinin kayda değer bilgileri var.”

Özür diler gibi bir tavır takınan Bay Reeder, “Hayır, kesinlikle hayır,” diye reddetti bunu. “Kayda değer bir bilgi kaynağım var, hepsi bu. Takdirleri onun toplaması gerek. Ama sanırım dediklerimi doğrulayacaksınız, Johnny. Yani Stevens’in Fenner’ın kardeşi olduğunu?”

Johnny, Peter’ı şaşırtarak başıyla onayladı. “Evet. Kardeş olduklarını biliyordum. İsimlerinin Stevens da, Fenner da olmadığını belirtmeme gerek yok herhalde. İhtiyarın Berkeley Meydanı işinde Fenner’a tuzak kurup onu sattığı çok açık. Stevens muhtemelen bunu öğrendi ve Emanuel’le hesabını görmek için fırsat kolluyordu. Onu yakaladınız mı?”

“Henüz yakalayamadık,” dedi Craig.

Johnny, “Yakalayamamanızı umarım,” dedi. “Benimle ilgili olarak ne yapmayı planlıyorsun, Peter?”

Kolunu kızın omzuna doladı, Peter gülümsedi. “İster

sahtekâr ol, ister dürüst, herhalde seninle evlenmesine izin vermem gerek, Johnny. Bundan sonra dürüst bir hayat sürmeni istiyorum ve bunun karşılığında...”

“O konuda sizi temin ederim.” Konuşan Bay Reeder’dı. “Size bir de özür borcum var. Sanırım kuzu postu giymiş bir kurdum ben. Daha doğrusu kurt postu giymiş bir kuzu. İşin aslı şu ki, ismim Golden.”

Craig nefesi kesilerek, “Golden mı?” dedi. “Golden’ın işi bıraktığını sanıyordum?”

Bay Reeder dikkatle, “Hem bıraktı hem bırakmadı,” diye açıkladı. Baykuş gibi gözlüğünün üstünden bakıp her zaman ki kırılgan tavırlarıyla sözlerine devam ederek, “Kusursuz bir ofis çalışanıyım,” diye itiraf etti. “Ama araştırma konularında çok ilgisizim. Bay John Gray Reeder departmanımın baş müfettişi olarak atandığında...”

Şaşkına dönmüş olan Craig, “Hey, dur bir dakika,” diye bağırdı. “John Gray Reeder mı? Müfettiş John Gray Reeder da kim?”

Bay Golden elini gülümsemekte olan Johnny’den yana salladı.

Craig sersem sersem, “Johnny! Demek sen bir aynasısın!” dedi. “Ama hapse girdin?”

Johnny, “Kesinlikle girdim,” dedi. “Büyük Kalpazan hakkında bilgi toplayabileceğim tek yer orasıydı. Gerçekten de öğrenmek istediğim her şeyi öğrendim. Benim için çok zorlu geçen iki yıldır ama kesinlikle buna değdi. Yalnız o arada hayatımı yaşanılır kılan tek şeyi neredeyse kaybediyordum. Beni affet, Peter, çünkü senin hayatını da gözetledim. İyi bir casus kimseyi kayırmaz. Seni de, bütün arkadaşlarını da gözetliyordum. En çok da Marney’yi. Şimdi de yıllar boyunca gözümü onun üstünden hiç ayırmayacağım.”

Zeki olduğuna yönelik herhangi bir suçlamadan kendisini bir an önce aklama telaşındaki Bay Golden, “Görüyorsunuz

işte,” dedi. “Yeni moda tabirle ifade etmem gerekirse, ben yalnızca Johnny’nin yaydığı bilgilere kulak misafiri oluyordum. Bayan Marney’nin evliliği meselesini biliyordum, Charlton Otel’de ona göz kulak olması için kadın dedektiflerden birini görevlendiren de bendim ama bunları Johnny’nin talimatıyla yaptım. Johnny suç işlendiğinde başka yerde olduğunu da bu sayede kanıtladı çünkü polis teşkilatının o birimi, yanlışlıkla suçlu addedilen polis memurlarına kanıtlar sunmaya doğal olarak her zaman hazırdır.”

“Hapishaneyi nasıl tahmin ettin?”

Bay Golden eliyle reddedermiş gibi bir hareket yaparak, “Fenner öttü,” dedi. “Ötmek sevdiğim bir kelime olmasa da epey açıklayıcı. Evet, Fenner öttü.”

İki mutlu insan, Marney’yi Keytown’a getirmiş arabaya binerek evlerine döndüler. Oxford’la Horsham arasındaki kırık bölgeler şahane bir güzelliكتedir. Yol, yüksek ağaçların oluşturduğu koridorlardan geçer. Arabalar bu ağaçların arasına saklanabilir ve yoldan geçenlerin gözlerinden uzak olurlar. Johnny arabayı uygun bir noktada yavaşlattı ve ormanın en sık olduğu yere sürdü. Kollarını kavuşturmuş olarak yanında oturan Marney, bu tuhaf davranışın sebebini sormadı bile.